

S.N. LAZAREV

1

PRVI KORAK U BUDUĆNOST

ČOVEK BUDUĆNOSTI

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati, postavljati na internetu

Ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

S.N. Lazarev
ČOVEK BUDUĆNOSTI
PRVI KORAK U BUDUĆNOST
Prevod s ruskog:
Slobodanka K. Vanjkević
Beograd, oktobar 2015.

Naslov originala:

Лазарев С.Н. Человек будущего. Первый шаг в будущее

Санкт-Петербург, 2007

Copyright © Siergiej Łazariew, 2007

Copyright © Satja Juga, 2015

www.lazarev.ru

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj formi,
bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Izdavač: „Satja Juga“

Zastupnik i distributer izdanja S.N. Lazareva za Srbiju: „ARUNA“

aruna.rs • lazarev.rs • aruna@aruna.rs •

tel: 064 15 77 045

"Ne brinite se za sutra...

Dosta je svakom danu zla svojega."

(Jevanđelje po Mateju 6, 34)

KAKAV JE ČOVEK BUDUĆNOSTI?

Rano ujutro, čovek je izašao na svoju njivu. Koračao je po njoj i pažljivo osmatrao tlo. Zatim je uzeo grumen zemlje i protrljaо ga među dlanovima. Posmatrao je nebo i drveće. Slušao je pesmu ptica. U prirodi je sve povezano ne samo u sadašnjosti, već i u budućnosti. Da li će biti jakih mrazeva? Da li je proleće dovoljno odmaklo za setvu? Čovek se seća predznaka, koje su poznavali njegovi otac i deda. Predznaci su znamenja koja povezuju sadašnjost i budućnost. Postoje određeni dani u kojima veza prošlosti i budućnosti postaje mnogo jača. Ako je nekog od tih dana vreme hladno i oblačno, to je predznak hladnog i oblačnog proleća. Mistična veza, koja spaja sve događaje iz prošlosti i budućnosti, nesumnjivo postoji. Kada je reč o tokovima ljudskih života, oni predstavljaju koncept sudbine ili karme. Pojam „karma“ se ne odnosi samo na postojeći život, u njemu se ogleda povezanost misli i osećanja sa zdravljem i sudbinom i u čovekovom sledećem životu.

U Starom zavetu opisana je veza između roditeljskog ponašanja i sudbine dece, naravno, izražena u alegorijskom obliku. Za greh, to jest za nemoralno ponašanje roditelja, Bog kažnjava decu do trećeg ili četvrtog kolena. Sve ovo ukazuje na to da je Vasiona jedinstvena, sveobuhvatna ne samo u prostoru, nego i u vremenu. Ukoliko je budućnost neraskidivo povezana sa sadašnjošću, tada, odbacivši površnost prilikom njenog posmatranja, možemo da vidimo i budućnost.

Počnimo od elementarnog razumevanja zakona uzroka i posledice. Čovek seje seme i nada se da će u jesen prikupiti letinu. Ali ako je seme trulo, žetve neće biti. Čovek može marljivo da ore njivu i da je redovno zaliva, ali seme neće proklijati. Zbog toga će on na jesen patiti, a na zimu gladovati. Ako prezivi do sledećeg proleća, pozajmiće od nekoga seme, pri čemu će ga vrlo pažljivo pregledati i prebirati, zato što će mu od sadašnjeg trenutka u presudnoj meri zavisiti budućnost.

Drugi čovek, njegov sused, nije ostavljao zalihe za zimu. Dobro se hranio, veselio se, zabavljao i potrošio sve seme. Znajući njegovu narav, susedi mu, u proleće, nisu dali seme na zajam. On takođe može da ore i zaliva njivu, ali pošto nema semena, nemoguće je da na jesen dobije letinu.

Naše ponašanje i naš odnos prema svetu određuju kakvu ćemo letinu dobiti kroz izvesno vreme. Svaki pametan domaćin, koji ne želi samo da prezivi, već i da postigne uspeh, mora da poznaje pravila uticaja

i upravljanja budućnošću posredstvom sadašnjosti. Najbolje seme treba sačuvati za naredno proleće. Seme ne sme da bude vlažno, već treba da se čuva u suvoj prostoriji. Vodeći računa o predznacima, treba ga na vreme posejati. Ali i zemlja mora biti dobro pripremljena, nađubrena i usitnjena. Seme se mora posaditi na određenoj dubini i na određenom međusobnom rastojanju. Ono o čemu govorimo predstavlja elementarne zakone uzroka i posledice. Što nam je veza između prošlosti i budućnosti očiglednija, to potpunije i preciznije možemo da delujemo na sadašnjost, da preživimo i razvijamo se u dalekoj budućnosti.

A sada čujte drugu priču: jednog dana, isti ovaj čovek je posejao najbolje seme, prethodno pripremivši njivu i odradivši sve druge poslove pažljivo i savesno. Međutim, veći deo letine mu je propao iz neobjasnivih razloga. Mrvice, koje je uspeo da sakupi, pomogle su mu da preživi zimu. Ali da nije bilo ranije ostavljenih zaliha, njegova porodica je mogla umreti od gladi. Sledeće godine se još usrdnije brinuo o novoj letini. Vreme mu je išlo na ruku i rast useva bio je odličan. Međutim, kada je do prikupljanja klasja ostalo samo nekoliko nedelja, nebo se prekrilo oblacima, sevnule su munje, počelo je da grmi, a zatim je pao jak grad i uništio svu letinu. I opet je ono, što je ratar uspeo da sakupi, bilo dovoljno samo za goli opstanak.

Ali treba živeti i brinuti o porodici, treba spasavati makar ostatke semena i spremati se za sledeću godinu. I, evo, narednog proleća on je opet otišao na njivu. Uzeo je na zajam seme za setvu. Na jesen mora imati veliki prinos inače će mu porodica umreti od gladi. Do setve je ostalo još nedelju dana. Potrebno je sakupiti svu snagu, u pomoć pozvati dvojicu svojih sinova i preuzeti u svoje ruke upravljanje budućnošću posredstvom sadašnjosti.

Međutim, narednog jutra, dok je ustajao iz kreveta, najednom je osetio kako ga probada oštar bol u telu, te shvati da se razboleo i da neće moći da pomogne svojoj porodici. Ali to još nije sve - razbolela su se i dva njegova sina. On se vratio u krevet i ostao da leži pogleda uprtog u tavanicu. Život mu je uništen i svi pokušaji da nešto uradi bili su uzaludni. Najpre su mu se događali neuspisi, a zatim su krenule nesreće. Sada one nisu samo spolja, već i u njemu. Iznenada, svest mu obasja prepostavka: njegova bolest i nesreće - takođe su žetva. Da, budućnošću se može upravljati menjajući svet koji nas okružuje: odabirom najboljeg semena, pripremom tla, izborom najboljeg zemljišta. Međutim, ispostavilo se da to nije najvažnije. Za budućnost je

daleko važnije naše unutrašnje stanje, a najdragocenije seme se nalazi u našoj duši. Kakva će nam biti duša, takva će nam biti i sudbina. Ako je susedova duša izopačena, on će propiti i protraći svoju letinu. Čak i ako prestane to da čini, već, ugledajući se na druge, počne da seje seme i brine o usevima, letina će mu svejedno propasti.

Čovek leži u krevetu čitav dan, zatim i sledeći. Prestaje da razmišlja o materijalnim stvarima i o komadu hleba. Zamagljena pretpostavka da je naša duša povezana sa sudbinom, postaje mu sve jasnija. Osvrće se oko sebe i primećuje da je na drugačiji način počeo da posmatra svet koji ga okružuje. I odjednom, pored sebe opazi Bibliju na koju ranije nije obraćao naročitu pažnju. Uzima je drhtavim rukama, nasumice je otvara i čita:

Ako uživate po mojim uredbama, i zapovesti moje uzdržite i uščinite, daću vam dažd na vreme, i zemlja će rađati rod svoj, i drveta će u polju rađati rod svoj; I vršidba će vam stizati berbu vinogradsku, a berba će vinogradska stizati sejanje, i ješćete hleb svoj do sitosti, i živećete bez straha u zemlji svojoj. Jer ću dati mir zemlji, te ćete spavati, a neće biti nikoga da vas plaši; učiniću, te će nestati zle zveri iz zemlje, i mač neće prolaziti preko vaše zemlje... (Treća knjiga Mojsijeva, Levitska 26: 3-6).

I tad, bolesnom i nemoćnom čoveku dolazi uvid. On je neprekidno ogovarao i osuđivao svog raspuštenog suseda. Uvek je bio nezadovoljan sobom i svojom sudbinom, smatrajući da mu prinos nije dovoljno bogat. Ljutio se na ljude koji su se rđavo ponašali. Umesto da im iskreno to kaže i odvrati ih od rđavog ponašanja, on se ljutio i osuđivao ih.

Ratar je odložio Bibliju i zamislio se. Osetio je kako počinje da se menja iznutra. Zatim ju je opet nasumice otvorio i, zapanjen, sa suzama u očima, pročitao: Ne kradite; ne lažite i ne varajte bližnjeg svog. Ne zakidaj bližnjeg svog i ne otimaj mu; plaća nadničarova da ne prenosi kod tebe do jutra. Nemoj psovati gluvgog, ni pred slepca metati šta da se spotakne; nego se boj Boga svog; ja sam Gospod. Nemoj mrzeti na brata svog u srcu svom; slobodno iskaraj bližnjeg svog, i nemoj trpeti greha na njemu. Ne budi osvetljiv, i ne nosi srđnju na sinove naroda svog; nego ljubi bližnjeg svog kao sebe samog; ja sam Gospod. (Treća knjiga Mojsijeva, Levitska 19: 11, 13-14, 17-18).

Ispostavlja se da zakoni duhovne povezanosti nisu ništa manje važniji od veza među fizičkim pojавama, da su duhovno i fizičko međusobno tesno povezani. Fizičko može da utiče na duhovno i da ga

formira, a duhovno može da utiče na fizičko i da upravlja njime. Ali se ispostavlja da je duhovno mnogo važnije, dok fizičko, zapravo, predstavlja samo dopunu duhovnom i sredstvo je njegovog razvoja.

Zemljoradnik se još jednom iznenađeno osvrnuo oko sebe i primetio da je svet postao prelep. Shvatio je da voli svoju ženu, iako ju je ranije samo grdio i tražio od nje da mu se potčini. Shvatio je da voli svoju decu, koju ranije nije primećivao. Neočekivano je shvatio da prema neodgovornom susedu treba da se odnosi kao prema budalastom detetu - ne treba ga osuđivati, ali ga ne treba ni kvariti stalnim pomaganjem. Ne treba pomagati njegovom telu, već, pre svega, njegovoj duši. To znači da najbolju pomoć predstavlja njegovo vaspitanje. Da bi se pomoglo duši, telu ponekad treba ugađati, a ponekad ga je potrebno šibati.

Toga dana je zaspao srećan bez obzira što nije imao budućnost. On neće moći da zaseje seme za novu letinu i teško da će ozdraviti. Ali sada komad hleba ne predstavlja glavno merilo njegove sreće. Shvatio je kako su mu svakodnevne brige o materijalnom blagostanju zaklanjale pogled na sopstvenu dušu. I tek sada je jasno shvatio da je nekoliko poslednjih godina bio nesrećan.

Njegova duša je prestala da peva i svet je izgubio suptilnost i tananost boja. On je neprestano uveravao sebe da su ambari puni žita glavna sreća, ali je sada, bolestan i na samrti, odjednom shvatio da je i njegova duša takođe ubrala letinu, ali da se tokom nekoliko poslednjih godina ta letina sastojala od ravnodušnosti, sve češće ljutnje i pohlepe.

Kad duša pati, postoji jednostavan i pouzdan način da se njena patnja olakša: posvetiti se materijalnom, ubediti sebe da osnovna sreća leži u novcu, materijalnim dobrima i seksualnim zadovoljstvima. Ako zaboravimo na dušu, njene patnje će postati neprimetne.

Bolestan i na samrti, zemljoradnik se setio jedne stare poslovice: „Najstrašniji gubici su oni, koje ne primećujemo”. Sada je shvatio da je najveća sreća - kada je duša srećna. I, bez obzira na svu bezizlaznost svog položaja, zaspao je srećan. Te noći je spavao mirno i spokojno, a sledećeg jutra je, probudivši se, s čuđenjem primetio da mu se stanje pogoršalo. Čitavog dana mu je bilo teško da diše od bola koji mu je paralisao telo. Ali istovremeno se nešto i promenilo: problemi, gubici, čak i fizički bol, više nisu u njemu izazivali čamotinju, nervozu i nezadovoljstvo sudbinom. Bol ga je učinio boljim i snishodljivijim; naterao ga je da zaboravi na telo i usmeri se ka svojoj duši.

Ako je za spasenje i opstanak tela potreban hleb, tad je za spasenje duše potrebna ljubav. To seme, koje daruje Tvorac, uvek je čisto i spasonosno. Što je čovek više patio, veću je ljubav osećao prema Bogu. Još nekoliko dana je bolovao, ali mu je već bilo lakše ne samo duševno, nego i fizički. Sa iznenađenjem je video da su mu deca takođe ozdravila i shvatio je da je njegov odnos prema svetu ubijao ne samo njega, nego i njegovu decu. Nedelju dana kasnije izašao je na njivu i zajedno sa sinovima počeo da seje zrnavlje. Nenadano su nastupili mrazevi i kiše su padale kad im nije vreme, ali je, bez obzira na sve, letina bila bolja od prethodne, i klasje je bilo bogato, i nije bilo trulog semena.

Završićemo sad ovu priču i vratiti se današnjem danu. Svakog proleća ljudi iznova seju seme. Čovečanstvo je veoma napredovalo u znanjima šta treba da čini kako bi imalo bogatu žetvu. I svakoga dana mi u duši sejemo seme naše sudbine. Nekada su me veoma zanimale knjige u kojima se pričalo o ljudima budućnosti. I danas se mnogi interesuju za to kakav će biti čovek budućnosti. Ja bih, međutim, želeo da postavim drugo pitanje: da li će taj čovek budućnosti uopšte postojati? Svaki čovek je deo društva, i, da bi se pojavio čovek budućnosti, potrebno je da današnja civilizacija u najmanju ruku prezivi.

Pre tri i po hiljade godina Jevreji su se striktno pridržavali zapovesti koje im je dao Bog. Trudili su se da ne kradu, da ne pljačkaju, da ne podležu seksualnim željama i novcu. Nisu jeli svinjetinu jer se to meso smatralo nečistim, a to znači da je štetilo duši. Da je neki Mojsijev savremenik pokušao da zamisli kakvi će biti ljudi u slobodnoj izraelskoj državi za hiljadu i po godina, verovatno bi ih video kao bezgrešne anđele. Ali ako pročitamo Novi zavet, videćemo da se u njemu govori o tome kako Hristos isteruje đavole koji su se nastanili u čoveku i pretvara ih u krdo svinja, kojih je bilo više od dve hiljade, što ni po današnjim standardima nije malo stado.

To znači da su ljudi prestali da se u sebi pridržavaju Božjih zapovesti, što je već počelo spolja da se ispoljava kroz ignorisanje osnovnih zapovesti. Bila je to ozbiljna kriza vere u Boga, kao i judaizma u celini. Da je Mojsijev savremenik pokušao da vidi kakav će biti čovek za tri i po hiljade godina, mislim da za tako nešto sigurno ne bi imao dovoljno mašte. Ali zamislimo da se odjednom dogodilo čudo i da je našem pretku pošlo za rukom da vidi budućnost. Šta bi on pomislio da je ugledao parade homoseksualaca u savremenoj Evropi? Ili da je mogao

videti današnju televiziju na kojoj caruje porno kultura i neprestano se prikazuju ubistva? Verovatno bi pomislio da je poludeo.

„Ti ljudi se - rekao bi on - klanjaju porocima. Oni uživaju u svojim gresima i izlažu ih tuđim pogledima. Tim ljudima čak ni umetnost ne pročišćuje dušu, već je sakati i prlja. Ti ljudi su izmislili mehanizme i sprave koji počinju da proždiru njih same”. Zanimljivo je zamisliti šta bi za današnjeg čoveka rekao prorok Danilo? Jer, da bi se govorilo o čoveku budućnosti, potrebno je tu budućnost videti. Ko može, ako ne proroci, da kažu kakav će biti čovek budućnosti?

U Starom zavetu postoji neverovatan opis vizije budućnosti kroz tumačenje snova. Vladar Vavilona, Nabukodonosor, živeo je bezbrižno u svom carstvu i to blagostanje mu je zasenilo viziju najviših veza. Naredio je da se izlije zlatni idol ogromnih dimenzija, a zatim je ubijao one koji nisu hteli tom idolu da se klanjaju. Radio je sve što je hteo i niko nije mogao da mu protivreći. Zatim se u njegovu dušu uselila nesreća i on je sanjao čudne snove posle kojih nikako nije mogao da dođe sebi. U tim snovima je predskazana njegova budućnost: raspad imperije, pogibija dece, ludilo. Kad mu je prorok Danilo to rekao, car je pao pred njim na kolena. Ali navike, odnegovane decenijama, teško je odmah promeniti. Naime, kad određen broj ljudi nije hteo da se pokloni zlatnom idolu verujući u Jedinog Boga, car je naredio da se oni bace u vatrnu. Plamen je bio toliko silan da je spržio i sluge koje su nepokorne bacali u vatrnu. A tri čoveka, Sedrah, Misah i Avdenago, padoše vezani usred ognjene peći. I hodali su posred ognja, slaveći Boga i blagosloveći Gospoda (Knjiga proroka Danila 3: 23-24). Zbunjeni car im je oprostio i obasuo ih poklonima.

Međutim, priznavanje čuda još uvek ne znači da se čovek promenio. Da bi zemlja dala letinu, potrebno je neumorno brinuti o njoj. Da bi naša duša dala dobru letinu, moramo još više brinuti o njoj. U Bibliji je opisana zapanjujuća slika kako Nabukodonosorovi gresi prelaze na njegovog sina, koji je nasledio carstvo. I upravo tada, kada je njegov sin priredio najveću gozbu za hiljadu svojih plemića, kada se sto ugibao pod zlatnim i srebrnim posudama s različitim jelima, upravo je u tom trenutku car dobio potvrdu o svojoj bliskoj smrti.

Dok su pili i slavili bogove, zlatne i srebrne, bronzone i gvozdene, drvene i kamene, u vazduhu se, nasuprot kandila, pojavila ljudska ruka koja je na zidu ispisala sledeće reči: Mene, mene, tekel, ufarsin (Knjiga proroka Danila 5: 25). Zaprepašćeni i uplašeni car pozvao je proroka

Danila, koji mu je objasnio smisao napisanih reči: Brojao je Bog tvoje carstvo i do kraja izbrojao; izmeren si na merila, i našao si se lak; razdeljeno je carstvo tvoje, i dano Midijanima i Persijanima (Knjiga proroka Danila 5: 26-28). Danilo je bio velikodušno nagrađen, jer je car shvatio da ovaj govori istinu i da tačno proriče budućnost. Iste noći je ubijen Valtazar, car Haldejski.

Pokušavajući da zamislimo čoveka budućnosti, pre svega treba da shvatimo kakav on ne bi trebalo da bude. Moramo zamisliti kakvo ne bi trebalo da bude društvo budućnosti, da istražujemo mehanizam propasti civilizacije, da shvatimo kako je čovekova duša povezana s njegovom sudbinom. Potrebno je jasno da označimo glavne opasnosti koje mogu da precrtaju kako budućnost pojedinačnog čoveka tako i budućnost čitavog čovečanstva. Potrebno je da se upitamo: ne kakav će biti čovek budućnosti, već kakav mora da bude da bi preživeo. Letina će zavisiti od toga kakvo ćemo seme odabratи, kako ćemo ga čuvati, u kakvu ćemo ga zemlju posejati. Da bismo prepostavili kakav će biti čovek budućnosti, moramo pogledati oko sebe i jedni u druge. Potrebno je da shvatimo kakvi treba da budemo u sadašnjosti da bismo sutra imali budućnost.

CARSTVO NEBESKO

Da bismo shvatili šta je život, potrebno je da proučimo fenomen svesti. Život i svest su neraskidivo međusobno povezani. Dok pokušavamo da shvatimo šta je svest, suočićemo se sa jednim paradoksom. Svaka prosečna osoba shvata da svest zavisi od socijalne sredine, to jest i od čisto fizičkih faktora. Nijedan Mogli još nije naučio da govori. Ako u prve tri godine života dete aktivno ne komunicira sa sebi sličnima, neće moći da postane čovek. Sećam se jednog članka koji je izneo neverovatne činjenice. U Zapadnom Sibiru lovci su u vučjem čoporu ugledali dete. Opkolili su čopor da bi oslobodili dete, ali vukovi nisu pobegli, već su se do poslednjeg borili da zaštite to dete i svi su bili ubijeni. Dečak se ponašao u potpunosti kao vuk, režao je, pokušavao da ujede. Zvuči neverovatno, ali su čak i njegove kosti bile izmenjene do te mere da je postao sličan vuku.

Ispostavlja se da naš genotip nije ni blizu tako stabilan kako smo ranije mislili. Naučnici su nekada smatrali da DNK aktivno radi samo za vreme razvoja ploda. Sad se ispostavlja da su glavna bazna informacija i svet koji nas okružuje međusobno povezani tokom čitavog našeg života. Evropljani, koji žive u Aziji, postaju nalik Azijatima. Supružnici koji žive u harmoniji počinju međusobno da liče. Zaključak je jedan: materijalni faktori formiraju svest.

U Rusiji je bilo slučajeva da su deca, poslata u sirotišta, faktički postajala mentalno zaostali invalidi jer u prve tri godine života nisu dobijala nežnost i toplinu, niti se iko s njima družio. Vreme je izgubljeno i fiziološke promene su postale nepovratne.

Ali postoji i druga strana paradoksa. U svetu je prikupljen ogroman broj činjenica koje dokazuju postojanje svesti posle smrti fizičkog tela. Sve religije priznaju postojanje duše, koja nastavlja da živi posle smrti tela. Nauka tvrdi da je svest funkcija tela, proizvod visokoorganizovane materije, to jest mozga. Religija tvrdi da duša živi mnogo duže od tela i da utiče na telo u mnogo većoj meri nego što naučnici prepostavljaju. Pomirenje ovih, naizgled nepomirljivih protivrečnosti, moguće je ukoliko pođemo od činjenice da postoji različiti oblici svesti.

Iz semena raste drvo i može se smelo tvrditi da je seme primarno u odnosu na drvo. Ali to seme potiče iz plodova prethodnog drveta, tako da se sa istom uverenošću može tvrditi da je seme sekundarno u odnosu na drvo. I ponovo se javlja pitanje: šta je primarno - svest ili materija?

Ovo pitanje se može rešiti ukoliko dopustimo da su i materija i svest - manifestacija jedne iste supstance.

Uzgred, nedavno je razrešeno jedno viševekovno pitanje: šta je starije - kokoška ili jaje. Zaključak je dosta neočekivan, a izneli su ga genetičari. Ispostavilo se da je jaje ipak starije od kokoške. Dokaz je izuzetno suptilan: genetičari su utvrdili da, tokom života, genotip živog bića ne podleže kardinalnim promenama. Površne promene su moguće, ali dublja struktura ostaje nepromenljiva. Znači, novo živo biće je moglo da nastane samo u jajetu, to jest kokoška se pojavila iz jajeta koje je snelo drugo živo biće. Ova činjenica nas navodi da se zamislimo nad pitanjem šta je to evolucija.

Dotaći ćemo se sada naše najbolnije teme - teme čovekovog porekla. Pre Darvina, izgledalo je kao da je čitav svet stvorio Bog. Stajalište da živa bića mogu da se menjaju u narednim pokolenjima, ljudi nisu čak ni prepostavljali. Darwinu je pošlo za rukom da različita opažanja spoji u sistem i taj sistem je nepobitno tvrdio sledeće: ako se neka vrsta živih bića smesti u nove uslove, onda će u sledećem pokolenju započeti promene i vremenom može doći do pojave nove vrste živih bića. Darwinov zaključak je potpuno logičan. Uzrok pojave novih živih bića nije Bog, već promena materijalne sredine.

Savremena naučna istraživanja nepobitno dokazuju Darwinovu teoriju. Ispostavilo se da svako živo biće nosi u sebi memoriju prethodnih generacija, te da nisu samo događaji koji nas okružuje spojeni nevidljivom niti. Baveći se lečenjem bolesnih ljudi, mnogo puta sam video da delovanjem na sadašnjost istovremeno delujemo i na budućnost. Menjajući odnos prema prošlosti, mi delujemo na nju. Delujući na prošlost, mi delujemo na sadašnjost i budućnost.

Setite se scene iz Jevanđelja, kada Hristu prilazi bolestan čovek. Bolest je posledica greha. To je bilo poznato i u Staroj Indiji, a o tome se često govori u Starom zavetu. Hristos je tada odjednom izgovorio rečenicu koja je za ono vreme bila bogohulna: „Opraštaju ti se tvoji gresi!“ Gresi su - ponašanje u prošlosti koje je stvorilo sadašnju bolest. Znači, Hristos je mogao da menja čovekovu prošlost. U Indiji bi rekli da je umeo da spali teret negativne karne. On je vladao tajnom upravljanja vremenom.

Dakle, čovek nosi u sebi sećanje na sve svoje pretke, a to znači da roditeljsko ponašanje i gresi mogu da se prenesu na njega. Činjenica je i da postoji ono što iscelitelji nazivaju prokletstvom koje se nadnelo nad rodom. Lično sam se u svojoj isceliteljskoj praksi mnogo puta uverio kako ne pati, ne muči se i ne boluje samo jedna generacija potomaka zato što je njihov predak izvršio ubistvo ili samoubistvo - na primer, ako žena zbog nečega dugo nije imala želju da živi ili je abortirala u kasnoj trudnoći. Međutim, pokazalo se da mi u sebi ne nosimo samo sećanje na emocije i ponašanje naših predaka.

Naučnici su obavili neverovatan eksperiment. Učesnike su pod hipnozom vraćali u period detinjstva. Puls, disanje, analize krvi i opšte fiziološko stanje učesnika pokazivali su nivo sličan onom kao kod male dece. Mišljenje, nivo pitanja i odgovora, takođe su bili relevantni. Zatim su učesnicima ponudili da ispričaju o onome što će im se dogoditi u budućnosti (koja je za njih, zapravo, već bila prošlost). Svi su rado pričali o tome koju će školu završiti, koji će fakultet upisati, gde će raditi, kada će se oženiti, koliko će dece imati. Pošto su eksperimentatori već posedovali ove informacije, lako su mogli da se uvere u potpunu podudarnost činjenica.

Potom se dogodilo ono najinteresantnije. Od hipnotisanih ispitanika je zatraženo da ispričaju šta će im se dogoditi u budućnosti. I oni su pričali o tome šta će s njima biti za pet i deset godina. Te informacije nisu bile poznate nikome, i zato ih je nemoguće potvrditi. Preostaje nam samo da čekamo. Dakle, događaji iz prošlosti i budućnosti ne predstavljaju razbacane deliće. Oni su živ, jedinstven lanac. Stoga, delujući na bilo koji vremenski isečak, delujemo na vreme u celini.

Tek dve hiljade godina posle Hristovog rođenja, pojavio se čovek koji je shvatio da se na vreme može delovati i da se tako mogu lečiti ljudi. Taj čovek je bio Sigmund Frojd. Frojd je prepostavio da prošlost nikuda ne iščezava, nego se večno čuva u čovekovoj podsvesti. To znači da ako promenimo odnos prema negativnim događajima, koji čuče u podsvesti, bolest se može izlečiti. Frojd je testirao ovo gledište i potvrdio ga u brojnim seansama. Zapravo, iz toga se i razvio metod psihanalize. Situacija formira emocije i stvara bolest. Po tome, ispada da je svest sekundarna. Okruženje stvara okruženje. Ali mi svojom svešću menjamo odnos prema prošlim događajima, delujući na taj način na događaje iz prošlosti i menjajući njihov kod u našem sećanju. Znači, svest i nije toliko zavisna od proteklih događaja.

Čovek u hipnotisanom stanju može da ubedi sebe da hladna voda nije hladna nego ključala, i kod njega će se pojaviti opekomine. Ali pod istom tom hipnozom, ako čovek ubedi sebe da je ključala voda hladna, kod njega neće doći do opekomina. Jedan tibetanski monah, koji je sedeo u buretu s ključalom vodom, ovako je to objasnio slučajnim prolaznicima: „Sami ste sebe ubedili da je ovo ključala voda i da može da vas opeče, a ja sam sebe ubedio u suprotno“. S naučnog stanovišta posmatrano, tako nešto je nemoguće: monah bi odavno morao da bude skuvan. Ipak, upravo svest upravlja svetom koji nas okružuje i može da menja fizička svojstva materijalnih objekata.

Vratimo se Darvinovoј teoriji. Ljudski embrion se isprva pojavljuje kao prosto jednoćelijsko biće koje živi u vodi. Sam čin začeća ponavlja trenutak stvaranja života na Zemlji. Život, kao informacija, oplođuje materiju svetskog okeana. Najpre se pojavljuju jednoćelijski organizmi, a zatim ribe. Ljudski zametak takođe dobija prvo škrge i rep, a zatim se pretvara u gmizavca sličnog gušteru. U toku dalje evolucije on poprima karakteristike čoveka. Dakle, čovek se pojavio kao rezultat evolucije, samo što naučnici sve do danas nisu pronašli prelaznu kariku između majmuna i čoveka. Zato mnogi tvrde da Darwinova teorija nije tačna.

Postoje samo dve moguće pozicije: ili je ova teorija tačna ili je netačna. Pokušajmo da razrešimo taj paradoks. Nije isključeno da se čovek pojavio odmah, to jest da je period njegovog pojavljivanja mogao da traje generaciju ili dve. Drugim rečima, kod kromanjonaca su, umesto kromanjonskih beba, počeli da se rađaju ljudi. Isto kao što se i pile izleglo iz jajeta koje nije snela kokoška. To znači da je informacija o novom životu biću stigla iz budućnosti. Takođe se mora priznati da vreme ne predstavlja jednoobraznu amorfnu veličinu. Ono se sastoji od dva toka koja se kreću u susret jedan drugom. Ali na suptilnom planu, ono predstavlja jedinstvenu celinu. Iz toga proizilazi da je u pravu religija, koja tvrdi da je čoveka stvorila viša volja, a da Darwin, koji tvrdi da je čovek rezultat evolucije drugih živih bića - greši.

Glavno obeležje života je svest. Ona se sastoji iz dva dela: pamćenja, koje dopušta upotrebu iskustava iz prošlosti - genetičko pamćenje, dugoročno i kratkoročno pamćenje. Drugi deo je - imaginacija, modelovanje budućnosti, bez čega ne može da preživi nijedno živo biće.

Čovek se razlikuje od životinja po tome što ima daleko veće pamćenje prošlosti i istovremeno mogućnost da planira, modeluje

budućnost. Kad pojedinci usled neke traume izgube sećanje na prošlost, oni postaju invalidi. Isto tako bi bili invalidi i u slučaju kad ne bi mogli da modeluju budućnost. Svest na neki način sažima vreme, sjedinjujući prošlost i budućnost u istu tačku. I tako, šta je primarno - duh ili materija? Za nas je materija - prošlost, a duh - budućnost. I jedno i drugo su funkcije vremena, pa su se, znači, pojavili istovremeno. Na najsuhtilnijem planu, na kome je Vasiona jedinstvena, svi događaji koji se mogu odigrati u njoj, već su se dogodili. A na spoljašnjem planu, prošlost se postepeno pretvara u budućnost. Na ovaj proces se može uticati iz pomenutog suhtilnog plana. Postoje različiti slojevi prošlosti koji prelaze u budućnost, kao što se u ruskoj matroški ispod jednog sloja krije drugi.

Znači, svaki događaj koji se odvija predstavlja skup budućnosti i prošlosti, i neobjašnjivi skokovi evolucije mogu se objasniti prilično jednostavno. To su paketi novih informacija koje stižu iz budućnosti i oplođuju sadašnjost. Prema tome, teorija o Vasioni koja se haldi posle Velikog praska samo je polovično istinita. U Vasionu neprekidno stižu novi paketi informacija, ona je biće koje se aktivno razvija. U principu, širenje Vasione to i potvrđuje. Zvezde i planete, a među njima i naša Zemlja, nisu tela koja dogorevaju i hlađe se. Iz budućnosti neprekidno pristiže energija neophodna za sijanje Sunca i za uvećavanje Zemljine mase. Vreme postaje energija, energija postaje materija. I, sa te tačke gledišta, čovek predstavlja biće koje ima svest povezану s telom, svest koja zavisi od tela i koja se raspršuje posle njegove smrti. U isto vreme, čovek predstavlja oblik svesti koja definiše postojanje tela i nastavlja da postoji i posle njegovog raspadanja.

Život je najpre nastao kao oblik svesti. Vasionska svest je bila ta koja je oplodila belančevinastu materiju što se nalazila u svetskom okeanu. Zato život predstavlja neraskidivi spoj budućnosti i prošlosti. Svest i polje - predstavljaju budućnost. Telo i materija - predstavljaju prošlost. Postoji svima poznata izreka: „Čovek je gospodar svoje sudbine“. To znači da čovek, svojom voljom, svojom svešću, može da utiče na svoju sudbinu i svoju budućnost. Ni izreka: „Sudbina je čovekov gospodar“ nije ništa manje ispravna. To znači da podsvest, u kojoj su skrivene prošlost i budućnost, utiču na čoveka ništa manje od onoga koliko on pokušava da utiče na nju.

Čovečanstvo je uvek pokušavalo da sazna svoju budućnost. Svaki vladar je na svom dvoru imao vračare, astrologe, čarobnjake i proroke. Pre mnogo godina u staroj Indiji su imali jasno formiranu predstavu o

budućnosti: budućnost je nepromenljiva, neizbežna i svako delovanje na nju je uzaludno. Kako su prolazili vekovi, ljudi su se razvijali. U judaizmu je vreme već posmatrano kao unekoliko drugačija veličina. Ispostavilo se da mi svojim ponašanjem utičemo na budućnost i da nam gresi, učinjeni u prošlosti, donose bolesti i nesreće ne samo u sadašnjosti, nego i u budućnosti. Naše prošle grehe plaćaju naša deca, unuci i praunuci. Ali ako se obratimo Bogu i pokajemo se, možemo da iskupimo te grehe. To jest, moguće je promeniti sadašnjost i budućnost. Manu se u Indiji smatra praroditeljem čovečanstva, a Manuv zakonik ne govori o pokajanju. Za svaki prestup, po njemu, sleduje kazna. A u judaizmu se kazna, čak i ona poslata odozgo, može anulirati preispitivanjem prošlosti i pokajanjem.

U hrišćanstvu budućnost već izgleda potpuno drugačije. Ona predstavlja fizičku suštinu i s njom je moguće sarađivati. Ispostavilo se da ona može imati određene predznake i osobine. Takođe se ispostavlja da je čovek aktivno povezan sa budućnošću, koja ima potpuno drugačiju strukturu od sadašnjosti. Ako dođe u dodir s tom novom budućnošću, čovek može i da umre.

U indijskoj filozofiji prošlost se ravnomerno uliva u budućnost. Sve je unapred određeno i Tvorac se ne meša u ono što se dešava. U judaizmu, Bog komunicira s ljudima i tera ih da promene svoje ponašanje. Pridržavanje Božijih zapovesti omogućava narodu da prezivi i promeni svoju budućnost. U indijskoj filozofiji bolest je rezultat čovekovog ponašanja i zato je nema smisla lečiti. Čovek mora da „otpati“ i „otplati“ svoju karmu. U judaizmu je bolest takođe posledica nagomilanih grehova, ali se oni kroz molitvu, pokajanje i izvršavanje zapovesti mogu otkloniti i tako poboljšati izgledi potomaka, kao i sopstvena budućnost.

Hrišćanstvo prestaje da gleda zločine koje je čovek počinio u prošlosti. Kroz intenzivnu ljubav prema Bogu i unutrašnje promene može se prevazići svaka negativna prošlost. Prema tome, ono što je najvažnije - to nisu patnje kao forma iskupljenja, to nije strogo pridržavanje zapovesti i pokajanje kao forma kroz koju se menja prošlost, već je to intenzivna ljubav prema Bogu, kao mogućnost da se prošlost i budućnost promene. Tada se postavlja pitanje kakav to mora da bude čovek da bi dodirnuo novu budućnost? I zašto može da umre dodirnuvši je?

Čovek može da živi i izvršava sve zapovesti, koje dobija s višeg plana. Ali kad dođe nova budućnost, on ipak može da umre. To jest, izvršavanje brojnih zapovesti i ispravno ponašanje nisu kod za pristup onoj budućnosti koja nam dolazi. I ljudi koji veruju u Boga, koji poste, koji se trude da se pridržavaju svih verskih dogmi, mogu da budu osuđeni na propast kada se približe nova epoha i novo vreme. Među njima će preživeti samo oni koji u sebi nose skrivenu lozinku za opstanak u novom paketu budućnosti. Hristos je pronašao spasonosni izlaz, koji se pokazao kao razlog zbog kog su stvorena sva pravila i zapovesti. To je ljubav.

Preda mnom na stolu gori zapaljena sveća. Dugo u nju gledam, pokušavajući da dovedem u red svoje misli i osećanja. Zatim usmeravam pogled kroz prozorsko okno. U Berlinu je proleće. Zeleno lišće na drveću stvara neopisivu atmosferu, ptice radosno cvrkuću. Danas sam imao konsultacije. Ljudi radi toga dolaze iz čitavog sveta. Životne priče su različite i često potpuno zamršene. Sa svakim od njih uspostavljam komunikaciju i postepeno raščlanjujemo sve događaje iz njihovih života. Objasnjavam im kako su misli, osećanja i postupci iz prošlosti uticali na njihovo zdravlje, karakter i sudbinu, i ne samo na njih, nego i na njihovu decu i unuke. Kad izlaziš na suptilne nivoe i vidiš ono što se naziva ljudskom dušom, odmah se mogu izvesti zaključci o čovekovoj daljoj sudbini u narednih nekoliko decenija.

Danas me je posetio bračni par iz Grčke. Ispričali su mi zanimljivu priču. Oni imaju rođake u Grčkoj, koji odavno tamo žive i poseduju nekoliko kuća, uspešan posao i velika sredstva na računu u banci. Nedavno su u goste pozvali rođaka iz Kijeva. Mladić je odrastao u siromaštvu i sve mu je nedostajalo. Imao je sedamnaest godina, a bračni par nije imao dece.

Mladić je bio veoma dobar i ljubazan, pa su se rođaci brzo vezali za njega. Zamolili su ga da ostane da živi s njima u Grčkoj i on je to rado prihvatio. Obećali su da će mu zaveštati svu svoju imovinu - dakle kuće i novac, a uslov je bio samo da ih ne ostavi, već da ostane da živi u Grčkoj. Godinu dana kasnije, mladić ih je zamolio da mu dopuste da oputuje na nekoliko nedelja kući, kako bi obišao roditelje i svoj grad. Međutim, tamo se dogodilo nešto neočekivano: mladić se zaljubio, a odmah zatim i ozbiljno razboleo. Rođaci su ga molili da se odmah vrati kako bi otpočeo s lečenjem, ali on to fizički nije bio u stanju da učini. Dve nedelje kasnije, pozvao ih je telefonom i rekao da odustaje od njihove imovine i da ne želi da živi u Grčkoj.

- I šta je bilo dalje? - upitao sam ih.

Jedno od supružnika je slegnulo ramenima.

- Ostao je u Kijevu. Nešto ga je navelo na zaključak da se razboleo zato što je živeo u Grčkoj. Pa, eto, jedan od razloga zbog kog smo došli kod vas, jeste želja da saznamo šta se tom mladiću dogodilo.

- Želite da sazname da li je bio u pravu ili ne?

Muškarac me je upitno posmatrao i klimnuo glavom.

- Naravno.

- Poznato vam je da su dečje duše čistije od duša odraslih. Deca, po pravilu, nemaju omotač nadmoćnosti, bezbednosti i sigurnosti. Zato bolje osećaju ljubav i opasnosti koje prete ljubavi. Da se nije zaljubio u osamnaestoj godini, već u dvadesetoj ili dvadeset trećoj, najverovatnije bi umro. On nije imao protivotrov za bogatstvo koje se naglo sručilo na njega, a nije ga zaradio.

Tajna zdravlja i sreće zapravo je veoma jednostavna. Koliku količinu ljubavi i energije dajete, otprilike isto toliko zdravlja, novca i drugih oblika sreće dobijate zauzvrat. Ako ste dali pet puta više energije nego što ste dobili novca i blagostanja, vaše zdravlje će biti dobro i neće vas ubiti sreća niti neočekivani priliv novca i blagostanja. Ako ste pak dobili, ili želite da dobijete, nekoliko puta više nego što ste dali, vi ste bolesni. Upravo iz tog razloga nećete vi upravljati tim bogatstvom, nego će ono upravljati vama.

Dakle, kad je vaš rođak stigao u Grčku i dobio sve o čemu je sanjao a da nije uložio nikakav poseban napor, njegova duša je počela neprimetno da umire. Ali on nije posedovao alarm koji bi mu dao znak da mu je duša zalutala. A kada je dotakao ljubav, sva prljavština je istog trenutka pokuljala napolje. Duša je počela da se čisti i prljavština je prešla na telo - zato se razboleo. Mnogi ljudi koji ne dođu u dodir s pravom ljubavlju mogu veoma dugo da žive bezbedno i srećno. Čak i ako u sebi izgube mogućnost da vole i da pružaju energiju, ipak će živeti sasvim komforno.

Tragedija je upravo u tome što čovek može da pobegne od ljubavi da bi živeo bezbedno. Ako se koncentrišemo na spoljašnju sreću, na njene materijalne aspekte, nećemo ni primetiti kako nam duša umire. Ali ako taj čovek bude imao decu, ona će svejedno morati da se sretnu s

ljubavlju. I tada će sav teret koji ne ponesu deca poneti roditelj, i to ne samo tokom jednog života, jer duša nije jednokratan koncept.

Tako se ne ponaša samo čovek, na isti način se može ponašati i država. Vaspitanjem se u decu može ugraditi nadmen i lakovislen odnos prema ljubavi. Ljubavlju se mogu nazivati i seksualni odnosi. Možemo sebe ubediti i kako je moguće upravljati ljubavlju, ali tada će već nekoliko generacija naših potomaka bežati od ljubavi.

Međutim, država i društvo će se, pre ili kasnije, sresti s ovim osećanjem, koje dolazi iz budućnosti. I što je viši bedem koji štiti od ljubavi, time će žalosnije biti posledice po one koji su se od nje štitili. Dakle, taj mladić je osetio i razumeo da čovek pred ljubavlju mora da bude bespomoćan pa je stoga odbacio sve ono što mu je pružalo zaštitu. Zašto novac koji nismo zaradili ubija? Zato što je u njemu uzimanje mnogo veće od davanja. Onaj koji želi više da dobije nego što daje, počinje da se degeneriše.

Zašto zvezde sijaju? Zato što žele da budu srećne. Davanje energije predstavlja sreću ne samo za živa, nego i za neživa bića. Na suptilnom nivou živa i neživa bića osećaju i reaguju isto. Svejedno da li dobijali ili davali na spoljašnjem planu, iznutra uvek mora da postoji oslobođanje energije ljubavi. Kad dobijemo poklon, radujemo se - i to je oslobođanje energije. Mi poklanjamo i to naš čini radosnim; to je još veće oslobođanje energije. To je univerzalni zakon.

Nedavno sam pročitao priču o kralju koji je živeo u srednjem veku. Putujući preobučen u običnog viteza, kralj je zalutao i morao je da potraži sklonište. I samo u jednoj kući je bio srdačno primljen. Tada je otkrio svoj identitet i rekao da čoveku, koji mu je širom otvorio svoja vrata, dodeljuje visoku titulu. Odjednom se, neočekivano, čovek koji je stajao pred njim zbulio: „Molim vas za oproštaj, vaše veličanstvo, ali vi ne znate koja je moja profesija“. „Neću zbog toga promeniti svoj ukaz - kralj je bio nepokolebljiv. - Kaži čime se baviš“. „Ja sam dželat“ - odgovorio je čovek. Kralj nije promenio svoju odluku. Čovek koji ga je pustio u kuću dobio je titulu i odgovarajuću novčanu nagradu. Kralj je bio u pravu, jer čovek koji je radio kao dželat nije, zapravo, nikoga ubijao. On je vršio svoju dužnost i pomagao osuđeniku da uz minimalne muke ode na onaj svet. Visoke titule dodeljuju se za podvige koje su izvršili podanici. U osnovi svakog podviga nalaze se žrtvovanje i ljubav, bez kojih je žrtva nemoguća. Pa i čovek koji je radio kao dželat pokazao je žrtvovanje i ljubav.

U kakvu god nas situaciju sudbina dovede, ma kakvu ulogu da igramo, nemamo pravo da se odričemo ljubavi prema Bogu. Gubitkom tog osećanja otpočinju svi drugi zločini. Bogatstvo i sreću možemo imati sve dotle dok ne počnu da nam smetaju da volimo, da se žrtvujemo i širimo energiju. Čovek koji ume da voli uvek će se intuitivno zaustaviti na granici iza koje blagostanje počinje da ga ubija, pa će se odreći bogatstva koje mu uništava dušu.

Sećanja me nose u događaje od pre dvadeset godina. Nekoliko godina sam radio kao umetnički dekorater u Domu kulture, nedaleko od svetski poznatog Marijanskog teatra. Kad je taj Dom kulture zatvoren, za mene je otpočeo period slobodne plovidbe. Ne bih ozbiljno počeo da se bavim isceliteljstvom da sam imao neki posao, jer sam već tada osećao da je to opasan zanat. Međutim, ispalo je tako da me je sama situacija terala na eksperimente. Uz to, sećao sam se i Hipokratove rečenice: „Lekar filozof je sličan Bogu”, pa sam odlučio da pokušam da spojam filozofiju i medicinu. Upravo tada, prvi put sam s čuđenjem uočio da ukoliko boli telo, to je često povezano sa bolestima duše i čovekovom sudbinom.

Jedan poznanik mi je nekom prilikom rekao: „Kod nas, na Istoku, postoji jedna poslovica: imovinski gubici uvek prethode bolestima”. Pomislio sam kako nešto slično postoji i kod nas u Rusiji: stigla je nevolja - otvaraj vrata. Zašto čovekova sudbina može da se kvari i urušava? Koji uzroci izazivaju bolest duše? Zašto karakterne mane mogu da dovedu do bolesti? Tada još nisam znao odgovor na ta pitanja.

Vratimo se ponovo u sadašnjost. Proleće je, 2007. godine, i mnogo je znakova koji svedoče da nam stiže novo sledovanje od budućnosti. Navikli smo da se sadašnjost lagano pretače u budućnost formirajući je, a obrnuti proces uopšte ne primećujemo. Budućnost se ponekad ponaša kao opruga i aktivno prodire u sadašnjost, a tada se stari svet urušava ustupajući mesto novom.

Postoji nekoliko teorija o tome kako su nestali dinosauri. Jedna kaže da je doleteo meteor i uslovi života na Zemlji su se drastično izmenili. Isti pristup se primenjuje i za tumačenje porekla čoveka: ako je nemoguće pronaći prelaznu fazu između majmuna i čoveka, onda je objašnjenje da su iz kosmosa doleteli vanzemaljci i položili kamen temeljac za novu vrstu živih bića - ljudi. Dakle, ako je situacija neobjašnjiva, mora se dopustiti postojanje faktora koji na tu situaciju

deluju spolja. Najjednostavnije je da to bude kosmos i da se njemu pripisu svi nepojmljivi događaji.

Širenje naše planete naučnici, na primer, objašnjavaju velikom količinom meteora koji na nju padaju. I mada to protivreći zdravom razumu, zvanična nauka se drži ove hipoteze, zato što drugih jednostavno nema. Nauka do danas tvrdi da je Zemlja nebesko telo koje se hlađi, jer to odgovara Kant-Laplasovoj hipotezi i uklapa se u uobičajenu sliku svemira.

Ali dovoljno je obaviti elementarni eksperiment kako bi se shvatilo da u ovoj teoriji postoji ozbiljan nedostatak. Stavite čajnik na plinski šporet. Sačekajte da voda provri i da poklopac čajnika počne da poskakuje, a onda isključite plin i priđite čajniku posle pet minuta. Ako poklopac i dalje bude podrhtavao i ispod njega bude izlazila para, bićete veoma začuđeni, jer u telu koje se hlađi ne može biti aktivnih procesa.

Dakle, ukoliko je verovati elementarnim zakonima fizike, na Zemlji ne bi trebalo da bude zemljotresa. Ovaj „čajnik“ se hlađi već pet milijardi godina i, zaboravimo li na strah pred slikom svemira koja se urušava, moramo priznati jednostavnu istinu: planeta Zemlja nije telo koje se hlađi. To potvrđuju zemljotresi i vulkani. I više od toga: naša planeta ulazi u period sve veće nestabilnosti zato što joj energija dolazi spolja. Onih petnaest kubnih kilometara za koliko se svake godine uvećava obim naše planete, takođe, nikako se ne uklapaju u teoriju o meteorskoj kiši. Čak i dete može da shvati da se masa naše planete ne povećava spolja, već iznutra. Meteori koji padaju ne mogu da dovedu do razmicanja kontinenata. Zato uvođenje kosmičkog faktora najverovatnije predstavlja nespretni pokušaj da se neobjašnjive stvari bar nekako objasne. Ako se pak u taj zadatak uvede i faktor zvani „budućnost“, tada sve odmah dolazi na svoje mesto.

Sećam se kako sam bio zapanjen kad sam video da čovek može podsvesno da reaguje na budućnost. „Kako je to čudno“ - mislio sam. - „Događaj se još nije ni desio, a čovek već reaguje na njega“. Pritom sam video da mnoge bolesti kod dece nisu povezane s prošlošću, već sa budućnošću, to jest da je bolest, zapravo, prilagođavanje organizma na buduće događaje. Ali ukoliko čovek reaguje na budućnost, to onda znači da ona postoji, znači da je ona fizička veličina s kojom je moguće uzajamno se povezati. U tom slučaju neobjašnjive promene u sadašnjosti mogu se shvatiti kao pojačano delovanje budućnosti na

sadašnjost. Zašto su izumrli dinosaurusi? Zato što su počeli na svet da donose suštinski nova živa bića. To jest, iz jaja dinosaurusa počeli su da se izležu „pilići”, a kromanjonci su odjednom počeli da rađaju ljude, koji su po svojim karakteristikama odgovarali novom vremenu.

Dakle, novo vreme se razlikuje od starog. Ako čovek nije usaglašen sa energijom budućnosti, on u njoj, jednostavno, neće preživeti. Po čemu se prostor, energija i vreme sadašnjosti razlikuju od istih ovih kategorija novog talasa budućnosti, koji će, možda, uskoro doći? Ako se pođe od uobičajene slike svemira, onda Vasiona predstavlja rezultat velikog praska i postepeno se haldi, gubeći prvobitni impuls. Tada nova količina budućnosti mora da bude manja od sadašnjosti. Ako se, pak, prepostavi da je Vasiona organizam koji se aktivno razvija, mora se dopustiti da se u njoj odvijaju suprotni procesi i da osim onih koji se gase, moraju postojati i oni koji se aktivno pojačavaju.

Dakle, da li će budućnost biti slabija ili jača od sadašnjosti? Sećam se članka koji se jednom potkrao u nekim novinama. Ljudi prate Sunce poslednjih dvesta trideset godina i uvek je fazu aktivnosti u trajanju od jedanaest godina smenjivao isti takav ciklus „mirnog“ Sunca. Ovo pravilo nije imalo izuzetke. Sunce ravnomerno i mirno „diše“, potčinjavajući se Vasionskim ritmovima. Prošle godine se, izgleda, prvi put dogodilo nešto neobjašnjivo. Završena faza „aktivnog“ Sunca nije prešla u mirnu fazu, nego u fazu još veće aktivnosti. Prosto govoreći, odnekud je počela da pristiže energija a Sunce je pokušavalо da joj se prilagodi.

Nije isključeno da će novi paket budućnosti posedovati neuporedivo višu energiju, što znači da će u njoj moći da prežive samo bića sa povećanom energetskom razmenom. Sadašnji „dinosaurusi“ će, izgleda, izumreti. U kom slučaju kod prosečnog čoveka dolazi do povećane energetske razmene? Onda kada se nađe u pogibeljnoj, smrtonosnoj situaciji, kada uočava i shvata da mu preti opasnost. Razmena energije se povećava kad čovek aktivno dejstvuje i radi, kad želi da pomogne drugome i kad brine o nekome, a kad se zaljubi, tada dolazi do prave eksplozije energije.

Iz svega toga može se izvesti elegantan i jednostavan zaključak. Da bi se današnje čovečanstvo pripremilo za budućnost, neophodna je serija katastrofa u kojima će ljudi ginuti i osećati smrtnu opasnost. Tada će oni brinuti jedni o drugima i prevazilaziti posledice katastrofa. Tada će svaki dan osećati kao da je poslednji. I to će raskinuti lance kojima su prikovani za blagostanje i mir. Ponovo će moći da osete ljubav, i ona će

im pomoći da raskinu sve vezanosti. Postoji još jedan period u životu svakog čoveka kad mu je energija izuzetno visoka, kada on neprekidno voli, stalno se raduje i daje energiju - to je naše detinjstvo. Ukoliko sačuvamo potencijal ljubavi i energije koji nam je svojstven u detinjstvu, tada imamo šansu da preživimo u novoj budućnosti.

Otvaram Novi zavet i čitam rečenicu koja mi je ranije bila potpuno nejasna: I donošahu k Njemu decu da ih se dotakne; a učenici branjahu onima što ih donošahu. A Isus videvši rasrđi se i reče im: Pustite decu neka dolaze k meni, i ne branite im; jer je takvih carstvo Božje. Zaista vam kažem: koji ne primi carstvo Božje iskreno, kao dete, neće ući u njega. (Sveto Jevanđelje po Marku 10, 13-15). Posle toga sledi opis jedne neobične epizode: Hristu pritrča neko, i kleknuvši na kolena pred Njim pitaše Ga: Učitelju blagi! Šta mi treba činiti da dobijem život večni? (Sveto Jevanđelje po Marku 10, 17)

Zamislimo se nad ovom rečenicom. Šta je to blago? To je odsustvo greha. Navikli smo da blagom nazivamo stabilnost i materijalnu sigurnost. Ali istinsko blago je - energija ljubavi. Blag čovek je onaj koji je u potpunosti liшен grehova. Ako bismo opisanu scenu preveli na običan jezik, ona bi izgledala ovako: čovek prilazi Isusu i kaže: „Ti si bezgrešan, znači, Ti ćeš preživeti u novom vremenu koje dolazi. Šta da uradim da bih postao isto tako bezgrešan kao Ti?” On hoće da sraste, da se stopi sa Spasiteljem.

Ali Hristos neočekivano odgovara: „Bezgrešan je samo Bog! Da bi čovek preživeo, mora računati na sebe samoga”. Neće pomoći nikakvo pouzdavanje u Isusa Hrista i nikakve molbe za spasenje ako čovek sam ne načini korak. Ako ne poželiš da osetiš božansko u sebi, niko ti neće pomoći. Hristos objašnjava kako da se čovek spasi. Prvo pravilo glasi: ići ka ljubavi, što znači postupati tako da bi se ljubav otvarala, ne odlazila iz duše. Ne činiti preljube, ne ubijati, ne krasti, ne svedočiti lažno, ne vređati, poštovati roditelje. Drugo pravilo glasi: potpuna unutrašnja bezazlenost. Da bi se dodirnulo carstvo Božje a da se ne umre, potrebno je da duša ne nosi u sebi agresivnost. Agresivnost je - zaštita. Ako nemamo šta da štitimo, nećemo imati ni agresivnosti. Kad čovek ima bogatstvo, mir i bezbednost, onda to stanje postepeno prodire u dušu. Ako zadovoljstvo koje dobija od posedovanja materijalnog bogatstva prevazilazi zadovoljstvo koje dobija od ljubavi, onda će duša takvog čoveka neizbežno postajati sve agresivnija i on će umreti kada oseti ljubav.

Boga spoznajemo kroz ljubav i pred tim osećanjem moramo biti potpuno bespomoćni. Sećam se Hristove rečenice: Deco! Kako je teško da oni koji se uzdaju u svoje bogatstvo uđu u carstvo Božje! (Sveto Jevanđelje po Marku 10, 24). Onome čemu se nadamo, tome i težimo. Ono, čemu dugo težimo postaje glavni smisao našeg postojanja. I ako je glavni čovekov cilj bogatstvo, kao oblik zaštićenosti njegovog tela i instinkata, njegova duša će postepeno početi da gubi ljubav. A čovek s praznom dušom nema budućnosti. Njegovo telo je jednostavno osuđeno na propast. Deca su bezazlena, i to im pomaže da sačuvaju ljubav. To što u zapadnim zemljama deca prestaju da poštuju roditelje, pa čak mogu da podnesu tužbu protiv njih, govori o jednostavnoj činjenici: mnogi ljudi na Zapadu već nemaju budućnost.

Pokušavam da odagnam ove misli od sebe, i opet se u sećanjima vraćam na događaje od pre dvadeset godina. Sećam se svog malog ateljea u prašnjavoj ulici, nedaleko od Baltičke železničke stanice, u kojoj sam počeo da primam svoje prve pacijente. Svaka konsultacija je predstava. Potrebno je objediniti sva spoljašnja raznorodna događanja u čovekovom životu i sabiti ih u „seme uloge“. Evo me gde objašnjavam kako se kao posledica dugotrajnih uvreda pojavljuje bolest, kako problemi duše prelaze na telo i izazivaju bolesti, kako klanjanje materijalnim vrednostima dovodi do sudbinskih nesreća, a klanjanje voljenoj osobi - do ljubomore, uvreda i razvoda.

Bilo je i netipičnih slučajeva. Sada ču ispričati o jednom od njih, koji sam već pomenuo u knjizi „Sistem samoregulacije polja“. Posetio me je jedan bračni par i zamolio da primim njihovog sina.

- Kakve probleme ima? - pitao sam ih.

Mladićeva majka me je pomalo čudno pogledala, a onda polako izgovorila:

- Psihičke.

- Gde je on sada?

- Na Vojnomedicinskoj akademiji, na odeljenju psihijatrije. - Posle kratke pauze je rekla: - Dogovoriću se sa lekarima da ga puste na jedan dan. - Zatim me je pogledala i upitala: - Šta treba da uradi pre nego što dođe kod vas na konsultaciju?

Slegnuo sam ramenima.

- U principu, ništa. Može da ode u crkvu, tim pre što se ona nalazi u vašoj blizini.

Žena me je opet čudno pogledala.

- Bolje ne. Neka odmah dođe kod vas.

- Kad sutra dođe, neka bude potpuno iskren - dodao sam. - Uporedićemo ono što će mi on reći.

Mladića su roditelji sutradan doveli. Bio je prosečne građe; stidljivo je ušao u sobu i seo na stolicu ispred mene. Lice mu je bilo bezizražajno, a pogled potpuno ugašen. Po svemu sudeći, primao je konjske doze lekova, ali je, i pored toga, lečenje bilo bezuspešno. Zato su se obratili meni.

- Molim vas, ispričajte mi sve redom, od samog početka - zamolio sam ga.

Izvesno vreme je samo tupo gledao ispred sebe. Zatim mu se pogled malo razbistrio i postao smisleniji.

- U našoj porodici bilo je veštica - počeo je da priča. Zatim me je pogledao i, kao da očekuje neko pitanje, nastavio - po očevoj liniji. Moj otac ima jaku energiju i hipnotičke moći. - Pogledao me je, ponovo očekujući neko pitanje, i nastavio - Ja nikada nisam imao slično iskustvo. Bio sam normalno, prosečno dete.

Lice mu se smračilo i on se opet zagledao u jednu tačku.

- Kad sam napunio osamnaest godina, dobio sam poziv za vojsku. Služio sam u Avganistanu. I sami znate da je tamo atmosfera bila jeziva. Dakle, tada sam prvi put probao drogu i dopalo mi se. A posle... - mladić je začutao.

Pauza se odužila.

- Zatim su kod vas otpočeli psihički problemi i razboleli ste se? - sugerisao sam mu.

Polako je upravio pogled ka meni i odrično odmahnuo glavom.

- Ne, zdravlje mi je bilo odlično, a glava bistra i čista. Ali se nešto desilo s mojoim svešću, kao da se pomerila u stranu. Promenio se moj doživljaj sveta.

Opet se zamislio. Videlo se da mu je teško da govori.

- Jednom, dok sam bio na straži, dogodilo mi se to neobično iskustvo mojih predaka. Pored stražarskog mesta je bilo polje po kome nije smelo da se ide. Na obodu poljane podignuta je ograda, ali je ona na jednom mestu bila probušena, pa su se ljudi provlačili kroz tu rupu i išli preko poljane zato što je to bio preči put. Dakle, mnogi su, ne obraćajući nikakvu pažnju na stražare, žurili svojim poslom. Jednom sam tako stajao na stražarskom mestu i video kako neki čovek pokušava da se provuče kroz rupu na ogradi i stupi na poljanu. Razbesneo sam se na njega i u mislima počeo da mu naređujem: „Padni! Padni na bodljikavu žicu i izgrebi se!” I sve se zaista desilo baš onako kako sam pomislio.

- I tako su - nastavio je on malko se zamislivši, - od tog momenta sve moje želje počele da se ostvaruju. Ide, recimo, ispred mene čovek i u dve torbe nosi prazne flaše i tegle. Ja mu u mislima kažem: „Padni!”, i on se istoga časa nađe na zemlji.

Prijetivši se te scene, mladić se nevoljno osmehnuo.

- Leži na zemlji, viče, ništa ne shvata, a sve tegle su se porazbijale. Kome god da sam nešto naređivao u mislima, sve se tako i događalo.

On se opet natmурio i zamislio se.

- Kasnije je bilo mnogo gore. Primetio sam da mojim naredbama ne podležu samo ljudi.

Pogledao me je i nastavio:

- Da, da, mogao sam da naređujem čak i neživim predmetima, pa i prirodi. Shvatio sam da mogu da upravljam vremenskim prilikama i svim mogućim događajima koji se odigravaju u mom okruženju. Što je najzanimljivije, moje sposobnosti se nisu smanjivale, već su se povećavale i bilo je dovoljno da samo pomislim na nešto pa da se moja želja ostvari.

- A kako je bilo sa psihom? - zanimalo me je.

On je slegao ramenima.

- Odlično, kao i pre. I moje fizičko zdravlje je bilo izvanredno. Ali, nešto je počelo da mi se događa s dušom. Pojavilo se osećanje ludačke nadmoći nad ljudima. Ma šta da sam činio, osećao sam se savršeno ispravnim. Primetio sam da sve više ponižavam ljude i da mi to pričinjava

zadovoljstvo. Tada sam odlučio da odem u crkvu kako bih bar delimično usporio taj proces.

Priznao sam svešteniku da mi u duši raste zloba, kao i želja da ponižavam i podređujem ljude. Sveštenik je rekao da će čitati molitve, a da ja treba da stojim pored njega. Zatim, čitajući molitve, odveo me je u oltar. Eto, u tom trenutku se nešto dogodilo. Kao da su me slomili iznutra. Izašao sam iz crkve u užasnom stanju. Bilo mi je toliko loše kao nikada pre. Psiha je počela da mi se raspada. Došao sam kući, ali mi je i dalje bilo veoma loše. Nekako sam preživeo do večeri, nadajući se da će se odmoriti i da će sve proći.

Setio sam se da mi je sveštenik savetovao da stavim Bibliju pod jastuk. Tako sam i uradio. Noć sam proveo manje-više mirno. Ali kad sam se probudio, primetio sam da ne mogu da podignem glavu, jer sam osećao nezamisljivu težinu i bol u njoj. Imao sam osećaj kao da mi glava cele noći nije ležala na jastuku, već na nakovnju, po kome su udarali maljem.

On je opet začutao i zamislio se. Zatim je mahnuo rukom.

- Da, setio sam se kako mi se, prilikom prolaska kroz oltar, pojavio osećaj neizrecive tuge i taj duševni bol nije prolazio. Sledećeg dana sam bio u očajanju. Tada sam odlučio da se pomolim. Ali u stanu su se tog trenutka otvorili svi prozorčići za luftiranje i dunuo je snažan vetar. Posle nekoliko minuta nebo se prekrilo oblacima; pljusnula je kiša, a zatim je počelo da grmi i seva.

- Posle toga niste pokušali da se molite? - upitao sam ga radoznalo.

On je opet slegao ramenima.

- Pokušao sam, ali je svaki put bilo isto. Nisam mogao da podnesem ovu tugu. Shvatio sam da imam psihičke probleme i da moram da se lečim.

Posmatrao sam ga i razmišljao: „Ovo je za sada jedan od malobrojnih. Šta će biti s čovečanstvom ako ovakvi ljudi počnu da se rađaju češće?” Setio sam se rečenice genijalnog pronalazača Nikole Tesle: „Nivo mojih tehničkih mogućnosti je toliko visok da mogu da uništим Zemlju”.

U sećanje su mi navrli događaji iz još davnije prošlosti, kad sam radio kao turistički vodič. Jednom prilikom sam se našao u društvu u kome se svako trudio da se priseti neke zanimljive priče. Jedan od ispričanih događaja desio se otprilike 1900. godine. U Rusiji je tada živeo pronalazač koji je bio ubijen na misteriozan način. Posle toga je pretresen njegov stan, a sva dokumentacija je nestala u arhivima carske tajne policije. Dakle, taj čovek je tvrdio da je pronašao aparat koji emituje različite talase. Poznato je da svaki predmet, živ ili neživ, generiše sopstvene talase i, ulazeći s drugim talasima u rezonancu, može da deluje na taj predmet, da menja njegovu strukturu, da stvara i uništava. Sunce je, pokazalo se, takođe generator određenih talasa. „Mogu da uništим Sunce i za to imam dokaze”, tvrdio je taj čovek. Posle nekoliko dana je ubijen.

Posmatrao sam mladića koji je sedeо ispred mene.

- Svi smo mi sanjali o tome da razvijamo svoje sposobnosti - rekao sam mu. - Ali smo zaboravili na to da najpre moramo razvijati ljubav i brinuti o duši. Ljubav je - vozač automobila, a sposobnosti su - njegov motor. Ako je motor snažan a vozač neiskusan, šanse da preživi su jednake nuli. Vi praktično niste imali šanse da preživate sa vašim sposobnostima. Spasilo vas je to što ste otišli u crkvu. Da ste tamo otišli kasnije, umrli biste pred oltarom.

Sada su vaše sposobnosti sputane. Morate naučiti da volite. Neka vaši roditelji otklone sve uvrede koje su naneli jedno drugom pre vašeg začeća. Na tome će posebno morati da poradi vaša majka, jer je osuđivala muža za vreme trudnoće. Svaki čovek ima u svojoj duši energiju i njen veći deo treba da se vraća Bogu, a manji treba da odlazi na duhovne i fizičke moći. Ako mi, zaboravljajući na ljubav, prestajemo da brinemo o duši, dolazi do snažnog porasta materijalnog bogatstva, sposobnosti i slično. Radujemo se prilivu novca, željama koje se ostvaruju, ne shvatajući da je to pljačka naše duše i da ćemo tu „sreću” višekratno odrađivati duševnom potištenošću i slomom fizičke snage. Hristos je govorio da će bogatima biti teško da uđu u Carstvo Božje. Materijalno bogatstvo predstavlja veliko iskušenje. Znači, duhovna zaštićenost je mnogo strašnija. Zato je Hristos i govorio: „Blaženi siromašni duhom”.

Mnogi ljudi se odriču svog tela kroz gladovanje, seksualno uzdržavanje i osamu, naglo jačajući duhovne sposobnosti. Kod njih se tad bude natprirodne moći, oni postaju vidovnjaci, često i ne shvatajući

da su duhovna bogatstva još veće iskušenje od materijalnih. A zatim otpočinje opravdan proces propadanja onoga čemu se klanjamo. Sposobnosti, duhovnost, svest - sve su to pojave istog reda. Ako im se klanjamo, one počinju da nas podređuju sebi, da nas čine robovima, i radi spasenja naše duše, Bog nas tad lišava svesti i sposobnosti.

Tog mladića više nisam sreo. Njegovi roditelji su mi rekli da je posle našeg susreta kod njega došlo do poboljšanja. Nadam se da sada može da se moli.

Događaji iz prošlosti opet se rasplinjavaju u zlatastoj izmaglici. Iznova se vraćam temi budućnosti koja se približava. Ma koliko se ona razlikovala od sadašnjosti, na suptilnom planu je sve jedinstveno, i često, kako bismo mogli da prognoziramo budućnost, moramo proanalizirati prošlost. Da se nesreća ne bi ponovila u budućnosti, moramo razumeti zašto se ona dogodila u prošlosti. Postoji jednostavan princip koji glasi ovako: što je nelogičniji problem ili nesreća koji su nam se dogodili, što su događaji nerazumljiviji i nepredvidljiviji, time je veća verovatnoća da su se umešale više sile.

Kada se na praznom mestu na čoveka odjednom sruče nesreće, prva misao treba da mu bude: Bog me je kaznio! Ako je, pak, u pitanju ateista, ako nije vernik, može se pretpostaviti da ga Bog upravo zbog toga i kažnjava. Kako se ti odnosiš prema Tvorcu, tako se i On odnosi prema tebi. Ali ako je čovek vernik, zašta ga Bog onda kažnjava? Ako poštuje zapovesti i ponaša se moralno, zašto se onda razboljeva i zašto mu se dešavaju nesreće?

Sećam se pitanja, koje mi je postavila jedna žena tokom seminara.

- Recite, može li se sa božanske tačke gledišta objasniti genocid na Jermenima iz 1915. godine, kada je ubijeno više od milion ljudi?

- Pokušajmo to da razjasnimo - odgovorio sam joj. - Jermenii su prihvatali hrišćanstvo u III veku naše ere, to jest još pre pojave islama. Vera u Boga neguje ljubav u duši, a ljubav se otkriva visokom duhovnošću, osećajnošću i velikim materijalnim mogućnostima. Ljubav je temelj, a otvorene mogućnosti i bogatstvo su zidovi.

Zamislite sada da je temelj predviđen za trospratnu kuću. Vlasnik počinje da gradi, diže prvi sprat, zatim drugi i vidi da njegova materijalna sreća postaje sve potpunija i veća. On zaboravlja na to da može da podigne samo tri sprata, pa gradi četiri, pet, šest spratova. Ali zbog preopterećenosti, kuća se ruši i sahranjuje vlasnika pod sobom.

Dakle, ljudi koji ne veruju u Boga treba da žive u kolibama. Današnja, primitivna plemena, koja žive na Zemlji, nemaju razvijene ideje o ljubavi i moralu, niti veru u Jedinog Boga. Ali dokle god žive u kolibama, to se dešava bezbolno po njih. Ako se pak desi da dođu u dodir sa savremenom civilizacijom, oni naglo umiru.

Prijetimo se da li su u istoriji čovečanstva već postojali događaji nalik genocidu nad Jermenima? Da, bili su, i to pre svega istrebljenje Jevreja, započeto još u Starom Egiptu. Zašto je faraon naredio da se ubijuje jevrejska deca muškog pola? Zato što je video da ih je sve više i da počinju da predstavljaju pretnju. Faraon se uplašio za svoju bezbednost. Ali žrtva i zločinac uvek liče jedno na drugo. Ako je lopov ukrao od nekoga novac, to znači da opljačkani ima iste probleme, ali duboko u sebi. Osećaj povećane zaštićenosti kod Jevreja doveo je do povećanja podsvesne agresije i isprovocirao spoljašnju agresivnost od strane faraona. Fizička zaštićenost, oličena u materijalnom blagu, može da potisne ljubav. U tom slučaju, duhovna zaštićenost je još opasnija.

Jednostavno rečeno, osećaj pravičnosti i nadmoći jeste izvor budućih nesreća. Ali ima i strašnijih stvari. To je zaštićenost duše. Ona se pojavljuje onda kad čovek spozna zakone koji upravljaju Vasionom. Hiljadama godina Jevreji su predano čitali Toru i s majčinim mlekom upijali pravilan odnos prema svetu koji ih okružuje: ne zavidi, ne laži, ne kradi, ne pljačkaj i ne ubijaj.

Stotinama i hiljadama godina gledali su kako čovek koji poštuje zapovesti uspeva da preživi, a onaj koji zavidi, ko je sebičan i pohlepan, boluje i iščezava sa lica zemlje. A ukoliko je ostajao zdrav, tada su bolovala i umirala njegova deca. Jevreji su dobili instrukciju za preživljavanje. Poznavanje uzročno-posledičnih mehanizama Vasione, poznavanje zakona duše ogromno je bogatstvo. Znanje da bolesna duša rađa fizičke bolesti i sudbinske nesreće - ogroman je kapital. Ali ta zaštićenost može da zakloni viziju božanskog. Mnogi vernici počeli su iskreno da smatraju kako je Bog obavezan da ih štiti ako oni izvrše sve Njegove zapovesti. Tako se pojavio osećaj bogoizabranosti. Na taj način, oni su zapovesti i rituale pretvorili u cilj, a Tvorca u sredstvo. Ali zaštićenost i ljubav su nespojivi.

Ideju absolutne nadmoći spram ostalih ljudi, ideju o izabranosti i zaštićenosti sa višeg plana su primili fašisti koji su objavljivali: „Bog je s nama!” Oni su ubili oko šest miliona Jevreja, ali su i sami bili uništeni. Zašta je Prometej bio kažnjen s neba zbog pomaganja ljudima? Zato što

ih je, predajući im božansku vatu, učinio još zaštićenijim. Ne postoji uzalud poslovica „Dok ne zagrimi, seljak se neće prekrstiti”. Upravo u trenutku uništenja sveta koji nas okružuje i potpune nezaštićenosti, mi težimo da pronađemo zaštitu sjedinjujući se s večnošću.

Izvršavajući božanske zapovesti, mi se povezujemo sa ljubavlju i večnošću i primećujemo kako naša duša i telo počinju da ozdravljaju. Ali čim pomislimo da će nas zapovesti i rituali zaštитiti, gubimo ono najvažnije, ono radi čega postoje ove zapovesti - ljubav i jedinstvo s Bogom. I tada na vernika, na duhovno uzvišenog čoveka, odjednom počinju da se sručuju nesreće i bolesti.

Božanskom ne treba zaštita, budući da je večno. Ako je duša zatražila zaštićenost, to znači da je već izgubila jedinstvo s božanskim. Ona je izgubila osećaj večnosti, što znači da mora da prezivi i da se odbrani. Znamo da se kod čoveka koji veruje, kao i kod njegovih potomaka, otvaraju mnogo veće mogućnosti za ljubav, osećajnost, ostvarenje želja i sticanje materijalnog bogatstva. Ali je malo kome poznato da je vernikova odgovornost prema ljubavi neuporedivo veća nego kod ostalih, i da će za gubitak ljubavi vernik biti kažnjen mnogo strože nego drugi.

Zašto jedna od glavnih zapovesti glasi: ne svedoči lažno? Sve je naizgled jasno - mi često lažemo radi lične koristi. Međutim, ne smemo da lažemo, zato što će koncentracija na materijalnu korist kasnije dovesti do bolesti i problema. Ali hajde da se udubimo u pitanje, šta je lažno svedočenje? To je neiskrenost, a neiskrenost je - zatvaranje duše, odnosno povećanje njene zaštićenosti. Iskrenost čini dušu nezaštićenom, što znači da je otvara za bol i podstiče na ljubav.

Čovek može da krije svoje misli, ali ne treba da krije osećanja u duši, zato što je skrivanje osećanja - suzbijanje, a suzbijanje osećanja čini dušu agresivnom. Zbog toga je neiskren čovek uvek agresivne unutrašnjosti. A što se čovek aktivnije krije od duševnog bola, time brže gubi ljubav. Što mu je duša iskrenija, veći je bol koji on može da doživi i time intenzivnije mora ići ka ljubavi i verovati u Boga. O takvima je Hristos govorio: „Blaženi čisti srcem, jer će Boga videti”.

Svaki događaj se kao talas odvija u vremenu. Čak i onaj događaj, koji tek treba da se dogodi, već u nekoj meri neprimetno postoji u sadašnjosti. Ako nepravilno reagujemo na prve znake, možda nećemo proći iskušenje onda kad još i ne slutimo da ono postoji.

Često sam viđao sledeću sliku: čoveku sleduje ogromna porcija sreće. To može biti novac koji će zaraditi, kuća koju će sagraditi, sposobnosti koje će se razviti u njemu i doneti mu poštovanje i slavu, ljubav koju će osetiti prema ženi. Pre nego što će nečim nagraditi čoveka, Bog prvo proverava da li je on sposoban za žrtvu. Onaj koji ne ume da gubi, nema pravo na sticanje. I tada, umesto moguće sreće, čoveka snalazi bolest ili smrt.

Iskusan trener neće nepripremljenom sportisti dopustiti da se takmiči. Tako je prvi talas koji dolazi iz budućnosti uzajamno povezan s našom dušom i našim osećanjima. Ukoliko je duša agresivna, umesto sreće u budućnosti mogu nas snaći bolesti, gubici ili smrt. Zbog toga što se najvažniji izbor ne pravi na nivou našeg tela i svesti, niti na nivou našeg duha, već u najvećim dubinama naše duše, tamo gde se božansko pretvara u ljudsko.

„Carstvo Nebesko nam se približava - mislim. Glasine o kraju sveta nisu, izgleda, neutemeljene. Impuls vremena u kome živimo izgleda da je iscrpeo svoju snagu, a novi vremenski impuls više nije daleko. Tako je uređeno u životu, da se forma raspada i odlazi u prošlost, a sadržaj stvara novu formu, očuvavši kontinuitet sa starom. Oni, za koje je forma mnogo značajnija od sadržine, ostaće u prošlosti. Jednostavnije rečeno, preživeće oni koji nauče da vole”.

MISTIKA

Uskoro treba da započne telefonska konsultacija. Pre toga zatvaram oči i udaljavam se od svega. Iz nekog razloga izranja mi vizija o tome kako se duša pojavljuje u našem svetu.

S Tvorcem se ne dodiruje ni čovekovo telo, ni njegova svest, već upravo njegova duša. Ukoliko se naše duše ne budu povremeno vraćale Praizvoru, one će malo po malo ostati bez te najviše energije. Zaboraviće na osećaj najviše ljubavi, na najveće zadovoljstvo - jedinstvo s Bogom, koje istovremeno predstavlja i izvor najviše energije. Duše tad klonu, kopne, a zatim počinju da se degenerišu i naša fizička tela.

Zanimljivo je zašto nam duše odabrane dece dolaze kroz središte Sunca? U sećanju mi navire slika koja prethodi začeću. Usamljena duša, blistajući i svetlucajući, dolazi u naš svet iz drugih svetova. Njen ulazak u centar Sunca i boravak u njemu traje manje od jednog sata. Potom, duša neko vreme kruži oko Sunca i tek posle dve-tri nedelje se upućuje ka Zemlji. Izvesno vreme provodi u oblasti Južnog pola, zatim leprša oko Zemlje, ponovno se vraćajući do Južnog pola i počinje lagano da se spušta na Zemlju.

Duša provodi otprilike godinu dana u blizini budućih roditelja, tačnije, majke. Istovremeno se odigrava uzajamno povezivanje duša. Duša budućeg deteta mora da se poveže s dušom majke i da se sjedini sa svojim spoljašnjim energetskim omotačem, u kome je sadržana informacija o roditeljima, precima i potomcima.

Kada sam pisao dvanaestu knjigu, mislio sam da se život pojavio u prostoru između Sunca i Zemlje, a onda sam shvatio besmislenost te pretpostavke. Ako duša dolazi iz drugih svetova, tad, logički gledano, ona mora tamo i da se pojavi. Svaki proces ponavlja Vasionski ciklus, što znači da se život, ili ono što mu je prethodilo, začeo zajedno s nastankom Vasionem.

Video sam i ono što se događa s dušom čoveka koji je umro. Duša tri dana luta oko tela i za to vreme je još uvek energetski jedinstvena s njim. Do devetog dana duša luta oko Zemlje, povremeno se vraćajući na našu planetu. Posle devetog dana ona odbacuje spoljašnje slojeve i apstrahuje se iz zemaljskog života. Otpočinje priprema za prelazak u zagrobni svet. Ulazak u njega odigrava se posle četrdesetog dana, negde između Zemlje i Sunca. Četrdeset dana je potrebno za razaranje gornjih

slojeva svesti, koji čoveka povezuju sa zemaljskim životom. Za to vreme, celokupna informacija, prikupljena u prethodnom životu, mora da se uopšti, da se sažme i pređe u podsvest, to jest u suptilne slojeve duše.

Potom duša dospeva u zagrobni svet i tamo ostaje oko godinu dana. Ako čovek tokom svog života nije nagomilao mnogo unutrašnje agresivnosti, njegova duša ne boravi stalno u zagrobnom svetu, već prelazi u suptilnije ravni, u druge svetove. Tamo dobija sposobnost da dostigne veći stepen informacija iz čitave Vasionе i veću količinu suptilne energije. Što je duša čistija, time bliže može da priđe Tvorcu. U sledećem životu takva duša može da dobije jedinstvenu sudbinu i velike mogućnosti. Duše nekih, posebno čistih ljudi, kruže oko Sunca do četrdeset dana, a zatim ulaze u njegov centar i odlaze u druge svetove zaobilazeći zagrobni svet.

Duša se ne pojavljuje između Sunca i Zemlje, već dolazi iz drugog sveta, odnosno odnekud iz tog područja. Jedna njena veoma važna komponenta stiže kroz centar Sunca. U principu, čovekova duša pamti sve što se s njom događalo izvan tela. Verovatno je upravo zato postojao običaj spaljivanja tela pokojnika. To je bila imitacija odlaska duše kroz centar Sunca.

Duše nerazvijenih ljudi dolaze direktno iz zagrobnog sveta i upućuju se ka Zemlji, a odlaze isto tako mirno, držeći se podalje od Sunčeve svetlosti. Izgleda da oni, koji se toga podsvesno sećaju, nastoje da duže sačuvaju svoje umrlo telo, to jest da ga predaju zemlji. Obredi koji neguju neprikosnovenost tela pokojnika, uključujući balsamovanje, izgradnju bogatih grobnica i sarkofaga, nose u sebi povećanu tendenciju da očuvaju spoljašnje energetske omotače. Sve ovo prilično snažno vezuje dušu umrlog za Zemlju i otežava mu postojanje u novoj inkarnaciji, zato što je, u tom slučaju, duši teže da iz zagrobnog života pređe na suptilnije nivoe. Duše čistih ljudi odlaze u druge svetove kroz centar Sunca.

Iznenada mi je bljesnula misao: pa, Sunce verovatno dobija energiju iz drugih svetova, i ona trideset tri sveta koje sam nekada video, zapravo predstavljaju stepenike sruštanja božanske energije. Informacija se postepeno pretvara u energiju i njeni suptilniji slojevi se transformišu prelazeći u drugi svet.

Sve vreme sam razmišljao o tome gde se nalazi budućnost? Ako podsvest, tj. čovekova duša, reaguje na budućnost kao na realnost, znači da je budućnost negde sakrivena. Zatim sam odjednom shvatio da se

budućnost nalazi u drugom svetu, u drugoj dimenziji. Ona nam dolazi odande u malim porcijama. Ponekad ta sledovanja mogu biti velika, usled čega postoji opasnost od eksplozije.

U principu, to je logično. Naša Vasiona se neprekidno širi, što znači da u nju pristižu nove porcije vremena i prostora. Ali pošto su vreme, prostor i materija neraskidivo povezani, moramo da zaključimo da se u Vasioni neprestano pojavljuju nove mase materije.

Nove porcije vremena, prostora i materije dolaze iz paralelnih svetova kroz centre zvezda i primoravaju zvezde da se okreću i sijaju. Već nekoliko decenija se naučnici iz celog sveta nalaze pred jednom nerešivom zagonetkom, koja se pojavila pred njima onda kad se ispostavilo da možda neće biti dovoljno nuklearnog goriva za Sunčevu sagorevanje. Ovo pitanje je i danas ostalo otvoreno.

Jedina osoba koja je dotakla ovu tajnu i podigla njen veo bio je ruski astronom Kozirjev. Kada su ga, osuđenog na robiju, u sovjetskom koncentracionom logoru poslali u samicu da umre od hladnoće, počeo je u sebi da se obraća Bogu. Zahvaljujući tome je osetio priliv topote koja ga je održala u životu. Ono što je u tom trenutku osetila njegova duša, Kozirjev je izneo u svojoj teoriji. Njena suština se sadrži u tome da Sunce crpi novu energiju iz vremena. Njegova teorija nije naišla na razumevanje savremenika i ta istraživanja niko nije nastavio.

Nastavljam da razmišljam. Nove količine vremena, koje stižu iz drugih svetova, pretvaraju se u energiju i prostor. Iz njih se, opet, formiraju cigle svemira - atomi vodonika i helijuma. Sunce poslušno ponavlja ciklus razvoja Vasiona i takođe pokušava da osloboди iz sebe nove količine vremena, prostora i materije. Svaka zvezda ima period mladosti, kad može da „zatrudni” i rodi nove planete, zatim ona postepeno stari i sve manje dobija nove kvantove vremena. Na kraju dolazi mirna starost i nastupa smrt, a njenu materiju će iskoristiti druge, mlade zvezde.

Ponekad se, međutim, događa da ostarela zvezda dobije novu, veliku količinu energije. To izgleda kao eksplozija supernove - tako započinje novi život zvezde. Po svoj prilici, to se dešava onda kad njena deca-planete ne žele ili ne mogu same da postanu zvezde. Planete koje su nastale od Sunca imaju svoj lični život i pristup drugim svetovima te, razvijajući se, izbacuju iz sebe satelite, koji zatim postaju planete.

Pre Kozirjeva naučnici su smatrali Zemlju nebeskim telom koje se hlađi, a Mesec, u skladu s tim, već ohlađenim nebeskim telom. Kada je Kozirjev izneo pretpostavku da na Mesecu mora postojati vulkanska aktivnost, svi su ga smatrali ludim. A zatim se njegova hipoteza potvrdila i šokirala naučnike. Smatram najverovatnijom mogućnost da je Zemlja izbacila Mesec iz sebe. Mesec se takođe aktivno razvija i dobija nove količine vremena iz paralelnih svetova.

Ako naša planeta dobija porcije energije i materije iz budućnosti, to znači da ona nije nebesko telo koje se hlađi, već se, naprotiv, aktivno razvija i može da postane zvezda. I ne samo da može, nego i hoće. Jupiter, koji je dobio nove satelite, verovatno već ulazi u prelaznu etapu između planete i zvezde.

Zamislio sam se, prisećajući se beleške o Bajkalskom jezeru. Savremena tehnika je omogućila da se ustanovi da se njegova obala širi dva centimetra godišnje. Znači, za milion godina proširiće se oko dvadeset kilometara. Budući da je Bajkal star između 28 i 30 miliona godina, znači da njegova širina neće biti petnaest kilometara, kao što je sada, već šest stotina kilometara. O čemu govori ova činjenica? Najverovatnije, o tome da se proces širenja Bajkala ubrzao tek u poslednje vreme. Uzgred, obale Crvenog mora se takođe razmiču.

I more i jezero predstavljaju procepe u Zemljinoj kori, što znači da se, bez obzira koliko zvučalo tužno, osnovna hipoteza naučnika o tome da se Zemljina masa povećava na račun meteora koji na nju padaju mora odbaciti. Zemlja raste iznutra. Time se objašnjavaju zemljotresi i erupcije vulkana, kao i razmicanje kontinentalnih ploča. Čak je i globalno otopljavanje na planeti verovatno povezano s novom količinom energije, koja je superiornija od drugih. Ova količina dolazi kroz centar naše planete.

Nedavno sam na internetu pročitao jedan interesantan članak. U Atlantskom oceanu, nedaleko od Bermudskih ostrva, nedavno je otkrivena „rupa” u Zemljinoj kori. Umesto Zemljine kore tamo se nalazi samo tanka opna koja deli more od magme. Dakle, debljina Zemljinog omotača na tom mestu izuzetno je mala. Pisalo je, isto tako, da ovaj fenomen ispituje specijalna ekspedicija.

Pomislio sam kako je naša Vasiona zapanjujuće jednoobrazna i ritmična. Pomenuta zona na Zemljinoj kori podsetila me je na teme novorođenčeta. Dok kosti lobanje rastu, mora da postoji zona gde se one formiraju i razmiču. Ako je u Atlantiku pronađena takva zona, znači

da se druga mora nalaziti u Tihom oceanu, opet prema zakonu uparivanja i borbe suprotnosti.

Na suptilnom planu, Sunce ne predstavlja jednorodnu strukturu. Ono, kao i svako živo biće, ima dve polovine, dva pola. Jedan deo je orijentisan na budućnost, drugi - na prošlost. Jedan deo dobija novu energiju, drugi je adaptira i prerađuje.

Zemlja se takođe sastoji iz dve polovine, od polova različito orijentisanih u vremenu. Život se na planeti pojavio kao dvopolan. Onaj deo koji je bio povezan s prošlošću, postepeno se pretvorio u genetski aparat, a onaj koji je bio orijentisan na budućnost, pretvorio se u membranu. Koliko se sećam, nervno tkivo kod embriona nastaje upravo iz površinskog epitela. Glavni zadatak nervnog tkiva je da reaguje na budućnost. Mozak svakog živog bića je usmeren upravo na prilagođavanje budućnosti. Bez predviđanja, mi ne možemo da upravljamo dogadjajima u sadašnjosti.

Dakle, naša planeta povremeno dobija nove količine vremena, energije, prostora i materije. Zanimljivo je zamisliti šta bi se dogodilo ako bi količina odjednom bila neočekivano velika? Logički posmatrano, Zemljina kora bi morala da pukne negde u oceanu. Uz to, mogla bi naglo da se pojača vulkanska aktivnost. Ako bi se magma izlila u ocean, došlo bi do isparavanja ogromne količine vode. Zemljina atmosfera bi izvesno vreme bila prekrivena oblacima, a onda bi otpočeo sveopšti potop. Čini mi se da smo kroz tu priču već prošli.

Zanimljiva je činjenica da se u Bibliji potop iz nekog razloga dovodi u vezu sa ljudskim gresima. Tokom godina istraživanja i proučavanja Biblije shvatio sam da se u njoj nikada ništa ne iznosi bez razloga, već da ona sadrži kodiranu informaciju od ogromne važnosti. Površno tumačenje Biblije često dovodi do potpunog apsurda, ali se u njoj prilično jasno ukazuje na vezu između kataklizmi i stanja ljudi koji su živeli na Zemlji.

Kako ljudi mogu da utiču na energetske porcije koje dolaze iz drugih svetova? Dok sam pokušavao da pronađem logičnu nit, zazvonio je telefon. Danas imam konsultacije, bez ličnog kontakta s pacijentima.

Nedavno mi je jedna žena priznala:

- Ranije ste razgovarali sa mnjom telefonom, pri čemu ste mi sve objašnjavali i davali mi zadatke. Posle dva-tri sata bih vas ponovo pozvala telefonom, vi biste me hvalili i ja bih nakon toga dobila krila. Ali

tokom prethodne konsultacije, razgovarali ste sa mnom samo jednom i rekli ste da je to dovoljno. Najpre me je spopao osećaj odbačenosti, zatim je buknuo osećaj uvredjenosti, ali sam ga brzo prevladala i počela da radim na sebi. I evo, već dva meseca se menjam, primećujem to, pa ne sumnjam i da su mi rezultati dobri.

- Da, kod vas zaista ima promena - podržao sam je.

- Shvatila sam, dakle - nastavila je ona, - da su mi pređašnja osećanja poleta i radosti bila lažna, pa se nisam bavila ničim drugim osim postizanja unutrašnjeg mira. Iz tog razloga vas molim: nemojte me više konsultovati dva puta.

„Da li mi je zato toliko loše u poslednje vreme pri konsultacijama?”, pomislio sam i rekao joj:

- Dobro, pokušaću.

Opet čujem ženski glas preko telefona. Tražim od nje da mi iznese suštinu problema.

- Pojavila mi se neobična situacija, nalik mističnoj - rekla mi je. - Zato vam se i obraćam.

- Neke neprijatnosti ili bolesti? - pokušao sam da preciziram.

Ona je načinila pauzu, a zatim odgovorila:

- Ne, ne baš tako. Desilo se nešto što ne mogu da objasnim, ali osećam da se iza toga krije veoma ozbiljan fenomen. Izgleda da mi je poslat ozbiljan znak. Osećam da je to upozorenje i da se, pritom, tiče moje dece.

- Hajdemo redom - rekoh joj.

- Dobro - pristala je žena. - Udalala sam se pre više od deset godina i imam dvoje dece. Moj muž živi u Japanu, međutim, ja ne mogu stalno da živim i radim u toj zemlji. Tako sam počela da živim na dva mesta. Svake godine, na nekoliko meseci, odlazim kod muža. Da, zaboravila sam da vam kažem da su se kod moje dece pojavili zdravstveni problemi i to me je podstaklo da čitam vaše knjige. Poslednjih nekoliko godina sam ih ozbiljno proučavala te sam pokušala da se promenim i naučim da volim.

Videla sam da i deca počinju da se menjaju nabolje. Dakle, poslednji put, nakon tri meseca boravka kod muža, spremila sam se da se sa decom vratim kući. Kupila sam već i avionske karte za Moskvu. Ali

dan pre leta, decu su počele jako da bole uši i tu upalu, otitis, nismo uspeli da otklonimo lekovima. Budući da zbog toga nismo mogli da letimo avionom, vratili smo karte. Datum odlaska iz Tokija smo pomerili za dve nedelje. Posle nekoliko dana, otitis je kod dece potpuno iščezao. Uzela sam da se, potpuno smireno, iznova pakujem, ali dan uoči putovanja decu su opet počele da bole uši.

Priča se ponovila: datum putovanja opet je morao da bude pomeren. Ranije bih postajala tužna, nervirala se, brinula se za budućnost, a sad sam se trudila da u duši sačuvam ljubav, pa sam se molila za decu. Primakao se sledeći datum putovanja a moja deca su se odlično osećala, međutim, dan uoči puta sve se još jednom ponovilo.

- Da li ste sada u Japanu? - brzo sam je upitao. - Da li zovete odande?

- Ne, zovem iz Rusije i moja deca su takođe ovde. Umesto tri meseca, ostala sam u Japanu pola godine. Kad smo poletali iz Tokija, decu su opet počele da bole uši, ali ne tako jako, pa sam iskoristila tu okolnost. I evo, već nekoliko meseci me ne napušta čudan osećaj. Meni i mojoj deci je s višeg plana poslat potpuno jasan znak da treba da ostanemo u Japanu, ali sam ja ipak otputovala, to jest pratila sam titraje svoje duše, svoja osećanja. Možda mi je ta situacija ukazivala na opasnost da će mi deca nastradati u Rusiji i omogućavala mi šansu za njihovo spasenje? Ne znam. Strašno me muči ta nedoumica i niko ne može da mi pomogne...

- Molim vas, kažite mi imena vaše dece po uzrastu - zatražio sam od nje.

Ona ih je navela i ja sam pogledao njihovu auru na suptilnom planu. Strogo se pridržavam sopstvene etike, koju intuitivno osećam. Nikada ne gledam kada će čovek umreti i šta će mu se desiti u budućnosti. Dopuštam sebi da vidim samo sadašnjost, a zatim izvodim logične zaključke i pretpostavke. Budućnost se ne sme gledati samo u jednoj varijanti, to je veoma opasno. Trudim se da ne vidim ono što se ne može promeniti, jer to najčešće proizvede osećaj nemoći i depresiju. Pouzdano znam samo jedno: mogućnost promene budućnosti zavisi od toga koliko su duboke promene u nama. Zato je moj glavni zadatak da pomognem čoveku da se promeni, a bez ljubavi prema Bogu to je nemoguće.

Dakle, gledam konfiguraciju polja dece. Ona izgledaju veoma zanimljivo i mnogo toga govore. Sve mi je jasno, ali želim da proverim svoje prepostavke.

- Molim vas, kažite mi ime vašeg muža - zatražih od nje.

Rekla mi je i ja radoznalo gledam njegovu auru.

- On živi u Tokiju?

- Ne, on živi daleko od Tokija, u jednom malom gradu.

- Da li da vam kažem celu istinu, ili da vam je predočim samo u glavnim crtama? Ove stvari se inače ne govore, ali ja osećam da ste spremni da ih čujete i zato ću načiniti izuzetak. Ono što vam je izgledalo kao znak koji vam nalaže da ostanete u Japanu zapravo je značio suprotno. Bila je to svojevrsna provera. Stavljeni ste na ozbiljno iskušenje i vi ste ga položili.

- Na koji način? - začuđeno je pitala pacijentkinja.

- Razmislite, molim vas, o tome šta je u vama izazvala situacija zbog koje ste morali da odložite putovanje. Izazvala je sledeće emocije: uninije zato što su vam propali planovi, bes na sudbinu koja vam ne dopušta da odletite, nezadovoljstvo decom koja su se razbolela i zbog čega su vam propali planovi, žaljenje zbog onoga što desilo, bes na muža kod koga ste doputovali i koji je indirektno predstavljao uzrok vaših problema. Konačna, rezultirajuća emocija izgledala bi kao uninije, nezadovoljstvo sobom i svojom sudbinom.

- Ali toga u meni nije bilo - čudila se žena.

- Zato ste i otputovali - odgovorio sam odlučno. - Zato se ni upala kod dece nije pogoršala do kritičnog nivoa. Molim vas, odgovorite mi iskreno, da ste uoči puta osetili veliki strah, da li biste ostali?

Žena se, sudeći po pauzi, zamislila, a zatim je brzo odgovorila:

- Verovatno bih ostala, ali bih pokušala da savladam strah - požurila je da doda.

- Zato ste i spasili decu - odgovorio sam.

- To jest, moja deca neće stradati u Rusiji? - upitala me je.

- Trebalo je da stradaju u Japanu, ali se njihova sudbina promenila. Vama je s višeg plana poslato iskušenje u vezi sa strahom pred

budućnošću. Strah se pojavljuje onda kada se pojačano koncentrišemo na budućnost, kad od nje stvaramo cilj. Što se više vezujemo za budućnost, tim se više plašimo da je ne izgubimo, tim više žalimo što smo je izgubili. U trenutku opasnosti, strah nam je neophodan za preživljavanje, ali od njega ne smemo da zavisimo. Kada se plašimo budućnosti, to je već potpuno drugačiji strah. To je pokazatelj naše vezanosti i zavisnosti od budućnosti. Ali sve ono za šta se duša snažno vezuje, ona mora da izgubi ako to ograničava njenu ljubav prema Bogu. Zbog toga je bilo potrebno da vi i vaša deca izgubite budućnost. Ali kada ste pročitali moje knjige, vaša duša je pokušala da načini najvažniji izbor i načinila ga je u korist ljubavi prema Bogu.

Svest je proizvod budućnosti, ona zavisi od nje. Ako kroz svoju svest pokušavate da upravljate budućnošću, u tome nećete uspeti - izgubićete stoprocentno, jer deo ne može da upravlja celinom. Ali ljubav je iznad budućnosti, jer budućnost zavisi od ljubavi pa se zato budućnost može izmeniti kroz ljubav prema Bogu. Vaša sudbina vam je podmetnula „lutku”, falsifikat, orijentisanu u celini na vašu svest. Morali ste da načinite izbor između ljubavi i svesti i vi ste ga načinili u korist ljubavi, u korist osećanja.

Ovde se krije jedan interesantan paradoks. Čoveku koji ide ka ljubavi i Bogu osećanja uvek daju ispravnu sugestiju koja mu pomaže da preživi, a svest mu često samo smeta. Osećanja su mnogo mudrija od misli. Ako čovek okreće leđa ljubavi i počinje da se klanja čulnoj, duhovnoj i telesnoj sreći, menja se njegova slika sveta. Njegova osećanja mu daju pogrešan odgovor i vode ga ka bolesti i smrti.

Dakle, svest ne može da postoji bez osećanja. Vaša prvočitna osećanja su tražila da ostanete, dok je osnažena ljubav prema Bogu tražila da odete. Vaša površna osećanja bila su skopčana sa vezanošću za život i blagostanje, mir i bezbednost, sa strahom od kraha želja i gubitka života. Ali ljubav u vašoj duši je pobedila ovu vezanost.

Glas joj je podrhtavao.

- Znate, strašno se brinem. Sve mi se zbrkalo u glavi pa vas ne razumem dobro. Da li biste mogli da mi to objasnite ponovo, malo jednostavnije?

Pokorno sam pristao.

- Dobro, počnimo iznova. U vašoj podsvesti budućnost je postala mnogo značajnija od ljubavi prema Bogu. Taj proces ste tokom života

pojačavali svojim emocijama. Žurili ste ka budućnosti. Sve ste doživljivali prenaglašeno. Kad su vam se snovi i planovi rušili, osuđivali ste ljude koji su se ponašali nedolično, izdavali vas, jer su vam na taj način ugrožavali budućnost. Ispoljavali ste uninije i nepoverenje u sebe, zbog čega ste prestajali da volite sebe i svoju budućnost. Međutim, počeli ste da se menjate i zato ste uspeli da preživite. Najvažnije od svega je što se niste promenili samo vi, nego i vaša deca. Da se nisu promenila, najverovatnije bi ih situacija naterala da ostanu sa ocem. S višeg plana vam ne bi dozvolili da ih odvedete. Sa svakim odlaganjem leta, sudbina je odlučivala hoće li vam deca preživeti ili ne, i mnogo toga je zavisilo od vašeg duševnog stanja. Pobedili ste vi i pobedila su vaša deca. Ako sada poželite da oputujete s decom kod muža i ostanete тамо да живите, pojaviće se problemi koji će to sprečiti.

- U principu, to se i dešava - priznala mi je pacijentkinja.

Nastupila je tišina. Zatim me je bojažljivo upitala:

- Moj muž će umreti?

- Recimo ovako: vaš muž ima veoma male šanse da preživi. On je veliki idealista i, sudeći po njegovoj auri, često se nervira i voli da osuđuje ljude, naročito kada ga oni iznevare i ponašaju se nečasno. Znate li šta znači ruska poslovica: „Muž i žena - isti đavo”? Supružnici se biraju po zakonu uparivanja. Muževljeve mane moraju da se usklade sa ženinim manama. Često se muževljevi spoljašnji gresi uravnotežuju sa unutrašnjim gresima žene. I u bračnom životu ljudi pomažu jedno drugom da prevladaju mane i zadobiju ljubav, ili, pak, gubeći ljubav i podršku, gaze jedno drugo.

- Recite mi - pitala me je žena, - mogu li da mu pomognem i spasem mu život?

- Naravno, možete - odgovorio sam. - Ma koliko se daleko nalazili, vi ste povezani na jednom suptilnom planu. Vaša duša može da pomogne njegovoj duši da se spase. Ali glavni izbor je ipak na njemu. Ako ispravnost, kritiku i osudu bude postavio iznad ljubavi, nećete moći da mu pomognete. Svaki čovek ima svoju sudbinu, koju ne određujemo mi. To se mora prihvatiti. Ipak, to ne znači da treba dići ruke. To znači da, bez obzira koliko se borite, poslednja reč nikada neće biti vaša.

- On može da oboli od neizlečive bolesti? - pitala me je žena.

Dvoumio sam se da li da joj kažem ili ne, a onda sam ipak odlučio.

- Priznajem vam da prvi put vidim ovakvu sliku. Mogućnost smrti uvek sam video kao povezanu sa čovekovim agresivnim emocijama. Kod vašeg muža je glavna opasnost povezana s mestom na kome živi. Tamo mogu da nastanu veliki problemi.

Trudim se da ne zavirujem u budućnost i da ne gledam sudbinu država, naroda i kontinenata. Ne znam šta će biti s Japanom, ali mogu da vidim kako određen čovek u određenom mestu može da se suoči s ozbiljnim problemima. Na takvom mestu može da se nađe čovek koji nema rezervu budućnosti i čija je duša u znatnoj meri izgubila ljubav.

Žena mi je postavila još nekoliko pitanja, i zatim se naš razgovor završio.

„Čudno - pomislio sam. - Teško da će ikada videti tu ženu, niti sam je ranije video. Samo telefonski razgovor, nekakva pitanja i odgovori... Ali iza tog razgovora otkrile su se slike drugih ljudi, a možda i budućnost planete”.

Prijetio sam se jednog telefonskog razgovora s prijateljem koji je pre četrnaest godina oputovao iz Rusije.

- U Njujorku se mogu kupiti veoma jeftine karte za Nemačku - rekao mi je. - Hteo bih da doputujem kod tebe u Berlin na konsultaciju.

- Divim ti se - rekoh mu. - Već sam ti deset puta sve rekao preko telefona! Ne misliš valjda da će ti na konsultaciji reći nešto novo?

- Znaš, problem me i dalje užasno razbija - odgovorio mi je on. - Možda ćeš pronaći neki drugi uzrok.

- Zasad kod tebe vidim isto - rekao sam. - Smrt kroz nekoliko godina, povezana s mestom u kome živiš. Mišljenja sam da treba da napustiš Njujork. Ti lično, u tom mestu, mogao bi da imaš ozbiljne probleme.

On je nastavio da mi postavlja pitanja, a ja sam se osećao kao proročica Kasandra koju niko ne čuje. Tek tada je do mene doprla spoznaja o neizbežnosti slike. Bez obzira šta mu govorio o budućnosti, ona je povezana s njegovim sadašnjim dubinskim stanjem. On me neće čuti i neće prihvati ono što govorim ako ne uspem da mu pomognem da se promeni.

- Dobro, dođi - rekao sam mu, - poradićeš na sebi.

Berlin deluje kao veoma miran i tih grad u poređenju s Moskvom. Ovde nema zastoja u saobraćaju, život je ujednačen. Noćna Moskva podseća po svom ritmu na Berlin danju. Dolazim ovamo uglavnom radi odmora, a konsultacije su - više izgovor za dolazak. Glavna stvar u odmoru je - promeniti ritam života. Nepravilno izabran životni ritam može da dovede do neprimetnog gubitka energije, a zatim do ozbiljnih zdravstvenih problema.

Isprva sam živeo u Sočiju i tamo sam se odlično osećao. Ali zatim se javio osećaj da mi je potreban novi životni ritam. Otputovao sam u Sankt Peterburg i proživeo tamo oko pet godina radeći na građevini, a potom još dvadeset pet godina razvijajući se kao ličnost.

Nedavno su me na jednom predavanju pitali zašto je baš tom gradu bila dodeljena tako teška sudbina - da preživi opsadu. U suštini, najveće muke su pale na prestonicu kulture.

- Duhovnost bez ljubavi je velika opasnost - rekao sam. - Kada se novac zarađuje radi novca, to dovodi do ozbiljnih problema. Ali kada sposobnosti, duhovnost, svest počnu da gube ljubav i da se povlače u sebe, nastaje još veća opasnost. U revoluciji uvek postoji surovost, do koje dolazi usled sve veće gordosti. U gradu „tri revolucije”, ova tendencija je oduvek bila prisutna. Klanjanje duhovnosti i svesti činilo je dušu toga grada surovom, a unutrašnja agresija se uvek transformiše u spoljašnju. Agresivnost prema spoljašnjem svetu pretvara se u samouništenje. Verovatno je zato poslednjih decenija sovjetske vlasti taj grad samo životario.

Sa moje tačke gledišta, opsada je bila znak s neba, znak da će stanovnici Lenjingrada svojim patnjama morati da iskupe klanjanje svetloj budućnosti, svesti i duhovnosti. S druge strane, to što je Lenjingrad preživeo a nije bio porušen, takođe može da se posmatra kao znak - znak da će Rusija preživeti i da će preživeti njena duhovnost. Znači, u Rusiji će se pre ili kasnije probuditi ljubav i vera u Boga.

Hodao sam jednom berlinskom ulicom ka mestu gde su me očekivali ljudi koji su doputovali avionom iz raznih gradova sveta na konsultaciju. Divan je sunčan dan, raspoloženje je dobro. Misli teku bez žurbe; kristališe se mnogo toga što se nekada činilo tajnom. „Budućnost počinje sve aktivnije da deluje na sadašnjost - razmišljaо sam. Uskoro će početi da se dešavaju mnoga čudesa”. Čudo je događaj koji nije povezan

s prošlošću, i neobjašnjivo je s tačke gledišta prethodnog iskustva, to jest informacija koja dolazi iz budućnosti umnogome prevazilazi protok vremena i informacije koja dolazi iz prošlosti.

Uzgred, efekat kloniranja dokazuje da je na informacionom planu budućnost stabilnija od sadašnjosti. Oni koji su postavili sebi zadatak da od obične ćelije naprave polnu ćeliju, tj. sa DNK koja se deli, nikako nisu mogli da pronađu sredstvo koje će primorati genetsku celinu da se podeli na dva dela. Mehanički je to bilo nemoguće. Hemijski, termički i drugi uticaji nisu davali nikakav efekat. Ne znam kako su naučnici to smislili, ali verovatno se dogodilo slučajno. Iz polne ćelije su otklonili DNK i u nju su stavili genetski aparat obične ćelije. Membrana ga je rascepila na dva dela, nateriala ga da se podeli, tj. budućnost je promenila sadašnjost. Znači, proces deobe ćelija i postojanje života onakvog kakav jeste nije slučajan, haotičan, već se odvija uz aktivnu intervenciju budućnosti. Kada se kod živih bića pojavi agresivnost prema budućnosti, moguće je pretpostaviti da će ona jednostavno prestati da se razmnožavaju.

Razmišljajući o tome, ušao sam u zgradu gde će primiti pacijente. Prvi pacijent mi je - prijatelj koji je sa ženom stigao iz Njujorka. Neko vreme smo sedeli u tišini, sređivali smo sopstvene misli. Na kraju je on prekinuo tišinu pitanjem:

- Da li zaista smatraš da će Njujork propasti i da je potrebno otići odande?

Odrečno sam odmahnuo glavom.

- Budućnost se ne sme znati. To je opasno a sada će ti objasniti zašto. Što suptilnije planove dosežemo, time naša duša mora da bude čistija. Na suptilnim planovima vreme je sažeto i vidi se budućnost. Ono što nazivamo mudrošću, intuicijom, predviđanjem, velikim istinama, sve je to samo vizija suptilnih planova. Tamo gde se čitava Vasiona sažima u jednu tačku, tamo se nalazi apsolutna ljubav i potpuno znanje onoga što je bilo, što jeste i što će biti u Vasioni. I ne samo znanje, već i upravljanje. Spoznaja - to je dodir sa suptilnim planovima, koja automatski vodi ka upravljanju. U fizici se to zove efekat posmatrača. Ako u duši ima malo ljubavi, dodir s visokim istinama ubija, a isto važi i za budućnost.

Nemoguće je potpuno predvideti budućnost. Međutim, informacije o pojedinim trenucima čovek može dobiti s višeg plana, ali

to je već druga tema. Zamisli, recimo, kako dolaziš kod vračare i ona ti daje sliku bliske budućnosti. Mnogo onoga što je predvidela počinje da se potvrđuje. Ako ti je uz to rekla sve o tvojoj prošlosti, kao da je živila pored tebe, onda će svakako biti teško posumnjati u njena predviđanja. Na primer, njena prognoza nije tačna, ali ti si je doživeo kao absolutnu istinu. Znaš šta će ti se dogoditi posle svega? Ti ćeš na suptilnom planu braniti ovu sliku sveta i uništiceš ono što joj ne odgovara. Jednostavno rečeno, uništavaćeš realnu budućnost klanjajući se iluzornoj slici sveta koju smatraš istinitom.

Zbog toga ćeš bolovati i umreti, jer onaj ko ima agresiju prema budućnosti, neće je ni dobiti.

Naša spoljašnja fizička energija dolazi iz prošlosti, a suptilna, duhovna energija, stiže iz budućnosti. U Novom zavetu postoje mesta koje mnoge proučavaoce dovode u čorsokak. Na primer, Hristos je govorio da huljenje protiv ljudi može da se oprosti, ali na Svetog Duha - nikad. Ono što mi zovemo Svetim Duhom, to su suptilni planovi u kojima je skrivena budućnost. Šifrovana su nova znanja, koja sadrže energiju što hrani našu dušu. Čovek - to je pre svega duhovno biće, a tek potom telesno. Duša je nastala pre tela i hrani se energijom koja dolazi iz budućnosti. Hristos je ovo objasnio jednostavno i razumljivo: ne živi čovek samo od hleba, već od reči Božje.

Energija budućnosti izvire iz energije ljubavi koju je stvorio Bog. Raspoređujući tu energiju, On odlučuje ko ostaje u životu, a ko mora da umre. Setimo se Starog zaveta, kada Bog kaže Avramu: „Od tebe će poteći mnogi narodi“. To znači sledeće: duša Avramova je otvorena za budućnost, on može da prihvati veliku količinu nove energije i informacije, što znači da se u tu dušu može spustiti seme novih ljudi i novih naroda.

Agresija prema budućnosti neće postojati u nama ukoliko za nju nismo vezani. Ako je čovek dušom vezan za novac, mrzeće sve, plašiće se da izgubi novac, a onda će zamrzeti i sebe i novac koji je izazvao njegovu patnju. Zatim taj novac on mora da izgubi, i neminovno će ga izgubiti. Da prevaziđe pogubnu strast prema novcu, prema materijalnom gomilanju, može onaj ko je razumeo i osetio da postoje stvari koje su mnogo važnije od novca, i da postoje zadovoljstva koja su daleko kvalitetnija od nekoliko novčića u ruci.

Prevazići klanjanje budućnosti je daleko teže. Ako se duša hrani energijom budućnosti, šta može biti iznad nje? Odgovor na ovu

zagonetku poznat je već dve hiljade godina. Isus Hristos, koji je osećao u Sebi božansko prisustvo, često je izjednačavao Sebe s Ljubavlju i govorio da će se spasiti onaj ko radi Njega izgubi svoju dušu. To znači da je ljubav iznad života i energije budućnosti. Onaj, za koga je jedinstvo s Bogom važnije od budućnosti - preživeće, zato što taj čovek uopšte neće biti agresivan prema budućnosti, neće zavisiti od nje.

Zagledao sam se kroz prozor zaokupljen mislima, a zatim sam se opet obratio svom prijatelju:

- Hajde da se opet vratimo na Avrama. Seti se kako Bog traži od njega da ubije svog sina i prinese mu ga na žrtvu. Mislim da sada shvataš šta to znači. A znači da su naša deca - naša budućnost. Bog je pred Avrama postavio težak zadatak: šta je za njega važnije, ljubav prema Bogu ili ljubav prema budućnosti? Avram je izabrao ljubav prema Bogu, što znači da je savladao agresiju prema budućnosti i vezanost za nju, što znači da su od njega mogli da nastanu novi narodi.

Isus Hristos takođe govorи о tome, само drugим rečima. Šta se dešava kada muž ludački voli svoju ženu? On može da navodi koje god hoće razloge za to, ali je u podsvesti sve upečatljivo i jasno: ljubav muškarca prema ženi - to je želja da se ostvari nagon produženja vrste; to je skrivena želja za produžetkom samoga sebe u budućnosti. Naravno, u svakoj ljudskoj ljubavi postoji božanska ljubav, ali mi, često, baš na nju zaboravljamo. Isto je i kad čovek ludački voli svoju decu. To znači da on kroz njih voli sebe, svoju budućnost. Hristos je govorio da su glavni čovekovi neprijatelji - njegovi najbliži, to jest ljubav prema Bogu može biti zaklonjena ljubavlju prema najbližima, prema deci i, na kraju krajeva, prema budućnosti.

Moj sagovornik se neko vreme zamislio.

- Ispada da ukoliko postoji preterana vezanost za ženu i za decu, možemo izgubiti budućnost?

Zadovoljno sam klimnuo glavom.

- Upravo tako. Vidim da počinješ da me shvataš. Ako tu vezanost pojačavamo ljubomorom, osudama, upadanjem u stanje uninija, budućnost možemo izgubiti još brže. Zbog čega su opasne uvrede, osude, uninije? Zato što su to oblici odricanja od ljubavi. Sve ono što nas tera da se odrekнемo Boga mora biti izgubljeno. Znaš, Kinezi imaju jednu staru poslovicu: „Ako nekome hoćeš da se osvetiš, kopaj odmah

dve rake". Zakoni po kojima živi duša podjednako su pravedni i za vernika i za ateistu.

Moj sagovornik se osmehnuo setivši se nečega:

- Dobro, ali zamislimo da mi je vračara manje ili više tačno predvidela budućnost. To je za mene pomoći. Šta je tu loše?

Slegnuo sam ramenima.

- Znaš li kako se određuje da li je čovek za nešto vezan ili nije? Pa, prva stvar je jasna: ne može da podnese gubitak onoga za šta je vezan. Dok ne izgubi predmet vezanosti, on ga obožava, a posle gubitka - mrzi druge ili sebe samog jer je izgubio. Klanjanje i mržnja idu u paru, neraskidivo su povezani.

Osmehivao sam mu se posmatrajući ga.

- Boga možemo da poštujemo, ali vezanost u nama se neće pojaviti zato što je On večan. Boga je nemoguće izgubiti, što znači da ljubav prema Njemu, u principu, ne može da stvori agresivnost. Večnost u našoj duši ne zahteva zaštitu.

Dakle, ako ti je vračara prorekla nešto veoma priyatno, u tvojoj duši će otpočeti proces unutrašnjeg obožavanja budućnosti i ti ćeš je zato izgubiti. Ukoliko predskazani događaji budu veoma neprijatni, kod tebe mogu da se pojave strah i uninije. Time možeš da naškodiš budućnosti i da je izgubiš.

- A šta je sa Asol, koja je sanjala o purpurnim jedrima i o predivnom kapetanu? Njen san se ostvario.

- Ponekad su naši snovi - odraz onoga što će nam se dogoditi. Ako nešto želiš, tada to postaje moguće. I ukoliko nema klanjanja svojim snovima, straha i uninija zbog bojazni da ćemo ih izgubiti, ukoliko nema besa i mržnje prema onima koji ugrožavaju naše snove, tada snovi mogu da se ostvare.

Moj prijatelj se ponovo zamislio, gledajući ispred sebe.

- Zato se u Starom zavetu kaže da vračara i astrolog moraju da se spale? Ispada da je poznavanje budućnosti uvek loše?

Odrično odmahujem glavom.

- Ukoliko znanje o budućnosti podstiče na ljubav i primorava na brigu o duši, tada može da bude korisno. Ako ti pak izaziva strah, uninije ili prekomernu radost - štetno je. Zato biblijski proroci nisu govorili o budućnosti pojedinaca, već čitavih naroda. I to znanje o budućnosti pomagalo je čovečanstvu da preživi. Čovek se obraćao prorocima da bi spasao svoju dušu, a vračarama - da bi spasao svoje telo i svoj novčanik.

Nastupila je kratka pauza, posle koje me je on opet upitao:

- Hoće li, dakle, Njujork propasti ili ne?

Ponovo sam slegao ramenima.

- Ne mogu da zavirujem u budućnost, za mene je to opasno i zbog toga nisam nikakav prorok. Ipak, što se tebe lično tiče, na tom mestu ti prete veliki problemi.

- Dobro - rekao je neočekivano. - Recimo da sam veoma vezan za svoju porodicu i da mi se zbog toga budućnost zatvara. Ako se preselimo na neko novo mesto, moraću da preživim, da se prilagođavam novom poslu i neće mi biti do porodice. Moja duša će se uravnotežiti i pred njom će se otvoriti budućnost. Da li je takav scenario moguć?

Raširio sam ruke.

- Naravno! Budućnost ima mnogo scenarija. Uzgred, znaš li kako izgleda čovek koji će uskoro izgubiti budućnost?

Zainteresovano me je pogledao.

- Hoćeš li da mi daš recept?

Klimnuo sam glavom.

- Otkriću ti sada tu veliku tajnu. Dakle, ako imaš nekoliko opcija za razvoj budućnosti, onda se nećeš vezati za njih, zato što je nemoguće ići ka nekoliko ciljeva istovremeno. Ako osećaš da budućnošću upravlja Svevišnji, bićeš prinuđen da pretpostaviš kako za tebe postoje nepoznate opcije onoga što će se dogoditi. Ali ako si zaboravio na Boga i imaš samo jedan model budućnosti, osuđen si da joj se sve više klanjaš, a u tebi će biti sve veći strah, mržnja i uninije.

Čovek s delimičnim gubitkom budućnosti - to je onaj kod koga se pojavljuju problemi, svađe, uvrede, a onda i bolesti. Ako je zaliha budućnosti praktično iscrpljena, već kreću ozbiljne sudbinske nesreće,

raspad porodice, neizlečive ili smrtonosne bolesti. Ukoliko se budućnosti klanja grupa ljudi, kao što je bio slučaj s komunistima, onda agresivnost postaje vidljiva i može da uništi milione i desetine miliona ljudi. Tad se gubitak budućnosti, u najboljem slučaju, pretvara u propast države.

Uzvratio mi je munjevitim pogledom.

- Hoćeš da kažeš da će Amerika propasti u budućnosti?

Osmehnuo sam se.

- U svakom slučaju, to tvrdi rukovodstvo Sjedinjenih Američkih Država. Amerika se klanja svojoj bezbednosti i nadmoći. Osećaj sopstvene izabranosti i superiornosti u odnosu na druge narode - veoma je važan pokazatelj. U takvom stanju se nalazio jevrejski narod uoči početka judejskog rata i potpunog uništenja Jerusalima. Ovaj osećaj su imali i oni koji su izvršili Oktobarsku revoluciju. Mnogi boljševici su bili apsolutno sigurni u ispravnost i besprekornost svog modela budućnosti. Isprva su uništavali svoj narod, ali nakon nekog vremena su i sami bili istrebljeni. Mašina za mlevenje mesa na kojoj je pisalo „put u komunizam“ decenijama je neumorno radila.

Moj sagovornik me je pogledao iskosa.

- A šta će se dogoditi s Njujorkom? Opet neka eksplozija?

Pogledao sam ispred sebe i spustio ruke dlanovima okrenutim nadole.

- Zamisli da se kora Zemlje razilazi na mnoge strane - rekao sam mu i raširio ruke. - U nastalu pukotinu se naglo uliva voda iz okeana. Zatim nastaje vodeno brdo. Voda se prvo povlači od obale nekoliko desetina kilometara, a zatim se naglo vraća. Nešto slično se već dogodilo na Tajlandu.

Posmatram ga i nastavljam:

- Naravno, može da se postavi sledeće logično pitanje: zašto, čak i ako energija stiže iz budućnosti, ona mora da dođe u tako ogromnoj količini, dok se Bajkal i Crveno more šire postepeno?

Za trenutak sam se zamislio, a onda rekao:

- Kad sam čitao Stari zavet, privukla mi je pažnju činjenica da su kataklizme i stanje ljudskog društva međusobno veoma povezani. Nekada sam smatrao da je to obično zastrašivanje, ali sam kasnije

shvatio da se u Bibliji ništa ne dešava tek tako. I ono što nam se čini kao zastrašivanje ili kažnjavanje, zapravo je kodiran zakon Vasiona.

U vezi s tim pojavila mi se neobična hipoteza. Zamisli da je život u svom fizičkom aspektu nastao na Zemlji i da je njen sastavni deo. Na suptilnom planu naša Vasiona, i sve što je u njoj prisutno, čine jedinstvo. Znači, ljudi koji žive na Zemlji mogu svojom energijom da utiču na budućnost planete. Sada zamisli da postoji grupa ljudi sa velikom unutrašnjom agresijom prema budućnosti i njeno stanje se prenosi na celu planetu. Šta će se dogoditi s planetom koja ispoljava agresivnost prema budućnosti? Ona, kao i svaki drugi organizam, može da se razboli i umre.

Na smrti se nećemo zaustavljati, ali ćemo podrobnije porazgovarati o bolesti. Zamisli da iz drugih svetova dolazi energija budućnosti u obliku vremena, prostora i materije. Da budem precizniji, dolazi vreme u obliku energije, prostora i materije. Ako je planeta agresivna prema budućnosti, ona se zatvara pred njom, gradi branu. Energija se nagomilava i pre ili kasnije brana će popustiti. Veliki paket energije može da dovede do kataklizme na planeti.

Čovek boluje i umire ukoliko kod njega postoji nedostatak budućnosti. Iscrpljena budućnost predstavlja - gubitak energije. Ali čovek isto tako može da se razboli i umre od viška budućnosti, zato što ne može da adaptira prevelik paket energije.

Dakle, čovek najpre greši svojim telom, svojim ponašanjem. Postepeno mu to prelazi u naviku i učvršćuje se prvo u svesti, zatim u njegovom pogledu na svet - kao u Sodomi i Gomori. Ono što dugo i stabilno prisustvuje u svesti, prelazi u podsvest, to jest u našu dušu, i počinje da uspostavlja kontakt s budućnošću. Agresivnost na nivou tela nije opasna za budućnost i za suptilne planove, ali kada pređe u podsvest, dolazi do sasvim drugačijeg efekta. Ako se ljudi klanjaju materijalnoj i čulnoj sreći, oni nanose štetu svojoj duši, što znači - i svojoj budućnosti. Ako se ljudi klanjaju duhovnosti i višim čulnim pojavama, takođe postaju iznutra agresivni. Svako idolopoklonstvo, koje nas udaljava od Jedinog Tvorca, čini čovekovu dušu agresivnom i lišava je budućnosti.

Ako na današnju civilizaciju pogledamo kritičnim pogledom, lako je primetiti da je vera u Boga postala čisto formalni koncept. Nauka je pobedila religiju i naterala na klanjanje telu i nagonima. U najboljem slučaju, klanjanje se premešta iz sadašnjosti u budućnost, kao u slučaju

komunista. Danas možemo da govorimo o agresivnosti naše civilizacije. I, naravno, povišena agresija je karakterističnija za vodeće zemlje - one zemlje koje su napravile civilizacijski skok na račun svoje duše, to jest budućnosti. To su Sjedinjene Američke Države, Japan i Kina.

Zamislio sam se i okrenuo ka prozoru.

- Istina, postoji jedna zanimljiva informacija. U situacijama kad postoji opasnost po detetov život, da bi ga zaštitili, razboljevaju se i umiru roditelji.

Roditeljem zapadne civilizacije, koja danas utiče na gotovo čitav svet, može se smatrati Izrael. U bližoj budućnosti ta država može imati velike probleme.

Osmehnuo sam se.

- Postoji još i praroditelj - Južna Afrika. Prema mojoj dijagnozi, ispostavlja se da je život na fizičkom nivou nastao u Indijskom okeanu i proširio se na kopno u južnom delu Afrike. Shodno tome, određene kataklizme nisu isključene i u ovom rejonu.

Prijatelj me je podržao:

- Kažu da će od 2012. godine otpočeti kataklizme, a da 2015. godine može da iščezne ceo kontinent.

- Neću da gledam u budućnost - rekao sam mu. - Razumeo sam najvažniju stvar: mi smo, svojim unutrašnjim, najdubljim stanjem, povezani s budućnošću i utičemo na nju. Ukoliko se budemo više starali o svojoj duši nego o telu, umesto raspada i samouništenja, doći će nam razvoj i stvaranje.

AVION

Let avionom od Moskve do Singapura traje devet sati. To vreme može da bude mučno, a može da bude i priyatno. Sve zavisi od našeg stava. U novinama se pojavila informacija da neki ljudi umiru posle leta koji traje duže od osam sati. Zato se putnicima preporučuje da posle svaka dva sata nepomičnog sedenja, ustanu i malo se prošetaju.

Zašto je nepokretnost tako opasna? Možemo pokušati da objasnimo logički. Ukoliko su loši krvni sudovi i gusta krv, može doći do zastoja u cirkulaciji. Osim toga, položaj je neudoban. Ali glavni razlog ipak nije u tome. Često ujutro, posle čvrstog sna, čovek prilazi ogledalu i ne prepoznaće se u njemu. Otečeno lice, upadljive bore. Ispada da se starenje dešava upravo u toku sna. Naravno, stanje je moguće pogoršati ako se uveče pije mnogo vode i obilno jede. Međutim, neki ljudi praktično imaju samo jedan obrok, uglavnom uveče, a bude se bodri i odmorni. Znači, uzrok ipak nije toliko u hrani, koliko u emocijama. Jer emocije su - energija.

Gledam kroz prozor beskrajno nebo. Uskoro će izlazak Sunca. Nebo počinje da plavi, na oblacima se pojavljuju bisernorumene boje. Prisećam se reči Lao Cea: „Sve što je slabo i bespomoćno pod nebesima, postaje čvrsto i jako”. Kada se rađamo - slabi smo i bespomoćni. Kad umiremo, čvrsti smo i jaki. Božanska ljubav dolazi u Vasionu kao primarni impuls. Primarni impuls se raspada na dva vremenska toka i pojavljuje se energija. Zatim se ta energija organizuje u prostor i materiju.

Slabost i nezaštićenost je stanje u kome se visoka energija još nije pretvorila u formu. Postepeno, energija se troši i slabi, a forma jača i razvija se. I kad sadržaj bude skoro potpuno iscrpljen, forma maksimalno jača i dostiže najviši procvat. Ali u njoj pritom više nema energije. Njen dalji razvoj su - smrt i raspadanje. Što je više energije ljubavi u osnovi nekog procesa, time je više mogućnosti za razvoj forme.

Često sam objašnjavao pacijentima od kakvog je značaja prvi impuls prilikom stvaranja bilo kog programa ili kompanije. Ukoliko nešto zamišljate ili planirate ispunjeni zavišću i besom, ili samo želite da zaradite novac, vaš poduhvat je osuđen na neuspeh i propast. Iz gnjilog semena neće iznići zdrava klica. Ali ukoliko tragate za mogućnostima da realizujete višak energije, da sebe ostvarite, pojačate osećaj elana koji prati naporan stvaralački rad - vaš posao će sigurno krenuti.

Već odavno je primećeno da deci, koja se opredeljuju za veliki sport i sanjaju da će zaraditi dosta novca, počinju da se dešavaju čudne stvari: i pored svega talenta, truda i finansijskih mogućnosti, dolazi do povreda i neuspeha. To je neobjašnjivo, ali deluje kao da sloboda ne voli takvo dete i ne dopušta mu da nešto postigne u životu.

Sećam se kako sam objašnjavao jednom hokejašu:

- Ostvaruju se samo one želje koje od tebe neće učiniti roba. Toliko želiš da ubaciš pločicu u gol, da potpuno zavisiš od svoje želje. A kad duša od nečega zavisi, ljubav ustupa mesto agresiji. Kod čoveka koji je vezan i zavisan, ljubav se pretvara u strast i počinje da sakati i njega i onoga koga on voli.

Strast je, za razliku od ljubavi, uvek agresivna. Zato što je strast - želja koja je pobedila ljubav. U strasti je uvek veća želja da se dobije, nego da se pruži. I zato je ona po svojoj prirodi pljačkaško osećanje. Razbojnik želi što je moguće više da dobije i što manje da pruži. Čovek, preplavljen strašću isti je taj razbojnik, koji se odriče božanskog. Potrebno je da se uvek iznutra ogradimo od želja kako ne bismo postali njihov rob. A bez osećanja ljubavi, to je neizvodljivo.

- Zamisli - objašnjavao sam jednom sportistu, - da ideš ka golu, a u duši ti je ogromna podsvesna agresija. Postignuti gol je - nagrada. Bljesak radosti koji se pritom dešava, kroz tvoja osećanja prolazi u podsvest i tamo učvršćuje tvoje ponašanje. Pokušaj da učiš strani jezik u stanju radosti ili u stanju nezadovoljstva. U stanju radosti ćeš za nekoliko dana naučiti osnovu. Ukoliko bude straha, nesigurnosti, uninija, nezadovoljstva, godinama nećeš savladati ni osnovu.

Često sam konsultovao emigrante koji godinama u inostranstvu nisu mogli da nauče jezik iako su se veoma trudili. Razlog tome je vrlo jednostavan i krije se u našim emocijama. Radost predstavlja lozinku za dostup u podsvest, a ono što je ušlo u podsvest više se ne rasipa. Podsvest pamti sve. Ako dete ne nauči da se pravilno raduje, ono kasnije može da postane invalid.

Kada dete u stanju radosti gleda na televiziji scene nasilja i različite seksualne slike, sluša neprekidne pozive na bogaćenje po svaku cenu, u njegovoј podsvesti se takvi uticaji povezuju s pozitivnim emocijama. I, nadalje, da bi izazvalo u sebi osećanje radosti, ono će morati da ubija, siluje, divi se ogromnim sumama novca na svom računu.

Izvesni serijski ubica je priznao isledniku kako je stupio na taj put. Jednom je na televiziji gledao film u kojem su ubili neku ženu. I, neočekivano, on je u tom trenutku doživeo orgazam. Nakon toga je mogao da doživi orgazam samo kada je ubijao i silovao svoje žrtve.

Od davnina, društvo je obučavalo decu čemu mogu da se raduju, a čemu ne. To se nazivalo moralnim vaspitanjem i uvek je bilo povezano s religijom. Danas su vera i moral odvojeni od države. Čemu danas treba da se radujemo, kreće da nam objašnjava nauka. Ona polazi od toga da je čovek - samo telo. Za nauku je pojam duše - mit. A kada se moral vezuje samo za potrebe tela, dešava se zakonomerni proces klanjanja telu u meri koja dovodi do dodvoravanja telesnim željama. Prirodno, ovaj povratak paganizmu će biti propraćen raspadom društva. U mislima se vraćam sportisti kog sam konsultovao.

- Ideš ka golu sa ogromnom agresivnošću - rekao sam mu. - Spolja si sportista koji po svaku cenu želi da postigne gol, a iznutra si razbojnik, koji je spreman da ubije svakoga samo da bi pobedio. Ali, tvoja deca neće naslediti tvoju formu, već tvoj sadržaj. Suština razvoja je u tome da naredna forma negira prethodnu. Ali suština, to jest sadržaj, ostaje i nastavlja svoj razvoj. Dakle, tvoja deca će biti ubice i pljačkaši. Ukoliko taj proces pređe dublje u podsvest, ona će biti bolesna, paralizovana i postepeno će umirati. Dakle, da ti deca ne bi umirala, ne treba da daješ golove i da jačaš svoje stanje agresivnosti.

Sportista je bio obeshrabren.

- A kako da se molim da ne budem agresivan? - upitao me je zbumjeno.

- Kod tebe se osećanje ljubavi preplelo sa idejom dobrote, tj. blagosti, zabrinutosti, nežnosti. Ali Bog ne samo što daje, već i uzima. Ljubav deluje na isti način. Ako voliš dete, obavezan si da ga naučiš da prevaziđe bol i zbog toga treba da ga stavljaš u teške uslove, u suprotnom će ono sigurno imati probleme. Dakle, nauči da budeš ne samo blag, već i surov, a da pritom sačuvaš ljubav.

- Kakve su to vežbe? - zainteresovao se on.

- Za početak možeš da okačiš vreću i da udaraš po njoj pesnicama, osmehujući se pritom. Čim se pojavi napetost i osmeh nestane s lica, trebalo bi da se zaustaviš. Zajedno ćemo pokušati sledeće: uzećemo rekete i otići ćemo da igramo tenis. Osećanje ljubavi, po pravilu,

propraćeno je osećanjem poleta, radosti i sreće. Zato se potrudi da ne propustiš taj osećaj lakoće i radosti u duši, posebno u trenutku udarca.

Zamislio sam se gledajući ga, a zatim sam nastavio:

- Ako naučiš da to radiš, postići ćeš velike uspehe, a u tebi će se otvoriti mnogo veće sposobnosti. Iako je to samo prva stepenica, nivo energije će biti daleko viši od sadašnjeg i neprimetno može da dođe do opasne zamene. Osećaj poleta i radosti može neprimetno da zatvori osećaj ljubavi. U takvom stanju se možemo osmehivati i razbijati vilice drugima, a pritom se čak i radovati. Agresija će tada proći još dublje u podsvest i našim potomcima će biti naneta još veća šteta. Kako pronaći izlaz iz te veoma opasne situacije?

Odgovor je sledeći: Što je viši nivo energije, time je potrebno ulagati više napora da se osećanje ljubavi ne izgubi. To nam omogućava da osetimo drugog čoveka kao samog sebe. Grubi postupci prema drugom čoveku će u tom slučaju biti vaspitanje, to jest pomoći u njegovoj promeni. Ako ne naučiš da voliš, tada će sva gruba delovanja uvek biti razaranje, a ne vaspitanje. Šta je ljutnja, želja za osvetom, za kažnjavanjem drugog? To je pokušaj da se uništi onaj koji nas je uvredio. Prevedeno na jezik filozofije - to je želja da se uništi konflikt i njegov uzrok. Potpuna nekonfliktnost je odsustvo razvoja i smrt.

Setio sam se još jedne priče, koju mi je ispričao izvesni rvač.

- Mene je nemoguće pobediti - rekao je on - ja znam svoje mogućnosti, svoju snagu i svoju tehničku obučenost. Iznutra sam bio spreman da pokidam svakog protivnika i osećao sam da je moja volja jača. Ali na takmičenjima su se događale čudne stvari: uvek je dolazilo do povrede i neuspeha usled čega nijednom nisam uspeo da uđem u finale. A mirni, dobroćudni momci su ulazili i pobedivali.

Dakle, želja ne treba da zaslepi čoveka. I zato vas, naravno, pitam: u kojim slučajevima želja zaslepljuje? Obično kad se čovek koncentriše na nju, zaboravlja na sve drugo - ljubav, dobro, moral. To jest, dobro je i korisno imati želje, ali snaga želje ne bi trebalo da prevazilazi moć ljubavi. Zbog toga jedna osoba može da ima raznovrsne želje i to će joj biti na korist, a druga će pokušati da dobije to isto, ali će bivati ozlojeđena, a zatim će se razboleti i umreti.

Energija želje takođe predstavlja bogatstvo, kao što su automobil, vikendica, stan. Ali, kao i svako bogatstvo, ona može da bude opasna ukoliko čovek nije spremna za svoju sreću.

Sportista se zamislio, i ja sam primetio da mu neke stvari nisu jasne.

- Kažete da grubi postupci moraju da budu vaspitna mera, ali o kakvom vaspitanju je reč kada se ljudi međusobno udaraju na ledu? Nije nikakva tajna da postoje hokejaši koji postižu pogotke pločicom, a postoje i oni koji primaju novac za tuče. Kako u toj situaciji sačuvati unutrašnju ravnotežu?

- Sve zavisi od toga kako se raspoređuje energija - odgovorio sam. - Zamisli jednog majstora borilačkih veština. Taj čovek se dugi niz godina bavio naukom koja uči ubijanju. Ali je on na kraju shvatio da cilj borilačke veštine nije ubistvo protivnika. Jer svaki čovek koji ima svoje mišljenje već je tvoj protivnik. Ako bi se svaki konflikt rešavao ubistvom suprotne strane, tad bi se na koncu svega pojavila želja da se ubije čitava Vasiona, i mi, zajedno s njom. Tada je majstor došao do otkrića: nije potrebno ubijati protivnika, već ga potčiniti, pokazati mu svoju nadmoćnost, a da bi se poduprla ta nadmoć, potrebno je stvoriti određenu vezu kako bi se protivnik razumeo.

Posle nekog vremena, majstor je došao do još značajnijeg otkrića: za pobedu nije toliko potrebno nadvladati protivnika, koliko upravljati njime. Najviši nivo je - kada protivnik čak i ne sluti da njime neko upravlja. Ali za to je potrebno veoma dobro poznavati i osećati onoga kojim upravljaš.

U tome je najviša tačka borilačkih veština - shvata majstor - istinska pobeda dolazi bez fizičke borbe. Istinska borilačka veština je umeće da se upravlja drugim ljudima, da se radi u onoj oblasti na koju oni i ne pomišljaju. Istinsko upravljanje dolazi kroz budućnost. Što su tvoje mogućnosti upravljanja budućnošću veće, tim neprimetnije i sigurnije možeš da upravljaš drugim čovekom.

U jednom trenutku, kod majstora je iznenada nastupilo prosvetljenje. Da bi se upravljalo drugima, potrebno je naučiti upravljati sobom. Pohlepan, zavidan, uvredljiv čovek, uvek će biti zavisan, što znači da on nikada neće moći da upravlja drugima. Samo iskreno menjajući sebe možemo da promenimo budućnost i upravljamo drugim ljudima. A da bismo savladali sebe, to jest svoje instinkte, telo i um, potrebno je da pronađemo drugu tačku oslonca.

Da bismo se oslobođili od svoje životinjske i ljudske osnove, potrebno je da u sebi osetimo božanski osnov, da osetimo da je to

jedina, večna realnost. Na taj način ćemo zaključiti da je jedini realan cilj borilačkih veština - spoznaja Boga u sebi.

Dakle, kada se sportisti međusobno udaraju, energija se raspoređuje istovremeno na svim nivoima. Ako se glavni vektor pomera ka želji da se protivnik uništi, doći će do povreda, bolesti i neuspela. Ukoliko se vektor pomeri na stranu samorazvoja, povreda i neuspela će biti manje. Pre ili kasnije, Vasiona mora da se vrati u Tvorca, a da bi se to dostiglo, nivo ljubavi u našim dušama sve vreme mora da se povećava. Onaj ko gubi ljubav, mora da umre. A onaj ko je uvećava, mora da se razvija.

Ponovo gledam kroz prozor. Posmatram kako se razliva svitanje. Na Istoku ljudi meditiraju, satima sedeći nepomično, bez ikakvih problema. A čovek na Zapadu odsedi nepomično nekoliko sati i odmah se razboli. Nigde nisam čuo o pokušajima da se taj fenomen objasni. Iako je sve zapravo vrlo jednostavno ako razmotrimo pojам energije.

Kada su naučnici merili moždane ritmove kod čoveka koji meditira, dobili su zanimljivu sliku. Isprva su svi ritmovi pokazivali početak sna. Meditant je zaista mirno spavao. Ali odjednom je otpočelo aktiviranje određenih moždanih delova. Nastupala je aktivnost, to jest čovek je bio budan u snu. Čovek na Zapadu je navikao da daje energiju putem uzajamne povezanosti sa spoljašnjim svetom. Ako se dugo nalazi nepomičan, nivo energije naglo opada, razmena materija se usporava i mogu se pojaviti patološki procesi.

Ukoliko nepomičan čovek počne da meditira ili da se moli, energetska pozadina će biti visoka i ta nepomičnost više neće biti opasna. Znači, sve je u energiji. Uzgred, isto se događa i u snu. Ako čovek odlazi na spavanje utučen, opterećen gomilom problema, njegova energija duplo više opada u snu i, u skladu s tim, ubrzavaju se procesi starenja. Najniža energija je oko četiri sata ujutru. Zato je i najčvršći san upravo u to vreme. Lekari su odavno uočili da bolesnici najčešće umiru pred jutro.

Zašto se kaže: tri sata noću, ali četiri sata ujutro? Zato što jutro predstavlja porast energije, a ona počinje posle četiri sata izjutra. Najsuptilnija energija se javlja od četiri do sedam sati ujutro. Zato je najbolje moliti se u to vreme. Ne postoji uzalud izreka: „Ko rano ustaje, tome i Bog daje”.

Želja koja se javlja ujutro ima daleko veću šansu da se ispunii. Ali ako je želja neprilična, njeno ostvarivanje je opasno. Zato ljudi koji su strastveni, ljubomorni, skloni vezivanju, treba da se bude u vreme kada se želje ispunjavaju. Umesto u ševu, oni se pretvaraju u sovu i obično se bude oko jedanaest-dvanaest sati, kada je unutrašnja energija želje znatno oslabljena. Posle četiri sata popodne, otpočinje ravnomeran pad energije, a posle osam uveče opadanje se ubrzava. Verovatno zbog toga harmoničan čovek mora da se budi u četiri-pet ujutro i da odlazi na počinak oko devet uveče. To slabi spoljašnju energiju, ali pojačava suptilniju. Tada se čovekova energija više usmerava na strateške potrebe nego na trenutne.

Ispada da su ševe sklonije prikupljanju energije, a sove - njenoj potrošnji i realizaciji. „Interesantna tema - pomislio sam. - Trebalo bi da joj se ponovo vratim“. Sve želje se ujutro zaista mogu ispuniti sa većom verovatnoćom. Ali da ne bi naškodile, potrebno je da koren želje bude čist. Znači, pre toga je najbolje pomoliti se. Sad postaje jasno zašto je nekada svaki pravi vernik započinjao rano jutro molitvom.

„Koliko je interesantno i lepo organizovan život - razmišljam sam. - Sve je satkano od suprotnosti. Ako hoćeš da napraviš kuću s visokim zidovima, prvo se moraš pozabaviti drugim poslom: izgradnjom temelja. I onoliko, koliko stremiš ostvarenju svojih želja, toliko moraš da ih se odrekneš, da zaboraviš na njih, koncentrišući se na njihovu osnovu - ljubav. Zidovi rastu iz temelja, želje rastu iz ljubavi. Onaj ko pravi zidove na pesku, brzo će zadobiti sreću, ali će ga ta ista sreća posle i sahraniti“.

Nauka, koja se duboko klanja pred telom čoveka, poziva na brzo ispunjenje želja. Religija poziva na odricanje od njih. I svako smatra da je pravda na njegovoj strani. U suštini, i jedni i drugi su u pravu, ali istovremeno i nisu. Graditi zidove bez temelja je ludost, ali je glupo ne graditi zidove kad temelj već postoji. I samo će ljubav odrediti šta se i kada može graditi.

Zašto je religija uvek rađala nauku? Zato što je religija - temelj. Spoznaja sveta je otpočinjala u stanju odricanja od njega. Svetske religije, pomažući čoveku da se odrekne sveta i da mu se ne klanja, ispunjavale su nove želje visokom energijom.

Savremena civilizacija je izgradila visoke zidove i davno postavljeni temelji već pucaju jer ne mogu da izdrže težinu tih zidova. Pametan domaćin neće čekati da se zidovi sruše. On će odmah obustaviti gradnju

i ojačaće temelje. Ali, neki počnu da misle na temelj tek kada se zidovi sruše.

Opet gledam visoko plavo nebo. Avion se priprema za sletanje. Svet iz koga sam odleteo uskoro će zameniti drugi. U tom, novom svetu, i ja ću postati malo drugačiji, što znači da ću moći da odložim neke svoje probleme i povežem se sa svojim istinskim „ja”.

SINGAPUR

Navikao sam rano da ustajem. Za dva sata tokom jutra, može da se uradi više nego za osmočasovni radni dan. Budim se i gledam kroz hotelski prozor. Između zavesa se probija svetlost zore. Hotel se nalazi u blizini priobalja reke koja protiče kroz grad. Jutarnja jednočasovna šetnja, dok grad još spava, pričinjava mi veliko zadovoljstvo. Singapur je uronjen u tišinu. Slušam cvrkut ptica. Hodam priobaljem, razgledam niske kuće i udaljenije nebotere. Juče sam obilazio ceo grad, danas samo priobalni deo.

Nekada je ovaj grad-ostrvo bio engleska kolonija, a kada su Englezi otišli, lokalno stanovništvo nije imalo nikakav program razvoja. Kako živeti? Bilo je to glavno pitanje onog vremena. Stanovnici Singapura su se obratili Ujedinjenim nacijama tražeći od njih da im pošalju stručnjake. Jedan od najboljih specijalista, kog su zamolili da im izradi program, postavio im je dva uslova. Prvi: da u vlasti Singapura ne bude komunista, i drugi: da ne bude osvete prema Englezima i da se ne ruše spomenici koje su oni postavili. Jer ko će, ako ne bivši kolonizatori, ulagati novac u razvoj Singapura.

Ove preporuke su se odnosile na ekonomsku strategiju, ali se ispostavilo da su bile vrlo bliske sa psihologijom i bioenergijom. Nova država se nije gradila na principu osvete, niti na želji da se od jednih otme i razdeli drugima.

U suštini, koncepcija je bila veoma jednostavna: ne kajati se zbog prošlosti i ne tražiti krivce, poštovati pametne i energične, podržati siromašne, obezbediti iste uslove deci i studentima. Službenici su dobili veliku platu. Istovremeno su bili utvrđeni strogi zakoni koji su sprečavali krađu.

Sedamdeset odsto lokalnog stanovništva danas ne plaća porez. Ako su prihodi u porodici manji od određenog iznosa, smatra se da je nemoralno uzimati sredstva od siromaha. I država cveta. Ovde sjajno radi mehanizam povratne sprege: rđav zakon ili neki nemio događaj odmah dobijaju društvenu ocenu i ispravljaju se.

Današnja moralna paraliza u Rusiji u velikoj meri je rezultat socijalističkog načina razmišljanja. Apsolutna nepogrešivost ideja socijalizma automatski se prenosila na samu partiju. Partija i njeni lideri

takođe su se smatrali nepogrešivima, što znači da ni njihovi najnesposobniji postupci nisu podlegali društvenoj oceni i kritici.

Kad mišljenju nedostaje povratna sprega, ono postane pravolinjsko i statično. Tada se svaki plan, svaki model budućnosti predstavlja isključivo u ružičastom svetlu. Povratna sprega je bol, neuspeh, problem. Šta je to bolest? To je povratna sprega između čoveka i Boga. Pogrešno ponašanje stvara bolest. Čovek postaje svestan svog nesavršenstva i to ga podstiče na razvoj i spoznaju sveta.

Onaj ko razmišlja o budućnosti, projektujući moguće minuse i pluseve, svojim najslađim snovima dodaje i bol usled mogućeg gubitka. Što više mogućih negativnih faktora čovek može da modeluje, time su veće šanse da će se njegove želje ispuniti. Ali, kao što se to obično događa, i ovde su moguće dve krajnosti.

Kad se čovek vozi opasnim putem, svaki znak zabrane ili upozorenja predstavlja kodirano upozorenje na opasnost koja može biti i smrtonosna. Normalna osoba će zadržati želju da napreduje i istovremeno će pažljivo pratiti neprijatne znakove. Oni će mu pomoći da modeluje moguću opasnost i da je izbegne. To jest, u svesti normalnog čoveka će biti prisutne dve suprotnosti.

Ljudi sa nerazvijenom psihom stalno će upadati u krajnosti. Jedan će razmišljati ovako: „Psiholozi kažu da ne treba pomicljati ništa loše, jer će se to i dogoditi. Zato neću obraćati pažnju na neprijatne znakove. Dobro sam raspoložen, zašto da to kvarim?” Drugi će upasti u depresiju: „Toliko ružnih znakova govore da je put jako opasan. Bolje da ne idem nikud”.

U Singapuru verovatno нико неће razumeti rusku krilaticu: „Hteli smo najbolje, a ispalio je kao i uvek”. To znači da u Rusiji čovek može da se koncentriše na zadovoljstvo, na svetlu budućnost i da rasteruje od sebe svaku nepoželjnu misao. I, naravno, na taj način neće postići ništa dobro. Što veću količinu sreće dobijamo, tim ćemo veći bol osećati kad je izgubimo. Onaj ko nije spremjan na bol, neće dobiti ni sreću.

Visokorazvijena civilizacija podrazumeva visok nivo odgovornosti. Ako alpinista želi da osvoji najvišu planinu, to jest da načini težak tehnički prelaz, on mora da poseduje najviši nivo spoljašnje i unutrašnje pripremljenosti, inače će poginuti.

U Rusiji, u poslednjih petnaest godina su pokušali da izgrade veoma razvijeno društvo uz potpuno odsustvo odgovornosti. Spoljašnja odgovornost - to su promišljeni zakoni. Unutrašnja odgovornost - to je visok nivo moralnog razvoja svakog čoveka. Danas rusko društvo grozničavo pokušava da osvoji vrh, ali taj „alpinista” je skoro bez opreme. On je fizički slabo pripremljen, a i moralno je slabašan, tj. spreman je da izda i gurne prijatelja radi sopstvenog opstanka. Alpinisti na takvom nivou neće dugo izdržati na jednom užetu. Umesto da se međusobno pomažu, guraće se u ambis. Zato, uprkos trenutnom naftnom blagostanju, raste tendencija ka raspadu Rusije.

Nijedna nemoralna civilizacija ili država nisu dugo opstale. Moral nam pomaže ne samo da sačuvamo ljubav i veru u Boga, već da osetimo jedinstvo s drugim čovekom, pomaže nam da ne ubijamo, da ne pljačkamo i ne zavidimo sebi sličnima. Moral nam sugerije: ne potkradaj sebe, ne troši rezerve koje si pripremio za zimu. Nemoralan čovek ne može strateški da razmišlja. Pohlepan čovek ne može da bude mudar. Zato nemoralni ljudi mogu da nude danas sjajne projekte, čak i ne prepostavljajući da će ti projekti već sutra-prekosutra postati samoubistveni.

Od ovih razmišljanja me je omela ptica, koja je iznenada proletela pored mene. Ličila je na crnog drozda. Ptica je sletela nedaleko od mene na betonske ploče keja. Zatim je odskakutala na manju bronzanu skulpturu koja prikazuje dečaka sa psom. Skulptura je veoma simpatična. Običan dečak i pas priljubljen uz njega. Ali postoji u njoj i nešto neobično. Pažljivo zagledam i odjednom shvatam: to je lice kineskog dečaka!

U Singapuru su dve trećine stanovnika kineskog porekla. „Za mene je sad neobično što vidim skulpturu sa iskošenim kineskim očima - pomislio sam. Za trideset-četrdeset godina, polovina dece u Rusiji će imati takve oči”. Ulazim u prolaz ispod mosta, koji vodi preko reke. Na zidu visi ploča na kojoj piše da će svaki biciklista platiti kaznu u iznosu od hiljadu dolara ako bude ovuda vozio. Žvakaće gume se u Singapuru uopšte ne prodaju, a za bačeni opušak cigarete se plaća kazna od petsto dolara. Zakon nam pomaže da sputamo životinjske želje i primorava nas da se brinemo o interesima drugih. „Pritom, ne samo o fizičkim, već i duhovnim. Civilizovanost i odgovornost - nastavljam da razmišljam - ovde se savršeno dopunjaju”.

Na sredini podzemnog prolaza sedi prosjak. Loše je obučen, a ispred njega стоји plastična čaša za milostinju. Za dva dana срео sam само jednog prosjaka. Kad me je ugledao, pružio је čašu очekujući milostinju. Zavukao sam ruku u дžep, ali nisam našao sitninu. Шirim ruke: „Iзвини, брате, немаш среће“. On с разумевањем klima главом i odlaže čašu u stranu. „Zanimljivo је сазнати зашто је овај човек пројак?“, помислих.

Gledam njegovу ауру и sve mi постaje јасно. On абсолютно nije могао да приhvati sudbinske udarce. Njegova душа је извише ћелела благостанje, срећу, стабилност. I уколико он добије ту срећу, највероватније ће се razboleti i umreti. Што човек lošije живи, time је njegovo nezadovoljstvo sudbinom manje. On једnostavно нema na шта да se osloni осим на ljubav u duši, коју mu никада нико не може oduzeti. Само mi, lično, можемо da je se odreknemo.

Polje tog човека је naborano, to јест он практично нema energiju, ali ћe u potpunom siromaštvu on preživeti i verovatno neće ni oboljevati. Mehanički stavljам ruku u дžеп na grudima i neočekivano opipавам novčanicu od pet dolara. Setio sam se da je danas počela Nova godina по источном календару. Враćам se i pružam пројaku pet dolara. „Happy New Year!“, kažem mu. On se osmehуje uz reči zahvalnosti. A onda se desilo нешто што nisam очekivao - njegova aura je počela da se menja i u njoj više nije bilo smrti.

Koračам dalje i pokušавам да shvatim шта se dogodilo. Zar je moguće da радост može ovako da promeni човека? Sećam se jednog članka koji je govorio о tome како је jedna poluprojakinja iz Rusije освојила на lutriji oko milion dolara, а годину дана касније пронашли су је u некадашnjem uobičajenom društvu beskućnika. Dakle, nije stvar u novcu, već u osećaju среће, који човек мора умети да obuzdava. Novac nije primaran. Ako nema harmonije u duši, novac odlazi od nas.

Naučnici su sproveli istraživanja која су utvrdila da радост i pozitivne емоције појачавају имунитет. I obrnuto, ако човекови проблеми потисну оsećanja ljubavi i радости, имунитет опада i nastupaju različite bolesti. Lekari danas pokušавају систематски да sagledaju поjam као што је bolest, i dolaze do neospornог zaključka. Ako je imunitet kod човека smanjen, lečiti zasebне organe ili bolesti je beskorisno. Preostalo je да se shvati шта је то imunitet.

Vremenom ћe naučnici доći до zaključka да је imunitet energija. Ta energija има нешто другачију prirodu. Ona se razlikuje od mišićне,

fizičke. Naša osećanja su takođe energija. Maksimalna energija postoji između dva različito usmerena potencijala. Najveći potencijal je razlika između vremenskih tokova.

Buda je rekao: „Samo ovde i sada”. Hristos je govorio: „Ne brinite se za sutra; jer sutra brinuće se za se. Dosta je svakom danu zla svojega...”. Ispostavlja se da oni koji pokušavaju da žive sutrašnjim danom, kao da se tamo preseljavaju, zatvaraju se na jednom potencijalu, a njihova energija se smanjuje. Oni koji žive od uspomena iz prošlosti takođe gube energiju, a zajedno s njom i imunitet. Dakle, ako želite da utvrdite da li vam se bolest prikrada ili ne, pogledajte na sebe sa strane. Odredite gde se nalazi vaš glavni osećaj sreće. Ako je u prošlosti, onda ste bolesni i nemate energije. Ako je u budućnosti, onda vas očekuje još veći gubitak energije i još veći problemi sa zdravljem. Samo ako se osećaj glavne sreće nalazi u sadašnjosti, bićete zdravi.

Ponekad je čoveku teško da odredi gde mu se nalazi glavna pozitivna emocija. Došapnuću vam: ukoliko žalite za prošlošću i ne možete da prihvate ono što se dogodilo, vaša glavna sreća je u prošlosti i vi ćete sve vreme, žaleći za njom, trošiti energiju. Ako preterano brinete o budućnosti, zakovani ste za nju, osećate strah i uninije, što znači da ste prestali da živate u sadašnjosti i da ćete kroz uninije sve više gubiti energiju. Na suptilnom planu nije jasno izražena razlika između prošlosti i budućnosti. Na tom planu je sve sadašnjost. Zato je prikovanost za prošlost ili budućnost prava agresija usmerena protiv vremena, uništavanje njegovih struktura.

U nekim situacijama sam dopuštao sebi da pogledam budućnost neke osobe i video sam je kao prošlost. U svojoj svesti, koja je povezana s fizičkom formom, mi vidimo prazan teren, a zatim izgrađenu kuću. I govorimo kako kuća nije postojala u prošlosti, a danas, u sadašnjosti, postoji. A na suptilnom planu kuća je postojala i pre nego što se pojavila, a postoji i onda kada bude srušena. To jest, informacija o objektu postoji i pre njegovog pojavlivanja i posle njegovog nestanka.

Naša podsvest je povezana sa suptilnim planovima, a tamo je potpuno drugačiji tok vremena. Tamo se odmah vide prošlost, sadašnjost i budućnost. I ono što će se dogoditi, često se vidi kao ono što se već dogodilo. Što suptilniji plan dosežemo time je veće obuhvatanje prošlosti i budućnosti. Energija se pretvara u informaciju. Vasiona je apsolutno jedinstvena na najsuptilnijim planovima. Zato,

ponirući svoje želje u podsvest, mi počinjemo da upravljamo svetom koji nas okružuje.

Radost je šifra za pristup podsvesti. Preostaje da se razjasni šta je to - osećaj radosti. Zašto se, npr., radujemo kad dobijemo poklon? Zašto se radujemo kad se iz skučene sobe selimo u veliki, prostran stan? Zašto se radujemo kad dobijemo mnogo novca? I zašto osećanje radosti prilično brzo nestaje, a mi se navikavamo na sreću koju smo dobili?

Upoređujući i analizirajući, došao sam do sledećeg zaključka. Osećanje radosti je povezano sa oslobođanjem energije. Što je suptilniji nivo energije, time lepše osećanje radosti doživljavamo. Najviše osećanje radosti koje čovek može da doživi jeste ljubav prema Bogu. Kroz to osećanje mi i dobijamo najvišu energiju, kroz koju volimo kako bliske ljudi tako i svet koji nas okružuje.

Vasiona se neprekidno širi. To znači da ljubav i radost neprekidno dolaze u nju, i u svakom deliću sekunde ta energija podržava postojanje svega u Vasioni. Ako živo ili neživo biće krši zakone Vasione, ono gubi energiju ljubavi i radosti, i brzo umire. Znači, zakon opstanka i razvoja u Vasioni jeste očuvanje i umnožavanje ljubavi. Zbog toga je verovatno i govorio apostol Pavle: „Uvek se radujte”, podrazumevajući da su ljubav i radost međusobno tesno povezane.

Kada sam pokušavao da učim strane jezike, primetio sam jednu karakteristiku. U prodavnici, u taksiju ili na ulici brzo sam pamtio sve kombinacije reči, a kući sam sedeо i glupo bubao, pri čemu su rezultati bili daleko lošiji. Tada sam shvatio da je sva tajna u onome što se dešava na ulici. U prodavnici se krećemo, obavljamo neke radnje, komuniciramo. A kod kuće sedimo i ulažemo minimum energije. Dakle, možemo jednostavno da hodamo po sobi i rezultat će biti mnogo bolji.

Zašto je u mladosti pamćenje daleko bolje i lakše se uče jezici? Zato što je u mladosti davanje energije mnogo veće. Stariji ljudi se često šale: „Pamćenje me je prevarilo sa sklerozom”. A radi se samo o velikom padu suptilne energije. Uočeno je da kod kreativnih ljudi pamćenje opstaje do duboke starosti. To objašnjavaju treniranošću. U stvari, to je samo podrška visokog energetskog tonusa. Kreativni ljudi zbog toga sporije stare.

Nedavno sam u jednim novinama pročitao zanimljiv članak. Lekari su razvili program za poboljšanje pamćenja pacijenata. I, odjednom, s čuđenjem su primetili neobičnu vezu: s poboljšanjem memorije kod

muškaraca se poboljšala i potencija. To jest suptilna energija, neophodna za potenciju, takođe je neophodna i za očuvanje pamćenja.

Možda ćete, pročitavši ove redove, smatrati da je otkrivena tajna sreće i zdravlja. Potrebno je samo da se češće smejetе i radujete i bićete zdravi i bogati. Ali ovde postoji mala tajna. Možda se zapitamo: „Odakle da uzmem energiju kako bih se uvek radovao i smejavao?” Odgovor je jednostavan: iz ljubavi.

Ispostavlja se da ukoliko u duši nema ljubavi, a mi se smejemo i radujemo, time mogu da se isprazne suptilni planovi, tj. da se isisa sva energija iz svog potomstva, da se uzme iz svoje sudbine, svoje budućnosti. To jest, da se unište strateške rezerve radi udobnog trenutnog života.

Znači, ljubav se uvek pretvara u radost, ali radost ne može uvek da se pretvori u ljubav. Prirodno, zato postavljamo pitanje: „Kako možemo naučiti da volimo?”. U poslednje vreme mi sve češće postavljaju to pitanje. Odgovor je tako jednostavan i odavno poznat da je teško u to poverovati.

Za početak, pokušajte da uradite elementarnu stvar: pridržavajte se deset zapovesti koje su date čovečanstvu pre tri i po hiljade godina. Prvo što je neophodno shvatiti je - najveća moguća sreća jeste jedinstvo s Bogom. Ako duša ne primi taj postulat, neizbežno će se prebaciti na nešto drugo i izgubiti najvišu energiju. Zbog toga se možemo klanjati samo Jedinom Tvorcu. Da bismo u sebi osetili božansko kao realnost, potrebno je da se povremeno odrekнемo svih zemaljskih poslova. Taj dan može da bude petak, subota ili nedelja. Jednom godišnje odricanje može da traje oko mesec i po dana.

Kad čovek ima mnogo ljubavi u duši, on mora neprekidno da je pruža kroz energiju i stvaralaštvo, brigu i rad. A ukoliko čovek krade, pljačka, ubija, klanja se spoljašnjim zadovoljstvima, tada se on prebacuje na režim potrošnje i gubi ljubav. Seks bez ljubavi ima za cilj dobijanje čistog zadovoljstva. Energija se oslobođa ne zarad razvijanja osećanja ljubavi, niti za pojavljivanje dece na svet. Prosto zadovoljstvo zarad zadovoljstva. Zbog toga blud takođe lišava čoveka ljubavi.

Da bismo sačuvali ljubav potrebno je da se povremeno pročistimo kroz bol. Mi podsvesno uvek volimo svoje roditelje koji su nam dali život. Zbog toga nam poštovanje roditelja, oprاشtanje, uklanjanje svih pretenzija prema njima, pomaže da osetimo čistu, nesebičnu ljubav.

Zavidna osoba je uvek potrošač, koja želi mnogo više da primi, nego da pruži. Naravno, ona neće naučiti da voli sve dok ne prevaziđe to stanje.

Deset zapovesti su poznate čovečanstvu već tri i po hiljade godina. Zanimljivo je saznati da li ih poštuje bar jedan odsto ljudi? Dakle, radost predstavlja kod za pristup podsvesti. A ljubav, u skladu s tim, predstavlja još veću mogućnost da se pronikne u podsvest. Znači, kad se čovek zaljubi, on mora idealno da odgovara zakonima Vasiona, inače će nastradati. To jest, za pohlepnu, zavidnu osobu, koja je opijena svojim osećajem nadmoći i ispravnosti, koja se klanja svojim željama i nagonima, ljubav postaje smrtonosno opasno osećanje. U ljubavi treba biti apsolutno bespomoćan - i duhovno i fizički. U ljubavi treba biti iskren. U ljubavi treba biti požrtvovan, brižan i velikodušan. U ljubavi treba biti i žestok da se ne bi klanjalo željama i nagonima. Za to osećanje se treba pripremati, s obzirom na to da naš pogled na svet oblikuje naše reflekse. A upravo refleksima mi reagujemo na ljubav.

Ispada da gorljivo osećanje ljubavi poput alarma proverava našu usklađenost sa zakonima Vasiona. I onaj ko se plaši tog osećanja i beži od njega, zapravo kida mehanizam povratne sprege koji spaja dušu s Vasionom. „I zato što će se bezakonje umnožiti, ohladneće ljubav mnogih” - to su reči Hristove, koje je izgovorio pre oko dve hiljade godina. Sada vidimo do čega dovodi taj proces.

Čovečanstvo već nekoliko stotina godina juriša na osvajanje podsvesti. Time se bave hipnotizeri, psiholozi, lekari, predstavnici službi bezbednosti. Još kako! Tada će biti moguće izlečiti sve bolesti, razviti sve sposobnosti, steći vlast nad svetom! Ali na suptilnom planu vlast nad svetom je - vlast nad Bogom i posednici takve tendencije pre ili kasnije osuđuju ceo svoj rod na izumiranje, uništavaju svoje potomstvo.

Pre dvadeset godina sam čitao tekst u kome se govorilo o otkrivanju natprirodnih moći. Studente-volontere, koji su učestvovali u eksperimentu, čvrsto su umotali u platno i ostavili ih tako nekoliko dana. Energija, koja je obično odlazila na komunikaciju, fizičko kretanje, i slično, nije odlazila u spoljašnji, već u unutrašnji svet.

Na primer, jedan od njih je osećao miris sapuna koji je unet u susednu prostoriju. Ukoliko bi se malo koncentrisao, mogao je da vidi šta se događa iza zida. Mislim da se ovaj fenomen može objasniti veoma lako. Svi događaji se prvo odvijaju na suptilnom nivou i tek zatim se dupliraju na spoljašnjem. Na suptilnim nivoima nema zidova i nema razlika između današnjeg i sutrašnjeg dana. Zatim sam, analizirajući

različite tehnike, došao do jednostavnog zaključka. Naše telo je izolovano od sveta koji nas okružuje. I naša svest, povezana s telom, takođe je izolovana. Međutim, čovek ima različite slojeve svesti. Najmlađi sloj je povezan s telom. On nastaje i umire zajedno s njim, zapravo zavisi od njega. Ali postoje i slojevi svesti koji su primarni u odnosu na telo. I, shodno tome, telo zavisi od njih. Ti slojevi nisu povezani s telom, nego s čitavom Vasionom. Kada počnemo da se povezujemo s njima, u nama se bude natprirodne moći.

Zbog toga su od pamтивека postojale zatvorene grupe ljudi koje su pokušavale da spoznaju kosmos unutar sebe. Za ulazak u podsvest potrebno je da telo i um, koji su s njom povezani, postanu umrtvljeni. U Starom zavetu se opisuje situacija, kada ljudi gladuju nekoliko dana pre jednog važnog događaja. Nakon toga, njihove molitve su se brže ostvarivale, a ukoliko su išli kod cara i obraćali mu se s nekom molbom, ta molba je bila uslišena.

U Indiji, ako je neko htio da razvije natprirodne moći, glavni uslov je bio da nema porodicu, decu i seksualne odnose. Kad je Pitagora primao učenike u svoju školu, od svakog je zahtevao da prođe četrdesetodnevni post. Ako je čovek lako izdržao taj post, to je značilo da je njegova duša spremna na odricanje. Tada mu je zadato drugo iskušenje. Bilo je potrebno čutati nekoliko meseci, a ponekad i godina.

Čovek je društveno biće, a komunikacija zahteva ogromnu količinu energije. Nije slučajno što monasi često daju zavet čutanja, osamljivanja i postaju pustinjaci. U Pitagorinoj školi duhovna energija je usmeravana na razvoj različitih sposobnosti, pri čemu je glavna svrha bila zaštićenost čoveka, a kod monaha je ta energija razvijana u svrhu jačanja jedinstva s Bogom, dakle na razvijanje duše i spasenje mnogih.

Uzgred, dugo nisam mogao da razumem zašto je Hristos odlazio na četrdeset dana u pustinju i zašto se četrdesetodnevni post oduvek smatrao najboljim. Odgovor mi je stigao nedavno. Jedan pacijent mi je ispričao zanimljivo zapažanje koje se ticalo obuke kucanja na pisaćoj mašini. Ako se čovek obučava dvadeset-trideset dana, nakon nekog vremena njegova veština će nestati; ukoliko obuka traje četrdeset i više dana, bez obzira na period koji bi zatim prošao, veština će mu ostati sačuvana.

Tada sam neočekivano shvatio da je četrdeset dana takođe kod za pristup podsvesti. Naše pamćenje mora da odbaci ono što nam nije potrebno. Ali ako neki napor, ili unutrašnje stanje, zadržimo duže od

četrdeset dana, tada ono prelazi u podsvest i tamo ostaje neodređeno dugo. Ako čovek prolazi težak četrdesetodnevni post, pogotovo u proleće, kada se podsvest jače otvara, tokom cele godine će moći da se raduje, da ostvaruje svoje želje, ali će iznutra biti nevezan, što znači da neće postati rob svojih želja i neće izgubiti pravo na ljudsku sreću.

Osoba koja ne ume da prašta - to je osoba koja ne ume da prihvati prošlost. To je osoba koja ne može da se žrtvuje ni dobrovoljno niti prisilno. A bez požrtvovanosti nema ljubavi i vere u Boga. Zato je onaj, koji ne ume da prašta i da prihvata bol, a da pritom očuva jedinstvo s Bogom, bolestan čovek.

Psiholozi su sproveli neobičan eksperiment. Ljudima različitih socijalnih grupa postavljali su samo jedno pitanje: „Da li biste mogli da oprostite onima koji su upravili avione na nebodere u Njujorku?” Deo ispitanika izričito je odgovorio: „Ne, nikada”. Ispostavilo se da su svi oni bili teško oboleli ljudi. Dakle, čovečanstvo napada podsvest, ali ne da bi se usavršila duša, već da bi se telo obezbedilo svim onim što mu je potrebno. Ali, postoji jedna značajna razlika. Pogrešna misao u svesti škodi čoveku i njegovom telu. Pogrešna misao u podsvesti može da naškodi čovečanstvu i čitavoj Vasioni. Ali Vasiona će se nesumnjivo braniti.

Sećam se, pre dvadeset godina sam čuo za eksperiment jednog Kineza u Habarovsku. Čitava Vasiona je - skup ritmova i vibracija. Svaki proces se kvantuje, to jest dešava se u porcijama. To znači da se pomoću tehnologije talasa može menjati struktura bilo kog objekta, uključujući i živi. Video sam fotografiju tog nasmejanog Kineza. Tada je imao sedamdeset godina, a izgledao je kao da ima četrdeset.

On je emigrirao u Habarovsk kada je počela Kulturna revolucija u Kini i napravio je prilično jednostavan uređaj. Zračeći kokošija jaja, pretvarao ih je u patke, zećice su rađale sabljozube zečeve. Zatim sam razgovarao s čovekom koji se smatra ocem modernog psihološkog oružja. On je taj fenomen objasnio na sledeći način.

Svaki proces i svaki predmet imaju svoju rezonantnu frekvenciju i DNK. Ukoliko se pronađe odgovarajuća talasna dužina, u DNK svakog živog bića može se ubaciti bilo koja informacija. Godine 1990., taj čovek je nestao. Misteriozno i neobjašnjivo. Nekoliko godina kasnije, u Njujorku sam pročitao publikaciju o njegovim poslednjim eksperimentima. Informacijom, koju je uzeo od nekog mladića, zračio je svog devedesetogodišnjeg oca, kome su već ispali svi zubi. Posle

izvesnog vremena, njegovom ocu su izrasli zubi i pritom se podmladio za nekoliko decenija. Uz to, veoma se fizički promenio i počeo je da liči na informacionog donatora.

Kada je taj pronalazač nestao, mislio sam da su ga ubili. A zatim sam u nekoj belešci pročitao da on danas živi i radi u Kini. Najverovatnije su ga kidnapovale kineske tajne službe. Ta zemlja, za razliku od Rusije, ume da ceni stručnjake. Ali ukoliko većinu stanovništva Kine čine pagani, a glavna ideologija zemlje je komunizam, ubrzani tehnički progres može da bude poguban ne samo za tu zemlju, nego i za čitavo čovečanstvo.

Uopšte, to izgleda veoma čudno. Zemlja sa drevnom i uzvišenom kulturom nikada se nije odlikovala posebnom religioznošću. Tajna tog fenomena mislim da se može objasniti sledećom činjenicom. Kolosalna informacija, koju je čovečanstvo dobilo pre sedam-osam hiljada godina, preneta je u indijskom epu, a zatim zabeležena u svetim knjigama. U prerađenom i pojednostavljenom obliku došla je na Zapad, omogućujući procvat Mesopotamiji, Starom Egiptu, Izraelu i Staroj Grčkoj. Ista ta informacija je preko Tibeta otišla na severoistok, do Kine, a zatim u Japan.

Na najvišem nivou, religija, filozofija i nauka spajaju se u jednu celinu. I ukoliko su na Zapadu najviša znanja dolazila kroz religiju, na Tibetu i u Kini su dolazila kroz filozofiju. Zato su tradicije vaspitanja kineskog naroda obezbeđivale isto to znanje i sprovođenje zakona Vasiona. Moralni zakoni u Kini su se uvek striktno izvršavali. Krađa, to jest korupcija, kažnjava se smrtnom kaznom. U Rusiji, krađu nazivaju demokratijom, a odobravanje razvrata i krađe - humanizmom.

Interesantno je, pitam se, da li će Rusija uspeti da obnovi uništenu povratnu spregu s Vasionom? Da li je u pitanju sudbina države i sudbina pojedinca - s tačke gledišta Vasiona nema razlike. Isprva čovek napravi jednu grešku, zatim drugu. Jeden moralni zločin, a zatim drugi. Ali svi ti postupci uvek su povezani u jedinstvenu celinu. Jeden postupak neumoljivo povlači za sobom sve ostale. To je zakon karme. Svi događaji su povezani u vremenu, zato što imaju zajednički koren. Ukoliko recimo čovek nekoga ubije ili opljačka, a zatim pokušava to da zaboravi, kao da se ništa nije dogodilo, posredi je velika iluzija. Ove stvari ne odlaze iz podsvesti. On će ubijati i pljačkati nesvesno.

Čak i ako bi Crkvi darivao ogroman novac, ako bi ga sveštenik sto puta oslobođio svih grehova, on je bio ubica i ostaće to. Do promene

podsvesti može doći samo u slučaju potpune transformacije ličnosti, i samo tada mogu nestati takozvani gresi.

Dakle, patnje kroz koje je prolazila Rusija u postsovjetskom periodu u potpunosti su zakonomerne. Ako ste bili spremni da mrzite neprijatelje - razboljevajte se! Klanjali ste se komadu hleba kao najvećoj sreći - gladujte! Postavili ste čoveka na pijedestal kao najviše biće u Vasioni - eto vam laži i izdaje državnih službenika! Prezirali ste moral - evo vam sadašnjeg haosa!

U sećanju mi se javlja citat Fridriha Engelsa: „Kada je reč o interesima proletarijata, ne može biti ni govora o moralu i moralnosti”. Za njega je to bilo potpuno logično, jer moral i moralnost nisu materijalni pojmovi, a proletariat i njegova diktatura su realna poluga za promenu sveta. Sećam se da sam još kao sasvim mali, čuo razgovor o tome kako Kinezi nameravaju da prvi započnu nuklearni rat. Kad već, u skladu sa svetskim zakonima, socijalizam nužno mora da pobedi, nema potrebe da se odlaže proces raspada kapitalizma. U nuklearnom ratu će obavezno pobediti socijalizam, i što se brže dogodi, tim bolje.

Niko nije ni pomislio na to da će nastradati celokupna civilizacija. Razlog uništenja čovečanstva mogla je da bude jedna jedina misao: socijalizam mora obavezno da pobedi, a kapitalizam mora obavezno da propadne. Kad se ljudska misao podiže na nivo apsoluta, to se uvek završava tragično. Pretenzije na apsolutnu istinu i sopstvenu nepogrešivost imalo je najviše i najduhovnije biće u Vasioni. To što se ono iz anđela pretvorilo u đavola - potpuno je razumljiv proces.

Vera u nepogrešivost komunističkih ideja ubila je socijalizam, podjednako kao što teza o nepogrešivosti rimskog Pape danas ubila katoličanstvo. Čovek je sazdan tako da mora nečemu da se klanja, inače će se pretvoriti u životinju ili umreti. Oslobođena energija mora da se realizuje kao cilj, a svi međuciljevi da se spoje u jedan, vrhovni. Ako taj cilj nije Tvorac, onda je to čovek, u svim svojim manifestacijama. Međutim, klanjanje čak i najvišim čovekovim kvalitetima i idejama počinje da zaudara na đavolizam i samouništenje. Tragedija kapitalizma i socijalizma je i u tome što su oni braća blizanci. Obojica se klanjaju ljudskoj sreći. Jedina razlika je u tome što se kapitalizam klanja današnjoj, a socijalizam sutrašnjoj.

Kapitalizam se klanja individualnoj svesti i zato je osuđen na propast. Individualizam dovodi do klanjanja ljudskim nagonima. Težnja

ka novcu, nasilju i seksu - nužni su atributi individualističkog razmišljanja.

Socijalizam se klanja kolektivnoj svesti, pokušavajući da uništi individualnu. Danas se mnoge zemlje Južne Amerike ponovo orijentisu na socijalizam, shvatajući da američki kapitalizam nema budućnost.

Pojava socijalizma u Kini bila je znak ozbiljnih problema za zemlju. Duhovni impuls u toj zemlji je počeo da slabi, filozofija i moral su gurnuti u drugi plan. Došlo je do jačanja individualizma - po istoj shemi koja je uništila Sodomu i Gomoru. Socijalizam, koji se pojavio u Kini, zaustavio je te tendencije. Ali ako ne postoji razumevanje svetskih zakona (a socijalizam je veoma primitivan pokušaj da se razumeju zakoni Vaspone), tada je svako društveno uređenje kratkog daha.

Postoji i treći put, koji vidimo u arapskim zemljama: prioritet religije omogućava kapitalizmu i socijalizmu da se međusobno dopunjaju, jer glavni cilj nije ni ličnost, niti društvo, već vera u Boga. Ekonomija i politika arapskih zemalja dokazuju svoju održivost. Ali taj procvat je takođe privremen.

U Evropi je religija isprva davala podsticaj značajnom duhovnom procvatu, iza koga je išao nagli razvoj ekonomije. Zatim je civilizacija počela da guši kulturu i religiju. Znači, budućnost na našoj planeti ne pripada ni kapitalizmu, ni socijalizmu. Verovatno će samo spajanje s naukom omogućiti religiji da razvija i zadrži civilizaciju u moralnim okvirima.

U principu, ideje komunizma su se oslanjale na intuitivnu promisao. Ljudi budućnosti moraju da budu dobri, ne treba da kradu, ubijaju i pljačkaju jedni druge. Njihova energija, umesto na zavist, ići će na samorazvoj. Oni će umeti da vole i da praštaju. Prilika da rade za njih će predstavljati veliku sreću. To jest, u suštini, svi komunistički ideali su odgovarali onima iz deset zapovesti. Samo je jezgro tih deset zapovesti, vera u Boga - bila uklonjena. Zanimljivo je zapitati se: zašto?

Odgovor može biti samo jedan. Ideja komunizma je postala opozicija, alternativa religiji, koja nije shvatila i koja je iskrivila ono što je govorio osnivač hrišćanstva. Komunizam je pokušao da uzme suštinu Starog i Novog zaveta i odbaci nanete slojeve koji su prekrivali istinu. Ali da bi se pojavio čovek budućnosti, onakav kakvog su ga zamislili komunisti, on bi morao da ima kvalitet koji bi mu omogućio da radosno radi i daje mnogo više nego što dobija.

Ta osobina je - energija. Ko je onaj koji zavidi drugome i želi da mu preotme suprugu, stoku i imovinu? Onaj, koji ne poseduje energiju da bi to sam zaradio. Ko je spreman da krade i pljačka? Onaj, ko nije navikao da zarađuje sam. Oteći od drugoga je mnogo lakše nego stvoriti sam. Ko ne poštije roditelje, ko ne želi da brine o njima niti da im opršta njihove greške? Opet onaj ko nema dovoljno energije. Briga, nesebičnost i požrtvovanost zahtevaju veliku količinu energije. Ne ume da prašta onaj koji ne ume da se žrtvuje. A žrtva je - dobrovoljni gubitak. Bezbolno može da se žrtvuje samo onaj ko ima visok nivo energije.

Dakle, ta energija nije postojala kod onih koji su počeli da grade komunizam. Ljudi nisu želeli da rade besplatno. Koliko god je vlast tvrdila da je rad stvorio čoveka i da predstavlja veliku sreću, u najvećoj meri niko nije želeo da radi. Rad „za ideju“ nije postao popularan. Ljudi su prosto počeli da umiru od gladi. Lenjin je, uz svu svoju okrutnost, bio prinuđen da odobri novi ekonomski poredak, u kome rezultati rada nisu odlazili u zajedničku kasu, već ih je dobijao onaj ko je radio.

Čuo sam sledeću priču. Posle revolucije, Fjodora Šaljapina su pozvali na sastanak u pozorištu gde je pevao i saopštili mu da će od narednog dana imati platu istu koliku ima i scenski radnik. Pevač je mirno prihvatio tu odluku. Sledećeg dana se pojavio u radnom odelu i pomagao radnicima u poslovima na promeni dekoracije. „Fjodore Ivanoviču, uskoro počinje predstava, vreme je da izadete na scenu“ - požurivali su ga iz administracije. On je na to nonšalantno odmahnuo rukom: „Neka otpeva neko od radnika!“ A kada su ga revolucionarno raspoloženi građani pozivali da radi besplatno, Šaljapin je odgovarao: „Besplatno pevaju samo ptičice“.

U stvari, čak ni ptičice ne pevaju bez sebičnog interesa. Uvek sam uživao u pesmi slavu i verovao da je njegov cvrkut - izraz radosti i sreće. Ispostavilo se da mužjak pesmom obeležava teritoriju na kojoj živi i koju kontroliše. Pevanje je demonstracija snage i energije kako bi ubedio ženku u svoju perspektivnost. Pevanje ptice - to je stvaranje energetske atmosfere, koja joj pomaže da postoji i da donese na svet potomstvo.

Deluje da je tema novčane nadoknade potpuno jasna. Ali postoji zanimljiv uvid: ako čovek ima tešku depresiju koja mu pojačava nedostatak volje za životom, on treba da pronađe neku preokupaciju, hobi, ali da za to ne dobija novac - tada će njegova depresija proći. Zašto pritom ne treba da dobija novac? Objasniču. Uninije i depresija

predstavljaju pad unutrašnje energije. Kad čovek počne da daje energiju zanesen nečim, a ne vezuje taj tok energije za određenu sumu novca, njegov energetski balans se obnavlja, a on se oporavlja dušom i telom.

Što se energije više daje, time energije više i dolazi. Zašto je najbogatiji čovek na planeti polovinu svog bogatstva dao u dobrotvorne svrhe, a preostalih pedeset šest milijardi dolara odlučio da ne ostavi deci, nego im je zaveštao samo hiljaditi deo svog bogatstva? Zato što je shvatao da će ogroman novac blokirati njihovu energiju i da će potom uslediti njihova degeneracija i smrt.

Nekada su novac i materijalne vrednosti služili kao garancija za čovekov opstanak. Danas se svet promenio. U svojim elementarnim potrebama čovek je već zaštićen. I ukoliko država obezbeđuje svakom detetu podjednaku zaštitu i obrazovanje, tad gomilanje огромнog kapitala kako bi se deca osigurala, postaje u izvesnoj meri besmisleno, zato što ideja gomilanja bogatstva počinje kardinalno da se menja. Rad, gomilanje materijalnih i duhovnih vrednosti postaju povod i sredstvo za davanje sve veće količine energije.

Zašto je čovek srećan kada gradi svoju kuću? On razmišlja ovako: „Biću zaštićen, biće mi udobno“. U stvari, srećan je zato što mora da uloži veoma mnogo energije - fizičke, duhovne i stvaralačke. Ali kad je kuća sagrađena i čovek se u nju useli, osećaj sreće nestaje. Zbog toga mi doživljavamo daleko veću sreću onda, kada težimo svom snu. U stvari, ono što mi smatramo ciljem, to jest postizanje materijalnih i duhovnih dobara, zapravo je sredstvo da pružimo što je moguće više stvaralačke energije.

Ali davanje velike količine energije bez njenog dopunjavanja je smrtonosno opasno, i da bi se ta energija obnavljala, moramo u duši neprestano da čuvamo osećanje ljubavi. Bez vere u Boga, to je nemoguće. Zato, bez obzira da li kopamo leju da bismo posadili paradajz, zarađujemo novac da bismo kupili stan, kupujemo automobil ili gradimo komfornu kuću, sve su to sredstva za postizanje veće ljubavi u duši, sredstva za otkrivanje Boga u sebi. Verovatno će uskoro nastupiti vreme kad će čoveku biti mnogo važnije da radi, nego da za to bude plaćen. Nekada je to bilo svojstveno pojedincima, uskoro će to biti potreba svakog čoveka. I svako, zaradivši ogroman novac, na kraju života će to poklanjati državi i društvu, kako svojoj deci ne bi oduzeo mogućnost da budu srećna.

Hodam duž rečnog šetališta grada koji se budi. Trudim se da odbacim sve misli koje mi se nameću spolja. Ponovo čujem cvrkut ptica i posmatram drveće i kuće, obasjane izlazećim suncem. Koračam pored malih restorana. Nekada su u Singapuru mogli vrlo jeftino da se kupe tehnički uređaji i hiljade barki iz Rusije su navirale ovde. Danas se u Rusiji može kupiti bolja i jeftinija tehnika. Singapur je postao skup grad, cene u restoranima su se tokom poslednje dve-tri godine udvostručile. Proizvodnja, koja je do nedavno ovde postojala, preselila se u Kinu. Vreme je da Singapurci razmišljaju o novom konceptu razvoja.

Nastavljam dalje. Posle nekog vremena stižem do velikog mosta i okrećem se nazad. Na ulicama se pojavljuju čistači smeća. Ljubitelji fiskulture obavljaju jutarnja trčanja. Ponovo idem kroz isti onaj podzemni prolaz, ali prosjaka nema. Od našeg rastanka je prošlo četrdeset minuta. Ponovo gledam njegovu auru i vidim neobičnu sliku: njegovo polje se kreće uz podrhtavanje. Vidljive su moćne linije smanjivanja svih vezanosti. Usled nekih razloga, kod njega je otpočelo spontano čišćenje. Takvu sliku sam često viđao kod pacijenata pre konsultacije. Čim je osoba kupila kartu za predavanje ili seminar, prljavština je brzo nadirala iz svih kutaka njene duše. Rođaci su počeli da oboljevaju, kod dece je iz vedra neba otpočinjalo povraćanje, proliv, temperatura. Kuljali su problemi i pogoršavale su se bolesti. Slične procese sam viđao i kod ljudi koji su dolazili u crkvu. Postupak čišćenja duše može da bude veoma bolan. Glavno je - prihvati ga od najranijih faza.

Setio sam se neverovatnog događaja, koji se juče odigrao. Nakon odlaska u jedan veliki supermarket, trebalo je da dođem do hotela. Odlučio sam da krenem metroom. Kada sam se spustio u metro, bio sam prijatno iznenađen: čisto, lepo, prostrano. Trebalo je da stignem do kineske četvrti. Video sam jednu ženu i simpatičnu devojku koja je išla pored nje. Raspitao sam se kod njih gde da čekam voz i one su mi pokazale pravac. Zajedno sa gomilom lokalnog stanovništva, spustili smo se pokretnim stepenicama. Devojka mi je ponovo prišla i pokazala mi pravac i ja sam joj se zahvalio. Pažnju mi je privuklo to što je jednostavno, ali veoma elegantno obučena. Čula se tutnjava voza koji se približavao. Odjednom sam ponovo ugledao devojku, koja mi je prilazila užurbanim koracima. Izvinila se i znacima mi je pokazala da treba da putujem u suprotnom smeru. Osmehnuo sam se, zahvalio se i pomilovao je po ruci.

U vozu mi se javio čudan osećaj. Nešto se dogodilo. Nikako nisam mogao da se isključim iz te situacije. Pogledao sam tu devojku na suptilnom planu. Pre našeg susreta, njeno polje je bilo prilično loše. Video sam u njemu životno neodrživu decu. Devojka nije bila u stanju da primi pročišćenje kako bi rodila decu. Lepota i elegancija su joj tu mogućnost zatvorile. Deca su naša budućnost i mi tu budućnost možemo da dobijemo tek onda kad budemo u stanju da prihvativmo njen gubitak. Lepota, duhovnost, ideali - sve je to povezano s budućnošću.

Veoma lepa i duhovna žena podsvesno se mnogo jače klanja budućnosti. Da prihvati krah budućnosti, neverstvo, uniženje svoje lepote, daleko joj je teže nego drugima. Lepota i duhovnost takođe su bogatstvo koje može da nam naškodi ukoliko nam nedostaje ljubavi. Najverovatnije, s višeg plana joj ne bi dali priliku čak ni da se uda, ili bi se ispostavilo da je muž neplodan, ili ne bi želeo da ima decu, ili bi ona bila neplodna. U suprotnom slučaju, ako bi se deca rodila, automatski bi se uključilo pročišćenje, koje ona ne bi mogla da izdrži. Možda bi se razbolela, umrla ili bi njena porodica mogla da se rasturi. Možda bi joj se rodilo bolesno dete ili bi prerano umrlo.

Namerno nisam uranjao u suptilnije planove, kako mi se ne bi pojavilo kajanje, briga i saosećanje. Na suptilnjem planu manje je opcija, prisutno je manje ljudske volje a više je predodređenosti. Dakle, ono što je najupečatljivije, jeste činjenica da se za tih deset minuta komunikacije njeno polje u potpunosti pročistilo. Sada ona može da ima porodicu, decu i to za nju neće biti opasno. Znao sam da ova iluzija potpunog ozdravljenja neće dugo trajati. Petnaest minuta kasnije, neko će je očešati u prolazu, reći će joj nešto što ne bi trebalo, i sve će se vratiti u normalu. Bilo mi je zanimljivo kad će se to dogoditi i koliko će devojka moći da izdrži.

Ipak, nije bilo besmisleno kada su me u doba Sovjetskog Saveza, pošto je osnovano prvo parapsihološko društvo, delegirali da se bavim odsekom distancione dijagnostike. Sposobnost da na rastojanju vidim ono što se dešava u duši drugog čoveka pomoglo mi je da sagledam uzroke i posledice, koji su znatno međusobno udaljeni. Iz fragmenata se oblikovala cela slika. Čudno, ali emocionalno stanje poleta kod te devojke se zadržalo i nije iščezlo čak ni posle dvadeset-trideset minuta. A posle četrdeset minuta je otpočelo nešto neshvatljivo. Polje se deformisalo i vibriralo, a izvor vibracija je dolazio iz veoma suptilnih ravni, reklo bi se, iz drugih svetova. I činilo mi se da su to bile duše njenih potomaka.

Obično se dečje duše nalaze u zagrobnom svetu. Ali ukoliko se radi o izuzetnim ljudima, njihovi potomci često dolaze iz drugih svetova. Najednom sam shvatio šta se dešava. Ako u čovekovoj duši bljesne ljubav i zadrži se duže od četrdeset minuta, moguće je da će se duša dubinski pročistiti. Iz njene dubine se podiže prljavština i otpočinje bolno pročišćenje, koje je nemoguće bez ljubavi. Ukoliko se osoba ne odriče ljubavi u trenutku duševnog bola i patnje, tada se dešava potpuno pročišćenje duše koje se prenosi i na potomke.

Ta devojka će verovatno imati harmonične i veoma naročite potomke. To znači, moraće da poseduje više ljubavi i da pročišćenje, koje tome prethodi, mora biti veliko. Nastavio sam da posmatram njen polje, pri čemu sam pomislio kako je malo verovatno da će ona u ovom trenutku izdržati to čišćenje. Pre mislim da će podleći negativnim emocijama koje će isplivati ko zna odakle. Možda će isplivati uninije, zatim neke stare uvrede i kajanja. Naglo će se pojačati naizgled opravdane pretenzije prema muškarcima. Ona će im podleći, zaboraviće na ljubav i proces pročišćenja će se odmah zaustaviti, a zatim će se u polju opet pojaviti smrt dece, otpočeće nerazumevanje od strane muškaraca, absurdne svađe i rastanci. Zatim bolesti, nedostatak dece i porodice, duga samoća... Pokušao sam da odagnam od sebe sve te misli i da se prebacim na nešto drugo, ali ta mlada Kineskinja mi nije izlazila iz svesti. Nakon sedam sati nisam izdržao i distaciono sam je pogledao. Bio sam zapanjen. Polje je, kao i prethodni put, bilo svetlo, glatko i jarko. Čini mi se da je uspela da prođe kroz to iskušenje.

Emocija je polje. Emocija se rasprostire čitavom Vasionom. Bez obzira da li razmišljamo o živima ili o mrtvima, s njima uvek ulazimo u emocionalni kontakt. Posedujem veliko iskustvo u prolasku kroz bolne situacije, u suprotnom ne bih mogao da pomažem ljudima i pišem knjige. Verovatno je devojka intuitivno osetila moju podršku i uspela da prođe kroz iskušenja, koja bi joj ranije predstavljala nepremostivu prepreku. Ponovo sam pogledao nedelju dana kasnije - polje je i dalje bilo skladno. A posle još nekog vremena, u njemu se pojavila harmonična duša deteta.

Međutim, sve je to nešto što će se kasnije dogoditi. Sada koračam singapurskim kejom i distaciono gledam polje prosjaka kome sam čestitao Novu godinu. Vidim da je počeo da klizi u svoje pređašnje stanje. Polje se promenilo, ali je poboljšanje iznosilo oko dvadeset do trideset odsto. Kod njega su se pojavili uninije, nervozu i nezadovoljstvo svojom sudbinom. Verovatno je podlegao tim osećanjima i pročišćenje

se odmah zaustavilo. Možda se to događa jer je devojka brinula za mene i davala mi energiju, a on je samo dobio poklon i obradovao mu se. Ko će to znati? U svakom slučaju, dodir sa osećanjem ljubavi, radosti i brige ne prolazi bez traga.

U Starom zavetu, Bog se obraća ljudima i govori im da za ogrešenja kažnjava potomstvo do trećeg ili četvrtog kolena, a nagrađuje - do hiljaditog pokolenja! To znači da je milost mnogo veća od kazne. Govoreći naučnim rečnikom, inercija ljubavi na stotine i hiljade puta prevazilazi inerciju besa, mržnje i uvrede. Šta su to uvreda, mržnja i osuda? To je neprihvatanje pročišćenja koje dolazi pre i posle ljubavi. Da bi se rodio Isus Hristos, Njegova Majka je takođe morala da prođe pročišćenje. Žena, koja je u starom Izraelu ostajala trudna mimo braka nije imala šanse da prezivi - morala je da bude kamenovana.

Na jednom tasu vase bili su ljubav i znaci dati s neba, ali osim njih i moguća smrt, izrugivanje, poniženje. Na drugom tasu su bili - zaštićen život, oslobođanje od rizične trudnoće, situiran i miran život. Marija je izabrala ljubav i veru u Boga, to joj je bilo važnije od nagona i samog života, i kroz Isusa Hrista je došla informacija koja današnjoj civilizaciji omogućava da stekne novu budućnost; Hristos se odrekao svoje budućnosti zarad božanske ljubavi, i predao je ljudima neophodna znanja. Za Njegovu Majku su ljubav i vera u Boga takođe bili važniji od budućnosti i sopstvenog života.

Duša svakog čoveka barem jednom u životu mora da načini najbitniji izbor: šta je za nju važnije - ljubav prema Bogu ili budućnost? Ne samo hrišćani, već i muslimani Hrista smatraju Spasiteljem jer On nije samo govorio, nego je čitavim Svojim životom pokazao koliko je ljubav prema Bogu važnija od bilo kakve ljudske sreće. Onaj ko je spreman da izgubi budućnost radi ljubavi, taj će je i zadobiti. Svaki čovek mora da bude postavljen u takvu situaciju. Dolazi vreme kada će morati da izabere celo čovečanstvo.

Skrenuo sam sa keja i uputio se prema hotelu. U večernjim časovima, taksi će me odvesti do trajekta. Za četrdeset pet minuta vožnje trajekt će stići na ostrvo Bintan na kome ću se sunčati i odmarati. U duši mi se javio osećaj radosti i poleta. Singapur mi se veoma dopada. Još uvek ne znam da će mi, kada predam prtljag na singapurskoj carini, ukrasti dve flaše odličnog konjaka koji sam kupio u "Duty Free", i da će me obuzeti revolt i osuda onih koji su to uradili. Zatim će se pojavitи

nervoza i samoosuda - zašto ja, takav tikvan, nisam stavio vredne stvari u ručni prtljag! Zatim ću celokupnu situaciju pokušati da sagledam kao mogućnost podnošenja žrtve. Temu zaštićenosti i pravednosti očigledno još nisam savladao. S neba mi se milostivo pruža mogućnost da se pobrinem o duši, a ja, kao odgovor na to, uzdišem i nerviram se. Ali, istina, ne zadugo. Mnogo manje nego pre nekoliko godina. A u ovakvim stvarima najvažnija je - pozitivna energija, zar ne?

SUSRET U TOLJATIJU

Uoči seminara u Toljatiju, probudio sam se usred noći. Isprva nisam razumeo šta se dogodilo, a zatim mi je postalo jasno: moje stanje se naglo pogoršalo. Život lagano izlazi iz tela. Energija ga neprimetno i lagano napušta.

Navikao sam da reagujem na prve znake opasnosti. Šta obično radimo kad se ne osećamo dobro? Uobičajena reakcija je da potiskujemo taj osećaj, gurnemo ga u stranu. Tretiramo ga kao neprijatelja, kao bolest, a to je zapravo upozorenje.

Daću vam jednostavan savet: ako je kod vas otpočela agresivna emocija, ili ste u duši osetili nelagodnost, udaljite se od svega i molite se. I tada će se, možda, smrtna opasnost, koja vas je okrznula, smanjiti nekoliko puta.

Počinjem da se molim i pokušavam da se distanciram od svog stanja, jer u suprotnom, dijagnostika neće funkcionsati. Ranije sam mislio da je izdaja samo krah idealja i budućnosti. Ispostavilo se da je to daleko dublji proces. Prvo se uništava jedinstvo sa ovim svetom, a zatim otpočinje druga faza - uništavaju se budućnost i sudbina. Ako se u tom trenutku sačuva ljubav prema Bogu, tada se raskid sa ovim svetom prihvata, a u dušu ulazi božanska energija.

Krah jedinstva dešava se i prilikom sopstvene smrti, naročito kada je ona bolna. Ako se u tom trenutku sačuvaju ljubav i težnja ka Bogu, duša će se valjano pročistiti. Ali intenzitet ljubavi mora biti veoma visok, u suprotnom neće izdržati.

Šta je čovekov karakter? To je sveukupnost reakcija na svet koji nas okružuje. Te reakcije se određuju time kako sami sebe doživljavamo. Ako sam bespomoćan, trudim se da na svaku situaciju reagujem ljubavlju i dobrodošnošću. Ako sam jak i zaštićen, odašiljem agresiju. Ako sam velik šef, na uvodu reagujem gnevom i razdražljivošću. Ako sam malo dete, na uvodu reagujem plakanjem. Ako sam ljubav, na uvodu reagujem ljubavlju. Ako barem na tren božansko „ja“ za nas postane realnost, agresivne emocije nestaju. Znači, veoma je važno da sebe osećamo kao materializovanu ljubav. Tada će sva naša gruba spoljašnja dejstva biti vaspitanje i pomoć, a ne uništavanje drugog čoveka.

Rekao bih da je suština hrišćanstva u osećanju božanskog u sebi. U judaizmu je Bog izvan čoveka i greh je takođe izvan čoveka - u njegovom

ponašanju, načinu života. Hrišćanstvo je - priručnik kako da osetimo Boga u sebi. Greh se, prema hrišćanskim shvatanjima, nalazi unutar čoveka. Čim izgubimo božansko u sebi, pružamo prvi korak ka grehu. Anđeo, koji je izgubio osećaj da je njegovo „ja” božansko, pretvorice se u đavola zato što je doneo odluku da je njegovo „ja” svest, um, volja, sposobnosti.

Ali da bi se božansko premestilo u čovekovu dušu i postalo za njega realnost, potrebno je da ljubav teče neprekidnim tokom, da ne mogu da je zaustave osude, uvrede ili uninije. Jedna od najviših prepreka, koju teško može da prevaziđe onaj čija je ljubav slaba, jeste izdaja bliskih i voljenih ljudi, osećaj bliske i neizbežne smrti, bolne i pritom nepravedne. Ali ako u tim trenucima ljubav ne klone, tad pročišćenje duše može da bude potpuno, i božanska ljubav će doći zajedno s novom energijom i novom budućnošću. Kako bi osetio da je tvoje istinsko „ja” božansko, intenzitet ljubavi mora da bude takav, da uklanja zavisnost od svih nivoa ljudske sreće.

Čovečanstvu danas stiže nova budućnost. Da bismo je dobili, ne smemo da zavisimo od nje. Ako naučite da volite onoga ko vas je izdao, shvatajući da nije on kriv; ukoliko vaša ljubav ne klone kad sazname da ćete sutra umreti; ako se prema vama ljudi odnose nepravedno, i sudbina sruši vaše snove i nade, a vaša ljubav prema Bogu ne klone, već ojača, tad ćete ostati među živima prilikom promena koje će uskoro otpočeti.

Na jednoj od cedulja, koje dobijam na predavanjima i seminarima, stajalo je kako je jedna žena deset godina čitala moje knjige i pokušavala da dovede sebe u red, ali joj je nedavno ustanovljena dijagnoza da boluje od raka. Ukoliko ne bi postojala dijagnostika polja, bez sumnje bih zaključio: moja znanja joj nisu pomogla. Kada sam pogledao njeno polje, shvatio sam u čemu je stvar. Ona je uspela da dovede sebe u red, ali, kada je otpočelo čišćenje dece i unuka, njena duša to nije mogla da prihvati. Neprihvatanje je stvorilo agresiju, koja je usporila bolest. Da bismo pročistili ne samo sebe, već i decu, unuke, intenzitet ljubavi mora da bude između 90 i 100 jedinica. Za pročišćenje sopstvene duše dovoljno je dvadeset. Ta žena ih je, na žalost, toliko i imala.

Dešava se da nakon krštenja u pravoslavnom hramu, mala deca mogu da se razbole ili čak umru, i što je čistija energija hrama, time će se više problema pojaviti kod deteta s mračnom dušom. Osobe kod kojih postoji unutrašnja agresija prema ljubavi, u hramu se osećaju loše do te

mere da mogu da se onesveste. Zato mnogi ne idu u crkvu, pravdajući to spoljašnjim razlozima. Pa, evo, uskoro će čitava Zemlja postati hram i u toj energiji će opstati samo oni koji su naučili da vole.

Na početku seminara, ljudi rade na sebi, a ja iščitavam njihova pitanja. Žena koja se lečila od neplodnosti mi je napisala kratku, ali upečatljivu belešku. Na početku su je od neplodnosti lečila dva iscelitelja, koji su nakon toga umrli. Tokom trudnoće dijagnostikovao ju je iscelitelj, koji je takođe umro. Pre začeća išla je na tretmane masaže kod fizioterapeuta. Pritom joj jaki bolovi nisu prolazili sve dok nije rodila devojčicu. Pitala me je da li je to povezano s rođenjem deteta? Pogledao sam kakav je intenzitet ljubavi u duši te žene. Pokazatelj je bio zatvoren s tri krsta. Ona uopšte nije umela da otvara dušu. Potpuni konzumerizam. Pokušao sam da izračunam njenu spremnost za davanje - sedam do osam puta je bila gora od smrtonosne. Priroda nije želela da takva žena rodi dete i ona jednostavno nije imala energiju za stvaranje potomstva. Iscelitelji su napumpali energiju, a njen konzumerizam se još više pojačao i detetova duša je postala još crnja. Za pomoć i podršku u nastanku takvog deteta iscelitelji su platili svojim životom.

Šta je najveća sreća za svako živo biće? To je ostvarenje sopstvenog programa, zadovoljavanje nagona. Svi smo mi sićušni sistemi koji se gase i svaka nova informacija protivreči našoj unutrašnjoj slici sveta, donosi nam bol, primorava nas da se menjamo, prilagođavamo. Ali sreća je za nas i polovina mogućnosti razvoja. Nelagodnost, problem, nesreća - takođe su režimi obrade nove informacije koja se razvija.

Savremena medicina, koja vezuje čoveka za njegovo telo, počela je da radi u režimu paganstva, kao i nauka, klanjajući se fiziologiji i uništavajući čovekovu dušu, preusmeravajući je od stresa i orijentijući se na stabilnost i mir. Mogućnosti savremene medicine na adaptaciju počele su naglo da se smanjuju.

Glavni mehanizmi adaptacije su - naša osećanja i naše teškoće u doticaju sa novim okolnostima. Mogućnosti svesti su ograničene, isto kao i mogućnosti tela. Čini nam se da se naša svest vrtoglavo razvija, menjajući svet koji nas okružuje, ali se mi pri tome ne menjamo i naša osećanja stoje u mestu. U suštini, nismo daleko otišli od ljudi koji su živeli pre dve-tri hiljade godina.

Naši učtivi maniri i spoljašnji sjaj - ono što zovemo civilizovanim vaspitanjem, samo su forma koja bi trebalo da bude posledica razvoja

duše, ljubavi koja je došla kroz veru u Boga. Ali ako se forma aktivno razvija i prelepo izgleda, to uopšte ne znači da je i sadržaj izvanredan.

Sadržaj može da umre. Jedinstvo s Bogom može biti neprimetno izgubljeno. Ljubav i osećanje jedinstva s čitavim svetom mogu neprimetno da napuste dušu, dok će forma još neko vreme nastaviti da se razvija, uživa i raduje se, i ne sluteći da uskoro otpočinje agonija.

Koliko su već puta predviđane različite katastrofe i kraj sveta, ali se nijedno od tih predskazanja nije ostvarilo. Verovatno su ti osećaji ljudima bili potrebni. Osećaj bliske smrti nas primorava da zaboravimo na telo i da se setimo duše. U današnjoj situaciji, nažalost, prvi put u istoriji čovečanstva, katastrofa nije samo mogućnost. Bez obzira koliko to zastrašujuće zvučalo, ona je neophodna za spasenje civilizacije koja se degeneriše.

Ljudi su ubedili sebe da veruju u Boga, a pritom krše zapovesti bez čijeg pridržavanja nije moguće doći do Boga. Naš savremeni život je, u suštini, pozorište, gde se monoteizam pretvorio u obično paganstvo, gde nema Božjih zakona, već su ostali samo ljudski, gde se čovek više ne klanja ljubavi, već svom umu, svojim idealima i ciljevima zbog kojih je spremjan da uništi i ljubav, i život, i veru u Boga.

Iznenada mi je u sećanju iskrasao razgovor s jednom ženom. Veoma zanimljiva priča.

- U potpunosti sam se predavala poslu - pričala mi je, - a zatim sam primetila kako sam počela da bivam sve slabija. Pojavili su mi se problemi sa štitnom žlezdom. Stanje mi se toliko pogoršalo da nisam mogla da operem čak ni peškir. Trebalo je da oputujem u Moskvu na operaciju, ali uopšte nisam imala snage. Tad su me prijatelji odveli kod jednog starog Korejca, koji je lečio akupunkturom. On me je posle nekoliko dana lečenja postavio na noge, ali mi je rekao da ukoliko ne promenim način života i odnos prema ljudima, više niko neće moći da mi pomogne. Tada sam shvatila da je to moja poslednja šansa i počela sam da se menjam.

Da li biste mogli da mi objasnite šta se dogodilo sa mnom? - pitala me je.

- Objasniču vam - obećao sam joj, - ali mi prvo kažite, možete li da mi organizujete susret s tim čovekom? Istinskih profesionalaca ima jako

malo.

- Zakasnili ste nekoliko godina - odgovorila mi je. - Umro je. Godinu dana pre smrti rekao mi je da će uskoro umreti i želi da umre tamo gde se i rodio, to jest u Kazahstanu. Jeftino je prodao svoju kuću i oputovao. Godinu dana kasnije je umro.

- Znači, mogao je predvideti da će uskoro umreti? - upitao sam je.

Žena je slegnula ramenima i pogledala u nebo.

- Da, govorio je da postoji smrt koju je moguće izbeći, ali postoji i neizbežna smrt. Njeni prvi znaci se pojavljuju deset godina pre smrti, zatim tri godine, a onda godinu dana uoči smrti.

- Da li vam je pričao kako izgledaju ti znaci? - zainteresovao sam se.

Pogledala me je iskosa i osmehnula se.

- Rekao je da je za prosečne ljude bolje da to ne znaju. Za slabu dušu to može da bude štetno. Recite - upitala me je odjednom, - treba li izbegavati smrt, koja se može izbeći, jer se ona daje s višeg plana i čisti dušu?

- A šta vi mislite?

Slegnula je ramenima:

- Ne vidim neku posebnu razliku.

- Postoji razlika - rekao sam joj, - i to značajna. Zamislite da ste posle deset godina završili školovanje, položili ispite i potom ste, po prirodi stvari, otišli iz škole. To je neizbežna smrt. A zamislite da su vas posle trećeg razreda ispisali iz škole zbog nasilništva i lošeg uspeha. To je smrt koju ste mogli da sprečite. Ali i u jednom i drugom slučaju vi biste otišli iz škole.

- A šta, po vašem mišljenju, predstavlja smrt u mladosti? Može li se ona izbeći?

- Ponekad se škola pohađa vanredno, za kratko vreme. Ali kvalitet nastave obično trpi. U judaizmu se smatra da jagnje mora da proživi barem jedan dan pre klanja, to jest da ono mora da ima život, čak i vrlo kratak. Ne sme mu se u potpunosti oduzeti život, i lišiti ga budućnosti, inače će budućnost biti oduzeta i onome ko ga je zaklao.

Ponekad je duša toliko opterećena gresima da čovek nema pravo na život. Ali duša se čisti samo ljubavlju i patnjom. Stoga obično dolazi do abortusa, ili deca koja su se rodila i malo poživela umiru ili imaju vrlo kratak život. Tu priliku, da se duša bar malo dovede u red, naravno treba iskoristiti. Uglavnom je neizbežna smrt povezana sa starošću.

Vidim da je njen pogled i dalje upitan zbog čega menjam temu.

- Posvetimo se vama. Vi ste pametna, lepa žena i imate visok nivo energije. Ako u vama nema vere u Boga, tada će sve gore nabrojane osobine postati opasne zato što su um, lepota i jaka osećanja zapravo povećane mogućnosti za dodir s budućnošću i, shodno tome, za upravljanje njome. Verovatno niste uspeli u ličnom životu? - pitam gledajući je u oči.

- Da, imala sam dva braka, oba neuspešna. Pritom je drugi brak bio još gori, muž mi je bio narkoman. A zašto pitate?

- Što je žena obrazovanija, lepša i pametnija, time joj je teže da prihvati krah idealja, nepravdu, blaćenje uzvišenih želja. Ako je nasuprot tome vernik i ako joj je ljubav prema Bogu važnija od budućnosti, onda će slom budućnosti, koju je sebi predstavila duhovnošću, lepotom, principima i idealima proći s blažim posledicama. Što je manje ljubavi, time čišćenje mora da bude bolnije. Žena-idealista mora da dobije nesavršenog muškarca i nauči da ga voli baš takvog, nesavršenog.

- I što muškarac više ponižava ženu svojim izgledom, ponašanjem, duševnim stanjem, time ona ima veće mogućnosti da oseti ljubav i da je postavi iznad idealja, to jest budućnosti. Ako se žena u sebi odriče nesavršenog muža, dobiće nesavršeno dete. Ako ne može da se odnosi prema mužu kao prema detetu, to jest sa posvećenom ljubavlju, ali i s dozom oštine, koja je neophodna prilikom vaspitavanja, taj će se mehanizam neizbežno uključiti i ona će imati bolesno dete. Ako je dete bolesno telom ili dušom, njena budućnost će biti poražena, a u podsvesti će ljubav početi da pobeđuje duhovnost.

Dakle, pošto se niste ostvarili u ličnom životu, zaronili ste u posao i on vam je postao glavni cilj. Čovek, koji se klanja budućnosti, uvek ima karakteristična obeležja. On pred sobom postavlja neki cilj u toj budućnosti i ide ka njemu, rušeći sve pred sobom. Pošto su ljubav i život za njega sporedni, takav čovek je obično nemilosrdan prema drugima, ali i prema sebi. Što je jača usredsređenost na cilj, time se jače okreće

unutrašnji mehanizam uništavanja onih koji ometaju ostvarenje tog cilja. I što je čovek duhovniji, time postaje okrutniji.

Vaša se okrutnost okrenula protiv vas same. Klanjanje najvišim osećanjima rađa ljubomoru i netrpeljivost prema bliskim ljudima ne samo u porodici, već i na poslu. Pokušavali ste da od porodičnih problema pobegnete u posao, pri čemu ste ljubomoru zamenili ohološću, ali su se problemi postepeno nagomilali i u toj oblasti. Organizam je počeo da gubi energiju i otpočeli su problemi sa zdravljem.

Uzgred, jednom mi je na konsultaciju došla žena čija je štitna žlezda bila veličine pesnice. Kad je pročitala moje knjige, potrudila se da se osloboди unutrašnjeg kontrolisanja situacije, i tvrda izraslina je odmah postala mekša, a zatim se smanjila na veličinu golubijeg jajeta. Zatim je došla kod mene na konsultaciju. „Prestanite da na unutrašnjem planu kontrolišete muža i upravljate njime - rekao sam joj. - Vi ne živite u skladu s ljubavlju, već po principima i idealima. Zato i imate muža koji je prestupnik”.

Kad pokušavamo da promenimo i prevaspitamo drugu osobu oslanjajući se na ideale, principe i ciljeve, mi počinjemo da zahtevamo, prekorevamo, optužujemo i osuđujemo. Da bi se neko drugi promenio, potrebno je da u duši neprestano negujemo ljubav. Samo tada zahtevi ili oštре mere mogu uroditи plodom.

U rukama mi se, slučajnim izborom, našla sledeća cedulja. Potrudio sam se da isključim sve sporedne misli i pažljivo pročitam tekst. Jedna mlada žena piše da je oduvek umela da predvidi događaje. Uvek je osećala šta će se dogoditi.

„Bilo mi je teško da se oslobodim straha od budućnosti”, pisala je. Očito da je to za nju nepremostiv problem. Osetila je svoju dijagnozu pre nego što su je lekari postavili. Pre pola godine joj je telesna temperatura neočekivano skočila na četrdeset stepeni i održala se prilično dugo. Nekoliko puta je zvala hitnu pomoć, ali lekari nisu mogli da ustanove šta je izazvalo tako visoku temperaturu. Nije bilo ni osipa, ni nazeba, ni gripe. Sve je bilo u normali, a temperatura je trajala nedelju dana. U tom trenutku je imala jak osećaj, zatim se taj osećaj pretvorio u misao, koja joj se pojavila u jednoj rečenici: „Imam sidu”. Dve nedelje kasnije uvećali su joj se limfni čvorovi, a mesec dana kasnije joj je postavljena dijagnoza - HIV infekcija.

Pisala je da HIV infekciju ima već oko godinu i po dana, a koncentracija virusa u krvi se bližila stadijumu side. Lečenje je bilo već potrebno. Lekari ovo ne mogu da objasne već vazda govore da je svačiji organizam drugačiji. Neko živi dvadeset godina s HIV-om i nije mu neophodno lečenje, a neko počinje da se raspada već posle godinu dana. Medicina ne može da objasni s čime je povezana brzina prelaska infekcije u poslednji stadijum. Žena je pisala da nikada nije koristila drogu, niti je imala promiskuitetne veze. Uzrok zaraze joj je još uvek nejasan. Beleška se završavala rečenicom o tome da tek sad razume šta znači to da se uzrok problema ne nalazi na fizičkom planu.

Rečenice iz te beleške i dalje izranjavaju u mojim mislima. Uzimam olovku, i da bi bilo jasnije, crtam njeno polje. Loše. Moguća je ne samo njena smrt, već i smrt njene dece. Agresija prema muškarcima je visoka. Izuzetno loše. Dobro, pokušaću s drugačijim pristupom. Možda postoji šansa. Spremnost da se prihvati traumatična situacija - zatvoreno. Rezerva budućnosti - zatvoreno. Intenzitet osećanja ljubavi - zatvoreno.

Odavno nisam video ovako loše parametre. Najverovatnije bi ona umrla u svakom slučaju. Ljubav i energija su napustile njenu dušu. A forma koja umire, tj. telo, tražila je bilo koju bolest zato što je to bila prilika za opstanak. Ako se duša na vreme probudi, uspeće da ogreje telo i pruži mu šansu za spasenje.

Ponovo sam pogledao prisutne u sali i zapitao se: zašto se sida najčešće javlja kod narkomana, homoseksualaca, prostitutki? Ako za osnovu, kao i obično, uzmem fizički model, onda je to seksualni promiskuitetan, nehigijenski, perverzan odnos prema telu. To i jeste uzrok i ono glavno, zapravo nesavršen čovek je glavni prenosilac bolesti. O tome da homoseksualac, narkoman i nemoralan čovek postaje onaj koji ne može da prihvati krah budućnosti, naučnici nemaju pojma. Ako ljubav napušta dušu, zajedno s njom odlaze energija i imunitet. I što su lekovi savršeniji, time su bolesti komplikovanije.

Mi prvo gubimo viziju božanske volje i ljubav prema Bogu kao osnovni uslov postojanja. Zatim, u nama počinje unutrašnja borba sa svakom situacijom, pri čemu zaboravljamo da je svaka situacija - deo Vasionе. Što je veći gubitak božanskog, duša tim snažnije teži spoljašnjoj sreći koja obavlja naše telo. Unutrašnja agresivnost raste, energija opada. Umiruću dušu može da spase samo obolelo telo koje savremena medicina bezuspešno pokušava da izleči od mnogih bolesti.

Uzgred, zanimljivo je videti kako se ta žena oseća od kako je počela da radi? Gledam njen polje i vidim veoma povoljnu sliku: prihvatanje traumatične situacije već je u plusu. Ljubav u duši takođe počinje da se budi. Umesto prljavih, isprekidanih kvadratnih mrlja, aura je bisernozlatne boje. Jedino se u blizini glave nalazi izrazita crna mrlja. To su deca. Dakle, agresiju prema ljubavi, prilično osnovano, prebacila je na njih. To znači da nije htela da živi u mladosti kada su je lečili od kraha budućnosti, ili je pak osuđivala, odnosno mrzela voljenu osobu ili oca. Sada je jasno zašto je faza infekcije tako brzo prešla u stadijum bolesti. Ne samo da je njen stanje bilo loše, već je takvo bilo i stanje njene dece. Neće joj biti lako da ih isceli.

Naravno, posle seminara se osećanje ljubavi i poletnosti kod učesnika smanjuje. Neki zbog toga brinu i paniče. Ali seminar nikada neće biti zaboravljen. Kao što zločin nikada ne nestaje iz dubine naše duše, već nas učestano i neprimetno sakati sve dok ga ne iskupimo bolešću ili nesrećom, tako se i erupcija nesebične ljubavi nikada ne zaboravlja, a potom nam spasava dušu u teškim situacijama. Doživljeno osećanje je - avans. Kasnije taj isti put treba ponoviti, ali samostalno. Jednostavno, ne postoji drugi način.

Iz razmišljanja me je prenulo pitanje druge žene - učesnice seminara.

- Recite mi, ako u trenutku uvrede i bola u meni ne postoji mržnja i osuda muškarca, da li to znači da sam ispravno prošla kroz bolnu situaciju?

Odmahujem glavom.

- Ne. Ako uložite svu snagu da uklonite mržnju i ljutnju prema drugoj osobi, vi ćete samo okrenuti strelice na sebe. Jednostavno rečeno, neće umirati drugi čovek, nego vi, zato što nećete ubijati njega, već sebe.

Ako niste sačuvali ljubav, bol vas neće usmeravati prema Bogu i tada ćete biti prinuđeni da nekoga gazite - ili druge, ili sebe. Potrebno je shvatiti da nas svaka neprijatna situacija podstiče na ljubav prema Bogu. Takođe i sva zadovoljstva.

A šta onda obično radimo? Kada osetimo zadovoljstvo, mi se u sebi povijamo, puzimo i zavisimo od njega, a kod nezadovoljstva mrzimo i gazimo druge ili sebe. Pokornost i mržnja su sestre bliznakinje. Tu nema mesta za ljubav.

Da bi se sačuvala ljubav u trenutku bola i gubitka, potrebno je na čitav svet gledati kao na dete. Što je gubitak veći, tim veći mora da bude intenzitet ljubavi kako bi se on izdržao. Ako izgubite novčanik i kažete sebi: Ipak u duši zadržavam ljubav - vi ćete uspeti. Ako vas je pak uvredio neki blizak čovek, onda ova fraza, sama po sebi, teško da će pomoći. Intenzitet ljubavi i davanja mora da bude mnogo veći.

Da bi se prebrodilo slom budućnosti, koji može da izgleda kao smrt bliske nam osobe, zatim krah ciljeva i nada, kao i uvreda najsvetijih osećanja, intenzitet ljubavi mora da bude potpuno drugačiji. Ako je bude nedovoljno, izgubićemo budućnost zajedno sa životom i zdravljem. Treba priznati da nema tako mnogo onih koji mogu da prebrode krah budućnosti. Da bi se to postiglo, potrebno je i pored svega voleti svet koji nas okružuje, ma kako nam delovao okrutno, voleti onoga ko nas je izdao, ko je prema nama nepravedno postupio. To jest, mora da nestane svaki uzrok zastoja ljubavi.

Taj mehanizam spasenja poznat je već dve hiljade godina. Opisan je u Novom zavetu. Pa ipak, u proteklih dve hiljade godina, mi nismo stekli, već smo izgubili ljubav. Verovatno, da bismo spoznali velike istine nije potrebno samo da se mučimo. Potrebno je da se nađemo na ivici stradanja, gde nas očekuje smrt, ili ćemo, kao razumna bića, izabrati ljubav. Svako će načiniti izbor u korist ljubavi. Mnogi, verovatno, tek posle fizičke smrti. Izvestan broj - u najtežim bolestima. Za malobrojne će taj izbor biti neprimetan. Iako se uglavnom srećem s prvom kategorijom.

„U principu, to je logično, - razmišljao sam klimajući glavom. - Ljudi mi se obraćaju tek onda kad terapeuti, psihijatri i hirurzi više ne mogu da pomognu”.

Dobijam još jedno pitanje. Mlada žena je uzbudeno izlagala svoju priču.

- Čitam vaše knjige već desetak godina i sudbina i zdravlje su mi se promenili nabolje. Ostala su samo dva problema koja me brinu. Prvi: moj muž i ja se često svađamo i prepiremo, a zatim se teško mirimo. I drugi: moj muž u leđima ima kilu, koja mu stvara strahovite bolove. Da li biste mogli da mi objasnite o čemu se radi?

Dovoljan je bio sekund da bih video celu sliku.

- Naučili ste pravilno da prolazite kroz bolne situacije. Naučili ste da praštate i prihvivate ono što se događa. Ali još uvek niste uspeli da

prevladate zavisnost od budućnosti. U vašoj duši nema dovoljno ljubavi. Neophodno je da pronađete zajedničku tačku gledišta koja će odgovarati kako vašim, tako i interesima vašeg muža. Da bi dve suprotnosti, dve sukobljene strane, pronašle zajedničko rešenje, oslonac na ljubav mora biti veći od oslonca na principe. A vama to nedostaje. Svako od vas brani svoju budućnost, svoje principe i svoju viziju sveta. Suprotnosti ne treba da se stapaju, ali ne treba ni da se sukobljavaju do potpunog uništenja. Kad u duši nema dovoljno ljubavi, supružnici ne mogu da izgrade harmonične odnose. Oni se ili stapaju, vezujući se jedno za drugo, ili i najmanji njihov konflikt dovodi do svađe uz pesničenje, sa željom da se svim sredstvima pobedi, a ne pomiri.

Možda ne vidite najbolje - rekoh posmatrajući je, - ali vi absolutno ne želite da popustite mužu. Žena mora da sačuva ljubav, a ne ispravnost svog mišljenja. Osećaj ispravnosti automatski vodi ka osudi drugih. Kod žena, kao posledica osuđivanja dolazi do bolesti i smrti dece ili do njihovog odsustva.

Ona je zadovoljno klimnula glavom i sela. Ali posle izvesnog vremena je opet podigla ruku i postavila mi dodatno pitanje.

- Eto, vi govorite Bog, ljubav i sve ostalo - započela je ona.

- Tako nešto nisam rekao - zaustavio sam je. - Za mene Bog i ljubav nikada nisu bili sve ostalo i sve drugo.

Ona se na trenutak zbunila, ali je potom odmahnula rukom.

- Pa, dobro. Sve je to naizgled razumljivo, ali je ipak iluzorno. S druge strane đavolizam, satanističke sekte - to je veoma jaka i moćna stvarnost. Oni vidno snaže i pobeđuju sve oko sebe.

Želim da joj odgovorim, ali odjednom osećam kao da mi kičmu probadaju dve igle. Shvatam da sam osudio tu ženu. Ako ne prevaziđem tu emociju, dobiću par diskus hernija. Ponavljaо sam u sebi da nisam u pravu i da u njoj nema krivice. Ono što često smatramo krivicom, zapravo je zabluda drugog čoveka. Ono što smatramo sopstvenom ispravnošću, zapravo je naša zabluda. Za Jevreje okupljene oko Hrista, istina je bila ispravnost, dok je za Njega istina bila ljubav. Polako sam se smirio i bol je počeo da nestaje.

Za one, kojima budućnost baca senku na ljubav, đavo će uvek biti mnogo realnije biće nego Tvorac. Iako, zapravo, nikakav đavo ne postoji. Đavolizam nije ništa drugo nego infekcija koja parazitira u našim

dušama, iz kojih nestaje ljubav, i ona je potrebna isto toliko koliko je potrebna bolest, koja čoveka opominje na njegove unutrašnje nesreće.

Setite se: Hristos je govorio da ako se istera jedan đavo, na njegovo mesto će doći još sedam gorih. Ako u telu nema energije, tada ćete, izlečivši jednu bolest, otkriti još nekoliko novih. Ako u duši nema ljubavi, ma koliko iz nje isterivali đavole, oni će se samo razmnožavati. Zato, prividna snaga satanističkih sekt i različitih đavolizama - to je samo ljudsko ignorisanje zapovesti koje nam je dao Bog. To je postepen i neprimetan gubitak osećanja ljubavi u duši.

Osobi, koja je obolela od side, i najmanja infekcija može izazvati teške bolesti. Đavolizam je bolest duše. Uzgred rečeno, nedavno je u nekoj televizijskoj emisiji jedan sveštenik pričao da je većina pacijenata psihijatrijskih klinika, s tačke gledišta hrišćanstva, opsednuta. Smatram da je on apsolutno u pravu. Oni, koji se klanjaju svesti, koja je opet tesno povezana s budućnošću, da ne bi izgubili sve, moraju da žrtvuju bar deo. Stoga mnogobrojni mentalni poremećaji, koji poslednjih godina bujaju, predstavljaju podsvesni pokušaj da se preživi i pored toga što budućnosti gotovo nema.

Svi vide samo prvu fazu propadanja duše: opijenost svojom svešću, svojim ciljevima, svojim željama. Malo ko je u stanju da zamisli kako izgleda druga faza. A ona izgleda kao razaranje svesti: odsutnost ciljeva, želja, bezvoljnog i osećaj besmislenosti. Dok u duši još uvek ima ljubavi, a svest je postavljena daleko iznad nje, mi vidimo moć, snagu i sve odlike đavolizma. Ali čim ljubav nestane, započinje nagli raspad svesti, želja i snage.

Na površinskom nivou, teško je videti vezu uzroka i posledice. Setite se filma „Apokalipsa danas“. Čovek prvo oseća svoju nesumnjivu nadmoć prema drugima, zatim zaključuje da može da upravlja njihovim sudbinama, i onda sebe proglašava bogom. Posle toga, njegova duša počinje da „ludi“ iako mu je svest kristalno čista. Konačno oseća da će uskoro poludeti njegova psiha, njegova svest, kojoj se on klanja. Proces đavolizma stiže do logičnog kraja. Osećajući da će svest uskoro početi da mu se raspada, čovek moli da ga ubiju, pošto mu, kao vojniku, fizička smrt predstavlja daleko manje mučenje od raspada svesti.

Raširio sam ruke stavljajući prisutnima do znanja da je odgovor završen.

„Kako je zanimljivo uređen život - razmišljao sam. - Jedna žena ima čelično zdravlje, a svi oko nje umiru. Kod druge je sve spolja normalno, ali ona umire iznutra. Isti proces, ali u različitim fazama svoga razvoja”.

Kako je zanimljivo uređen život! Svaki proces se deli na dve polovine kroz međusobnu povezanost budućnosti i prošlosti. Prvo se čovek, klanjajući se nečemu, okreće ka budućnosti. Zatim se, žaleći i mrzeći nekoga, okreće prošlosti. Svaki proces je - klatno koje se naizmenično ljujla u budućnost i prošlost. Verovatno odavde i potiče zakon dualizma. Ako pokušamo da prevedemo starozavetni jezik na savremenih, onda je najveći zločin izvršio đavo, tačnije anđeo koji je umesto Tvorcu, počeo da se klanja budućnosti, to jest svesti, sposobnostima, sopstvenoj duhovnosti. Zato alternativa đavolu nije Bog, već poludelo, bezvoljno i bespomoćno biće.

Duhovno i materijalno predstavljaju dve polovine istog procesa, gde duhovno predstavlja budućnost, a materijalno - prošlost. Čovek koji se dugo klanjao duhovnosti, oseća kako počinje da ludi i menja idola, klanjajući se materijalnim stvarima. On prestaje da biva idealista i počinje da ispoveda surovi pragmatizam. Novac, udobnost, blagostanje postaju glavni cilj njegovog života. A kad mu i ta težnja prožme dušu i on počne da se razboljeva i umire, iznenada shvata da su duhovno i materijalno, levo i desno, delovi jedne celine. Tu celinu ljudi nazivaju ljubavlju prema Tvorcu i upravo intenzitet tog osećanja određuje hoće li čovek preživeti onda kad svet običnih odnosa oko njega počne da se ruši.

U svojim prvim knjigama pisao sam o tome šta ne sme da se radi. Sve se to može izraziti veoma jednostavno: ljubav se ne sme ubijati, ma koliko nam se važan činio izgovor. Kad pokušavamo da se odrekнемo tog osećanja, ili da ga potčinimo sebi, da upravljamo njime, mi ga obezvređujemo i činimo najveći greh u Vasioni.

Odakle proističu koncepti dobro i zlo? Iz pojma „dobro” i „loše”. Odakle pak potiču pojmovi „dobro” i „loše”? Iz vizije budućnosti. Objasniću to na primeru. Žitelji jednog sela su pred proleće ostali gotovo bez hrane, ali su imali rezervu semena za sledeću letinu. Jedan od njih je predložio: „Naša deca su gladna, hajde da pojedemo seme!” Drugi se usprotivio njegovom predlogu: „Moramo da se pomučimo, da gladujemo, jer ćemo tako preživeti i naredne godine”. „Ti si zao čovek - optužio ga je onaj nerazumni, - hoćeš da se mučimo, patimo i da nam deca pomru od gladi!” „Ti si zao - reče mu onaj razumni, - jer ideš niz

dlaku svojim željama. Danas će se sit najesti, a sutra će umreti od gladi". Ali onaj nerazumni je imao moć ubedivanja, a na njegovoj strani je bila i glad koju su osećali svi ljudi u selu. On je pobedio, pa je priređena prava gozba od semena. Ali sledeće zime seljani su pomrli od gladi.

Pojmovi dobra i zla ovde se međusobno razlikuju po stepenu sezanja u budućnost. Neduhovan čovek živi za interes svog tela i želuca i donosi odluke koje mu se čine kao sjajne jer u svakom pogledu odgovaraju njegovom želucu. A zatim se ispostavlja da su te odluke dovele do katastrofe. Podsvesno, dobrom nazivamo sve ono što doprinosi našem očuvanju i opstanku, a zlim - ono što vodi do našeg uništenja. Što dalje gledamo u budućnost, to jest modelujemo ono što će se dogoditi, time su veće naše šanse da preživimo. Međutim, klanjanje budućnosti može da dovede do gubitka ljubavi prema Bogu i gubitka te budućnosti.

U skorije vreme je u Rusiji bila popularna izjava: „Hteli smo najbolje, a ispalо je kao i uvek”. Postoji jedna još starija mudrost: „Put u pakao popločan je dobrom namerama”. Hristos je govorio: „Ne živi čovek samo od hleba”, a onda je dodao da ne živi ni od sutrašnjeg dana. Onaj ko se klanja komadu hleba, sutra će umreti. Onaj ko se klanja budućnosti, umreće prekosutra. Klanjanje materijalnom ili duhovnom u duši smanjuje dodir s Prauzrokom i dovodi do samouništenja.

U biblijskoj legendi o Adamu i Evi na alegoričan način se opisuje trenutak pojave života u Vasioni i ukazuje se na glavne opasnosti koje čekaju ljude u životu. Zašto se upravo zmija pojavljuje u ulozi iskušavatelja? Zato što je zmija u običnom životu neprimetna, skrivena, nevidljiva. To nam govori da gubitak božanskog može da teče neprimetno. Ali najvažnije je to, da je zmija simbol mudrosti, to jest ona se čini kao nosilac tendencije klanjanju budućnosti i duhovnosti.

Na taj način, u životu postoje dve opasnosti: klanjanje duhovnom i klanjanje materijalnom. Gubitak jedinstva s Tvorcem dovodi do toga da čovek počinje da se klanja jednom od vremenskih tokova: prvo budućnosti, to jest duhovnom, zatim prošlosti, to jest materijalnom. Tako on ide ka propasti ukoliko ne nađe put ka Bogu. U principu, to je ponavljanje večnog ciklusa u Vasioni: božansko postaje duhovno, duhovno se pretvara u materijalno, materijalno se ili raspada ili se oduhotvoruje, pretvara se postepeno u božansko i vraća se Prauzroku.

Postoji jedna stara ruska poslovica koju je volela da ponavlja moja majka: „Mladost jede pozlaćene medenjake i misli da je to hleb nasušni”. Dete se rađa s veoma snažnim impulsom ljubavi i jedinstva s Tvorcem. Postepeno se razvijajući, ono gubi taj impuls. I ono što je ranije imalo u izobilju, s godinama mora samo da stvori, to jest intenzitet ljubavi kod svakog čoveka mora da raste tokom života.

U detinjstvu postoji jedan problem: kako sačuvati ljubav? Zatim se pojavljuje drugi problem: kako povećati ljubav u duši? A zatim je neophodno rešiti glavni zadatak: kako osećati ljubav neprestano, da ona postane prirodno stanje, naše sušto „ja”.

Kao i svaki drugi proces u Vasioni, i ljudski život pulsira. Ponekad se vreme kompresuje tako da nekoliko dana mogu da utiču na čitav život - to su trenuci polnog sazrevanja, prve ljubavi, začeća i rođenja dece... Ono što se u tim periodima dešava u našoj duši određuje našu sudbinu i naš opstanak u godinama koje slede.

Isti ovi procesi se odvijaju i u sudbinama naroda, država i današnje civilizacije. U poslednje vreme, mnogi su počeli da primećuju da se vreme sažima i da su se svi procesi ubrzali. Zanimljivo je saznati u kakvom ćemo stanju proći kroz taj period?

KONSULTACIJA

Danas imam telefonske konsultacije i moraću da pregledam nekoliko osoba. Dijagnostika putem glasa mi se više dopada - lakše mi je da se distanciram i vidim ono što je glavno. Moj osnovni zadatak je u tome da se sva logička objašnjenja pretvore u osećanja. Ako se za pacijenta sećanja na konsultaciju pretvore u zbirku propisa, male su šanse da će se bolest prevazići. Sopstvene duboke promene nisu moguće bez aktiviranja podsvesti. Ono što zovemo nagonima, emocijama, karakterom, navikama - sve je to podsvest.

Ako ste shvatili da je potrebno da se promenite, šanse za promenu praktično nećete imati. Ako ste pak osetili da je potrebna promena - promenićete se. Mnogi ljudi su primetili neobičan fenomen: ako čovek kaže: „Od sutra prestajem da pušim ili da se prejedam”, taj sutrašnji dan neće nastupiti nikada; on će se neprekidno pomerati u budućnost, zato što ste sa sutrašnjim danom povezani putem svesti.

Naša osećanja, odnosno podsvest, postoje u realnom vremenu i ukoliko ne počnete da se menjate odmah, upravo u ovom deliću sekunde, teško da će vam to ikada poći za rukom. Otuda i krilatica: ono što možeš da uradiš danas, ne ostavljam za sutra. Istinska realnost i istinski događaji isprva se dešavaju na suptilnim nivoima, a zatim se materijalizuju na fizičkom nivou. Naša podsvest je povezana sa čitavom Vasionom i suptilnim planovima, pa zato čovek sa snažnom intuicijom, to jest sa otvorenom podsvešću, unapred predoseća događaje iako često ne može njima da upravlja - jer ne može da promeni sebe.

Sinoć sam na televiziji gledao film o katastrofi koja se dogodila 11. septembra 2001. godine. Muškarac starijeg uzrasta pričao je o svojoj tragediji: mesec dana pre stradanja svog sina, osetio je neizbežnost njegove smrti. Tri nedelje nakon toga, oduzeo mu je ključeve od automobila, jer je ovaj voleo rizičnu vožnju. Otac se nadao da će detetu ovom merom spasiti život, te je sin na posao odlazio metroom. Jedanaestog septembra 2001. godine, takođe je na posao otiašao metroom. Njegova kancelarija se nalazila na 104. spratu jedne od kula Svetskog trgovinskog centra. Avion s teroristima udario je u zgradu između 75. i 80. sprata. Oni koji su se nalazili na vrhu, nisu imali ni teorijske šanse da prežive. Telo njegovog sina nikad nije pronađeno.

Podsvest predoseća smrt, ili, tačnije, zna za nju, i ponekad se to ispoljava kroz materijalne predzname. Sećam se neobične priče koju mi je

ispričala jedna žena na konsultaciji:

- Nekom zgodom sam se šetala gradom i u podzemnom prolazu ugledala okupljenu grupu ljudi. Prišla sam im radoznalo da vidim šta se događa - ispostavilo se da je tamo, na klupi, sedeo muškarac koji je zainteresovanim prolaznicima gledao u dlan. Hiromant. Cena je bila simbolična, a mene je interesovalo šta će reći. I, došao je red na mene. Prišla sam i pružila mu ruku. Nije me ni pogledao u lice, već je posmatrao samo linije na mojoj ruci i ispričao mi sve: ko sam, šta mi se dogodilo u prošlosti. „Imate jedno dete - čerku, i ona će uskoro umreti. Morate biti spremni na to” - rekao mi je. Znake nesreće sam kod svoje čerke oduvek videla, ali im nisam pridavala značaj. Ne sećam se kako sam izašla iz podzemnog prolaza i došla kući. Tri dana sam jecala i čitala vaše knjige, a četvrtog dana sam otisla na isto ono mesto. Hiromant je i dalje bio tamo. Opet sam stala u red i došla do njega. Ni ovaj put me nije pogledao u lice, već je posmatrao samo linije na mojoj ruci, i opet, od reči do reči ponovio priču o mojoj sudbini - sve ono što se dogodilo u prošlosti i što se upravo događa. „Imate izuzetnu čerku - rekao je. - Njen karakter je veoma jak i čeka je velika budućnost”. „Ali pre tri dana ste mi rekli da će mi čerka umreti. Evo ovde, na istom ovom mestu, gledali ste mi u dlan i to mi rekli”. On je još jednom prihvatio moje dlanove i pažljivo razgledao linije na njima. Neko vreme je čutao, a zatim je rekao: „Ja vam govorim ono što vidim. Sada na vašim dlanovima nema njene smrti”.

Kada mi pričaju ovakve priče, više se ne iznenađujem. Nema slavljenja, niti gordosti, jer moja istraživanja su mnogo puta dokazana životom. Oko sebe stalno vidim ove procese. Čovek, koji menja svoju emociju, istovremeno menja i svoju podsvest. Menja svoj karakter, svoju sudbinu i čitav tok budućih događaja. On može da promeni sudbinu i zdravlje svoje dece, pa čak i daljih rođaka. To jest informacija sadržana u Bibliji se potvrđuje: jedan svetac može da spase hiljade sebi sličnih. Uz malu napomenu: ukoliko su spremni da ga slede. Spremnost da se podje za svecem - to je spremnost na samoograničavanje, na prihvatanje bola. To je spremnost da se žrtvuje i opravičava, to je spremnost da se ljubav prema Tvorcu stavi u prvi plan i spremnost da se radi Njega povremeno žrtvuje ljudska sreća. Ljubav mora da pobedi ne samo novac, već i naše želje, našu volju i naše koncepte o pravdi.

Kod savremenog čoveka postepeno atrofira koncept samoograničavanja. „Uzmi sve od života!” - vrišti televizijska reklama; „Ne zaustavljam se ni pred čim!” - pozivaju heroji popularnih knjiga. Sve

češće se na slavlјima čuje popularna zdravica: „Da sve imamo, a ničim ne uzvratimo”. Čovek se uči da živi kroz svoje želje, da se koncentriše na njih. Uništavanje svih prepreka radi sopstvenih želja naziva se uspehom, pobedom u konkurentskoj borbi. Oni koji nas tome uče „šišaju” velike novce sa „zabludelih ovčica”. Veliki novac ne dobija onaj ko poziva na ograničavanje, već onaj ko popušta željama i razvratu. Uzgred, ako se zamislimo, šta je to razvrat? To je potpuno popuštanje željama uz odricanje od ljubavi i morala. Svako na svoj način klizi u močvaru klanjanja svojim željama, a rezultat je kod svih približno isti.

Sećam se priče još jedne moje pacijentkinje.

- Moja čerka ima težak oblik epilepsije - rekla je ona. - Bolest je otpočela kada je devojčica napunila godinu dana, a sada ima dve godine. Počela sam da čitam vaše knjige i postepeno joj smanjivala dozu lekova - ali ona umalo nije umrla. Pred mojim očima njen lice je počelo da se prekriva flekama, a zatim je pomodrela. Hitna pomoć je uspela da stigne na vreme i devojčicu su odvezli na intenzivnu negu. Lekari su rekli da je to kraj. Pripremite se za sahranu! Shvatila sam da sam izgubila sve - rekla je, - nisam imala čemu niti kome da se nadam. Jednostavno sam se obratila Bogu i rekla: „Gospode, prihvatom Tvoju volju, prihvatiću sve što se dogodi i sačuvaću ljubav prema Tebi”. I odjednom se čerkino stanje naglo poboljšalo. U to je teško poverovati, ali u jednom danu linija života na njenom dlanu se mnogostruko produžila. Ranije je bila veoma kratka.

Majka mi je pričala i o sebi.

- Teško mi je da se molim mada imam snažnu volju. Majstor sam sporta i imam dva završena fakulteta. Od detinjstva su mi se sve želje ostvarivale; ukoliko sam nešto želela, uvek sam to i postizala. Veoma mi je teško da se normalno odnosim prema budalama i slabiciima, nezadovoljstvo mojim mužem često u meni izaziva bes, i teško mi je da to prevaziđem.

- Sačekajte - rekoh joj. - Ispričajte mi nešto o karakteru svoje čerke.

Napravila je pauzu, razmišljajući.

- Iskreno govoreći, ona je nepomirljiva: ukoliko nešto nije po njenoj volji, počinje da se grebe i ujeda. Jednom je kod nas došao moj brat koji, uzgred, takođe ponekad ima epileptične napade. Kada joj je prišao, devojčica je odjednom neočekivano pobesnela, bacila se na njega pokušavajući da ga ugrize, a zatim je počela da grebe samu sebe. Da li biste mogli da mi objasnite zašto se to dogodilo?

- Uobičajena rezonanca na polje vašeg brata - pojasnio sam. - Emocija ima strukturu polja i treperi sa sebi sličnim poljima.

Naše želje su vezane za telo i opslužuju njegove interese. Naravno, interesi našeg tela se ne poklapaju sa čitavom Vasionom i zato u našim željama uvek postoji konflikt sa okruženjem i drugim ljudima. Želje jednog čoveka uvek će biti u konfliktu sa željama drugog, s obzirom na to da imaju različita tela. Sukob se ne dešava tamo gde nema tela i gde postoji apsolutno jedinstvo u ljubavi prema Bogu. Što čovek više veruje u Boga, što je u njemu razvijenija sposobnost da voli i daje, time mu je lakše da reši svaki konflikt. Da bi se to postiglo, potrebno je vaspitavati i sebe i druge. Kompromis je u - uzajamnom žrtvovanju sa obe strane. Uzdržavanje, ograničavanje želja - sve je to snažna poluga za razvoj. Što su egoističnije naše želje povezane s telom, time ćemo se agresivnije ponašati prema drugim ljudima. Kada, brinući o sebi, istovremeno uzmem u obzir interes onih koji me okružuju, moja agresivnost će biti značajno smanjena.

Vera u Boga, koja nam pomaže da osetimo jedinstvo sa čitavom Vasionom, omogućava nam da pronađemo zlatnu sredinu između naših sebičnih interesa i interesa okruženja. Razvijajući širinu komunikacije sa svetom koji nas okružuje, razvijamo i sebe kao ličnost. U tome je paradoks razvoja: što više čovek ugađa svojim željama, time brže njegove želje počinju da se degenerišu i slabe. Tako je seksualna revolucija 1960-ih godina prošlog veka dovela Evropu do impotencije, steriliteta, homoseksualizma. Što čovek agresivnije brani svoje želje, to jest interes svoga tela i svoga života, time se više sužavaju sposobnosti i on počinje da oboljeva, gase se njegove sposobnosti, smanjuje seksualnost, raspada sudska.

Dete je kao lupa. Ono podstiče i pojačava procese koji se odvijaju u roditeljskim dušama - kako dobre tako i loše. Patološki proces u duši vaše ćerke, koji ste sami stvorili, pojačao se do graničnih vrednosti, te su se uključili mehanizmi kočenja. Da ne bi propala duša, mora da boluje telo.

Žena se zamislila, a zatim me je zaustavila.

- Često sam viđala ljudi koji mrze, osuđuju, a da pritom lepo žive i imaju čelično zdravlje. Zašto ih Bog ne kažnjava?

- Ako se zatrčite i udarite glavom u zid, hoće li vam pritom stradati noga?

- Kakve veze ima noge s tim?

- Ima, jer ste vi jedinstven organizam. Ako pogrešni zaključci, načinjeni glavom, dovedu do smrti, onda će, takođe, stradati i noge. Na spoljašnjem planu vi i vaša čerka imate različita tela, ali na suptilnom - vi ste jedna celina i zbog vašeg pogrešnog ponašanja i emocija - plaćaće vaša čerka.

Nedavno sam u jednoj televizijskoj emisiji čuo neverovatnu činjenicu. Serijski ubica Čikatilo, ispričao je svom sinu tajnu njegove porodice: on je imao brata koga su roditelji, jedne gladne godine, ubili i pojeli. Posle toga se u njegovoj duši nešto okrenulo. Znači, ako čovek udara glavom o zid, nastradaće mu čitavo telo, ali ne odmah. Zbog čega je mehanizam kazne razvučen na dugi niz godina, decenija, a ponekad i na više života - ne predstavlja naš problem. Na kakvom nivou napravimo prestup, takav rok ćemo i dobiti da odslužimo. Isprva deca zavise od naših grehova, zatim mi bolujemo i umiremo, iskupljujući svoju krivicu. Ako prestup ostane nekažnjen, on će se ponoviti i ojačati bilo ljudskim ili božanskim zakonima.

- Znate u čemu je razlika? - rekoh joj. - Zakoni Vasione deluju polako, ali neumitno, i zbog prestupa ili greha jednog čoveka, iskorenjuje se ceo njegov rod, kao i njegovi potomci. Zakoni Vasione, dati u Božjim zapovestima, pružaju mogućnost da se greh osvesti, ubrzavaju kaznu i sprečavaju uništenje društva ili potomaka pojedinca ranim kažnjavanjem. Moral pomaže čoveku da ne greši, ne iz straha od kazne, već zbog snage sopstvenih uverenja.

Najviši zakon razvoja Vasione odgovara glavnom ciklusu njene evolucije. Vasiona je nastala voljom Tvorca, teži ka Njemu i vратиće se u Njega. Jednostavno rečeno, suština razvoja je u - povećanju ljubavi prema Bogu i porastu jedinstva s njim. Onaj ko ispoveda taj princip, to jest vernik, brinuće o svojoj duši više nego o telu, u svemu će videti božansku volju i neće osuđivati svet i ljude koji ga okružuju, neće zavideti, krasti, pljačkati i ubijati, jer to nije u skladu s njegovim unutrašnjim težnjama.

Onaj ko se prepusta osudi i zavisti, neprestano traži krivce - postepeno gubi osećaj božanskog u svojoj duši. Kod njega dolazi do laganog procesa izumiranja, koji se ponekad ispoljava tek posle mnogo godina, ili pokolenja.

Opet sam se zamislio i sećanja su mi otišla u drugi plan. Uskoro će se čuti telefonsko zvono i biće mi potrebno da pažljivo saslušam sve probleme pacijenta, da im objasnim uzroke tih problema, da ih spojim međusobno, da sve to pretvorim u ljubav i pomognem čoveku da prevaziđe sebe.

Telefon je zazvonio i ja sam se javio. Pozvao me je otac deteta koje ima ozbiljne probleme. Dijagnoza je: miopatija, atrofiranje mišića. Mišićna distrofija obično traje do trenutka kad čovek više ne može da diše, zatim nastupa smrt gušenjem. Sećam se da mi je jednom došla žena sa sličnim problemima. Ona više nije mogla da hoda pa ju je muž doneo na rukama. Posle godinu dana došla je ponovo na konsultaciju i ja je jednostavno nisam prepoznao - bila je to druga osoba. Sama se popela na peti sprat i odlično se osećala.

Setio sam se i drugog pacijenta koji se uz teškoće popeo do stana u kome sam tada primao pacijente. Lice mu je bilo zelenkasto.

- Visoko ste se smestili - rekao mi je.

Ušao je u stan ne skidajući cipele. Njegovi telohranitelji su ostali ispred vrata.

- Postavili su mi sedam dijagnoza i sve su smrtonosne - rekao je. - Imam osećaj da će me uskoro ubiti i stalno držim pištolj ispod jastuka.

- Ako vam je suđeno da umrete, nikakav pištolj vas neće zaštитiti. Ako želite da preživite - zaboravite na ljudsku logiku.

Nakon mesec dana ponovo je došao na konsultaciju. Lako se popeo uz stepenice i lice mu više nije bilo žutobledo. Situacija je bila bolja i to sam mu rekao.

Najzanimljivije se dogodilo dve-tri godine kasnije. Na konsultaciju je došao jedan mladić, koji me je zamolio da pogledam njegovog sina, i odjednom me je prijatelj, koji je, takođe, dve godine pre toga bio na konsultaciji, pozvao u stranu i prošaputao:

- Sećaš li se onog bogatuna kome su postavili sedam dijagnoza? To je on, samo se podmladio za desetak godina.

Bilo mi je teško da se setim, ali se ispostavilo da je to bio isti čovek. Energija mu je već bila potpuno drugačija - sedeо je ispred mene blag, miran i povučen, a i polje njegovog deteta je bilo dobro.

Razvezujem se od prisećanja i vraćam se pacijentu.

- Neću gledati vaše dete - rekoh ocu. - Dijagnostikovaču vas i vašu ženu. Ukoliko je sa vama sve u redu, tada je u pitanju lična karma deteta, mada je to malo verovatno, jer se lična karma, po pravilu, podudara s porodičnom. Ne sumnjam u to da ste potpuno opteretili dete.

Pacijent mi je navodio imena, a ja sam posmatrao polje. Ranije sam dijagnostikovao dete, a zatim roditelje, pa bih gledao koji su se to događaji pogubno odrazili na detetovu dušu i na njegovo telo, ali sam na kraju shvatio: ako budemo preskakali tri-četiri stepenika odjednom, možemo da se sapletemo i ne stignemo na cilj. Pošto dijagnostika i lečenje idu zajedno, zadatak se mora rešavati u fazama.

Ako nije savladan prvi stepenik - besmisleno je misliti na drugi. Prvi stepenik je - prihvatanje traumatične situacije. Ako nema težnje ka Bogu i potpunog prihvatanja božanske volje, shvatanja da svaka situacija podstiče ljubav prema Bogu, ukoliko čovek nije naučio bar malo da u svakoj situaciji zadrži ljubav - tada je za njega nemoguće da prihvati traumatičnu situaciju.

Dalje sve protiče po jednostavnoj šemi koju sam opisao mnogo puta. Ako ne možeš da prihvatiš pročišćenje kroz ljude - razbolećeš se. Ne primaš li ga kroz bolest - nastupiće smrt. Čudno, ali stepen prihvatanja traumatične situacije kod oca je visok, kao kod zdravog čoveka. Ali je zato kod detetove majke katastrofalan. Unutrašnje prihvatanje bolne situacije s njene strane je u velikom minusu.

- Da li ste čitali moje knjige? - upitao sam ga.
- Da, pročitao sam ih sve i proučio kasete; radio sam na sebi.

To je odmah bilo jasno, čak i pri površnoj dijagnostici.

- A vaša žena?

Nastupila je pauza.

- Ona se interesovala - rekao je neodlučno.

- Neka se ozbiljno zainteresuje ako hoće da pomogne detetu. Šta je miopatija? - pitao sam ga. - To je razaranje mišića, odnosno samorazaranje. Šta je samorazaranje? To je rezultat programa samouništenja. Šta je samouništenje? To je program mržnje prema svetu i ljudima, koji se okrenuo protiv samoga čoveka. Šta je agresivnost prema ljudima? To je neprihvatanje traumatične situacije, a neprihvatanje traumatične situacije - nemogućnost da se sačuva ljubav

prema Bogu prilikom gubitka, bola, uvrede. Zašto čovek ne može da sačuva ljubav prema Bogu? Zato što je za njega jedinstvo sa ovim svetom važnije od jedinstva s Bogom. Ljudska sreća je za njega veće zadovoljstvo nego što je ljubav prema Bogu. Dakle - objašnjavao sam mu, - ako vaša žena ne želi da se promeni, šanse deteta su male.

- Kod njene rodbine se javljala slična bolest - iznenada mi je rekao muškarac.

- Biće duplo teže da se prevaziđe karma roda, ali, svejedno, drugog izlaza nema. Vaša žena mora da nauči da voli i da prašta. Uzgred, postoji i vaš ideo u bolesti deteta - uprkos tome što ste naučili da prihvivate svaku situaciju.

- Naravno - kaže on, - nešto je preostalo iz prethodnih godina.

- Ne, vi i dalje nastavljate nepravilno da se ponaštate. Svojoj ženi omogućavate povećan komfor, veću bezbednost, iznutra se klanjate vašim odnosima i pojačavate njenu vezanost za ljudsku sreću. Žena podsvesno višestruko osnažuje filozofiju i unutrašnju orientaciju muškarca. Za muškarce je ispravan pogled na svet daleko važniji nego za žene. Tokom hiljada godina, žena je sedela kod kuće i vaspitavala decu, a muškarac je gradio žrtvenike, hramove i vršio verske obrede. Ispravno shvatanje sveta, kada je božansko bilo na prvom mestu, a ljudsko na drugom, prenošeno je na ženu, i ona ga je, kasnije, višestruko ojačavala u sebi i u deci.

Ranije nisam shvatao zašto je za detetovu bolest kriva majka, a mnogo češće boluje i umire otac. Tek sam nedavno shvatio: mi smo odgovorni za one koje navodimo na razvrat. Ženi i deci treba pružati neprekidnu ljubav - to je božansko osećanje i ono ne treba da se prekida, ali ljudsko mora da teče po sinusoidi. Danas treba biti blag, sutra - oštar. Juče su odnosi bili hladni, danas su topli. Večno može da bude samo božansko. Kada pokušavamo ljudsku sreću da učinimo stabilnom i večnom, mi počinjemo da srastamo s njom i bol zbog gubitka postaje nepodnošljiv; budući da stabilnost znači smrt za materijalni svet, klanjanje ljudskoj sreći dovodi do skrivene agresije prema čitavom svetu koji nas okružuje.

Gledamo kako se raspada i nestaje ono što volimo. Pokušavajući da ga zaštitimo, tražimo krvice i ispoljavamo agresivnost prema svetu. Ali pošto je glavni izvor transformacije, razvoja i uništenja Vasione Tvorac,

agresija se na kraju krajeva usmerava na Njega. Pa, nadalje, prirodno, sledi zaokret i samouništenje. Sve ono što prouzrokuje agresivnost prema Bogu - mora biti uništeno.

Zato, u spoznaji Boga, čovek prolazi kroz nekoliko faza. Prvo je neophodno shvatiti i osetiti da svaka situacija vodi ka Bogu i ljubavi. Potrebno je naučiti da iznutra prihvatom božansku volju. Zatim je neophodno naučiti da volimo. Pre svega je potrebno odbaciti ono što smeta ljubavi - žal zbog prošlosti, brige o budućnosti. Potrebno je prihvatići sve što se dogodilo i što će se dogoditi. Ljudi i događaji moraju da nestanu, a mi u svemu treba da vidimo samo božansku volju. Ljudska svest uočava i degradaciju i razvoj - levo i desno, dobro i loše, dok se u božanskoj logici istovremeno vide obe strane medalje. Mi smo osuđeni da se vratimo božanskom - kako poslednji grešnik, tako i prvi među svetima. Ukoliko na ljudskom planu postoje ispravni i pogrešni, postoji lična odgovornost svakog čoveka. Na karmičkom planu nema ljudi, nego postoje tendencije koje sustižu pokolenja. To se može nazvati karmom roda.

U Indiji se kaže: ne postoje ljudi - postoje ideje. Lična volja svakog čoveka na tom nivou veoma je relativna. I na tom nivou, onaj ko nas je uvredio, nije samo nitkov, već je i spasitelj. A na glavnom nivou - božanskem - nema nitkova, postoji samo božanska volja. Na tom nivou, svima nama je već oprošteno u prošlosti, i spaseni smo u budućnosti, i na tom nivou mi imamo pravo samo na jedno osećanje - ljubav. Tu ne postoji ljudska volja, kao uostalom ni čovekova ličnost. Zato je Hristos i govorio da nijedna vlas neće pasti s ljudske glave bez Božjeg dopuštenja.

S obzirom na to da je naša suština božanska, ali da pritom imamo materijalni omotač, osuđeni smo da delujemo putem nekoliko logika. Ljudska logika samo je sićušni deo božanske logike. Ona je neophodna za održavanje i razvoj tela, ali uvek mora biti sekundarna, isto kao što su i interesi ćelije uvek sekundarni u odnosu na organizam - to je normalan ciklus razvoja i postojanja Vaside.

Sada ćemo preći na praksu. Ukratko - evo šta je potrebno da uradite. Prvo: potrebno je da formirate pravilan unutrašnji pogled na svet, a kao drugo: neophodno je da pomognete supruzi da zadobije božansko. Negde ima trnja, negde ruža. Za dublje promene, prosečno je potrebno od dva do šest meseci.

- Možemo li posle toga da dođemo kod vas na konsultaciju? - pitao me je.

- To je vaše pravo - kazao sam mu. - Imate telefon, postoji snimak.

Iznova se začuo telefon.

- Već sam bila kod vas na konsultaciji - kaže mi ženski glas. - Kod mene je u principu sve u redu. Želela bih da vam postavim nekoliko pitanja i interesuje me da saznam kako mi protiče rad na menjanju sebe.

- Rezultati vam nisu loši - kažem, - ali unutrašnje klanjanje ljudskoj sreći, duhovnosti i idealima još niste prevladali. U prošlom životu vaša duhovnost je počela da prestiže ljubav i otpočelo je srastanje za najviše ljudske vrednosti; zato je u ovom životu prihvatanje raspada idealja i budućnosti za vas još od detinjstva bio nesavladiv zadatak. U takvim slučajevima, šanse za rađanje dece su male.

- Ja nemam decu - podsetila me je ona.

Potvrdio sam joj:

- Da, to je u skladu s dijagnostikom. Postavite pitanja.

- Od detinjstva sam veoma gojazna - rekla mi je, - i bez obzira koliko sam se trudila, nisam uspela da smršam. Zatim, od detinjstva sam imala proročke snove i svi oni su se ostvarili. Već godinu dana mi zbog nečega trne mali prst na desnoj ruci - zatim je načinila pauzu.

- Nastavite - rekao sam joj, - posle ču vam odgovoriti na sva pitanja.

- U poslednje vreme mi se pojavio čudan osećaj: kada sam u prirodi i vidim šumarke, drveće - odjednom me obuzimaju tuga i seta. Čudno, nekada mi je to priređivalo radost, a sada je obrnuto. Postoji još jedna čudna stvar, u poslednje vreme ne mogu da jedem ribu. A sasvim nedavno sam imala neobičan san. U snu sam želela da jedem ribu. Dugo sam je gledala pripremljenu na stolu, radovala se i veoma sam želela da jedem. I, eto, pojela sam ribu u snu i odjednom mi je postalo loše, a zatim sam sa čuđenjem videla kako mi otpada prst na desnoj ruci. Da nastavim?

- Da!

- Kada sam pročitala vaše knjige, počela sam da pomažem ljudima čak i ne želeći to. Recimo, koleginicu na poslu zaboli glava, ona mi priđe, stoji malo pored mene i bol joj umine. Zatim su počeli da dolaze drugi saradnici i da se žale na svoje boljke. Objasnjavaš sam im da nismo u bolnici i molila ih da mi ne smetaju dok radim. Pritom, dovoljno je da

pokažem saosećanje prema nekom, i odmah se sve njegove muke zalepe za mene. Posebno snažno mi se takve energije kače kada sam potištена. Ipak, ne osećam se uvek loše kada pomažem drugima. Ponekad mi, naprotiv, bude čak i lakše. To bi, mislim, bilo sve.

- To što ste mi ispričali, može da se svede na ono o čemu smo počeli da razgovaramo - otpočeo sam. - Budući da je vaš duhovni potencijal vrlo visok, povišen je i vaš dodir sa suptilnim planovima - otuda spontana vidovitost u snu. Pošto od detinjstva niste mogli da prihvivate nepravdu, krah budućnosti, vaš protest se prelio u program za samouništenje, a kod žena se on često blokira gojaznošću.

Desna ruka je povezana s budućnošću, naročito mali prst, i ako je on počeo da trne, to znači da nećete prihvati one situacije koje će se odigrati u bliskoj budućnosti. Šumarnici i drveće, koji vam izazivaju setu, predstavljaju vaše predosećanje prirodnih katastrofa, koje će se dogoditi u budućnosti, a pošto niste u stanju da ih iznutra prihvate, u vama se javlja tuga, dok prst koji vam trne, koči viziju budućnosti. Jednostavno rečeno, što vam više prst bude trnuo, time će biti manje tuge u vašoj duši, a ukoliko ne budete uspeli da je prevaziđete, od uninija će vas zaštитiti teška bolest.

Riba u vašoj podsvesti - to je simbol ljudske sreće, simbol opstanka. U prošlom životu ste verovatno živeli pored mora i za vas je riba bila izvor života. Da biste prevazišli uništavanje jedinstva sa ovim svetom, prihvatali buduće neprijatnosti, potrebno je da se izdignite nad ljudskom srećom i zato se kod vas pojavljuje alergija na ono što vas vezuje za život.

San koji ste imali znači sledeće: ukoliko ne načinite odlučujući korak ka božanskom i ne odbacite svest, život, odnosno ne osetite njihovu drugostepenost, ljudska sreća u obliku ribe će otrovati vaš život, drugim rečima pretrpećete veliki gubitak, nesreću, ili neizlečivu bolest. Otpali prst je teško zaceliti. Najverovatnije vam se kroz san nagoveštava da vam je ostalo još malo vremena i da treba da se prevaspitate i intenzivnije menjate.

To što vašim kolegama na poslu postaje lakše kada su u vašoj blizini, svedoči o vašem velikom duhovnom potencijalu i vašoj određenoj odgovornosti za sudbine onih koji se nalaze pored vas. Sećate li se izreke: kome je mnogo dato - od njega se mnogo i traži? Ne treba povlađivati ljudskoj želji za ozdravljenjem - svoje grehe ne treba

prebacivati na druge. Čovek, pre svega, mora da prevaziđe svoje probleme i da promeni sebe.

Znate li šta je najopasnije za vas? - upitao sam je. - Nemogućnost da živite kroz osećanja. Duhovnost je povezana sa svešću i budućnošću. Kad je Hristos govorio: „Ne brinite o sutrašnjem danu” ili „Blaženi nišči duhom, jer njihovo je carstvo nebesko”, On je imao u vidu isto ono o čemu su govorili stari Indijanci: „Najveći čovekov neprijatelj je - misao”. „Đavo kuca u glavu, a Bog u srce” - verovatno ste nekada čuli ove izreke?

Da bi se božansko video u svemu, potrebno je zaustaviti svest. Božansko vidimo isključivo našim osećanjima, našom podsvešću. Kada je čovekova duša suviše vezana za telo, za njegove potrebe, to jest za želje i svest, onda je za njega dodir božanskog veoma bolan proces. Ukoliko se pročišćenje dešava prebrzo, moguća je čak i smrt.

Zašto vera u Boga otpočinje sa žrtvom? Zato što je, ne oslobodivši se ljudskog, nemoguće izdržati susret s božanskim. Uzgred, odricanje i samoodrivanje - takođe su žrtva. Navikli smo da smatramo kako su ograničenja u pogledu želja, hrane i seksa - već svetost sami po sebi. Potrebno je ograničavati sebe i u svesti. Samo u ljubavi ne treba da bude ograničenja. Kod vas su promene dobre - rekoh joj. - Preostalo vam je da načinite još jedan korak. Vaša duša mora da načini izbor šta je za nju važnije - jedinstvo sa ovim svetom ili jedinstvo s Bogom.

Sledeći pacijent me je nazvao nakon nekoliko minuta. Njegov glas mi je bio poznat. Pokušao sam da se setim i on mi je u tome pomogao:

- Rodila mi se čerka i ja sam vas zamolio da joj budete kum?

U sećanju mi je zatreperela slika prošlosti i odmah sam se svega setio.

- Šta se desilo? - pitao sam. - nešto s vašim detetom?

- Imam problem - odgovorio je on, - i to veoma ozbiljan. Posle rođenja čerke zainteresovao sam se za drugu ženu, pri čemu su se javila veoma snažna osećanja. U vašim knjigama sam pročitao da treba pratiti ljubav. Napustio sam ženu. Posećujem dete, sa bivšom ženom imam prijateljske odnose, ali ne želim da živim s njom. Između mene i te druge žene postojala je obostrana privlačnost i veoma ozbiljna veza: prosto sam leteo kad sam se upoznao s njom. Ali, onda su otpočeli problemi. Ona muči i mene i sebe. Ne možemo da budemo zajedno. Mučili smo se više od godinu dana i ona je odlučila da se rastanemo. Upoznala je

drugog muškarca i otišla iz grada, ali ju je odmah napala bolest, naime, pojavila joj se diskus hernija. Veza s drugim čovekom nije uspela; s njim, takođe, nije mogla da opstane. Potom smo obnovili odnos, ali opet prolazimo kroz neprestane muke. Osećam potpuno beznađe - kao da su me ošamutili i bacili u pustaru; sve je izgubilo smisao zbog čega me je obuzela čamotinja. Recite mi šta da radim.

Zamislio sam se, gledajući ispred sebe. Moj izraz: „Idite za ljubavlju i ne mislite ni o čemu“ izgleda da svako razume na svoj način. Za većinu ljudi, ljubav predstavlja - seksualno osećanje, klanjanje lepoti, ili, jednostavno, privlačnost prema drugom čoveku. Prosto rečeno, uzimanje. Međutim, zgrtanje sreće, zadovoljstva, potrošnja - uvek su zavisnosti, a zavisnosti su - bol i gubici. Obično se ovakav ljubavni trougao pojavljuje onda kada se muškarac klanja ženskoj lepoti, izrazitoj senzualnosti, seksualnosti. Povremeno treba prolaziti kroz proces razlikovanja ljudskog i božanskog. To se dešava kroz bol u ljudskim odnosima. Naime, što smo više vezani za ljudsku sreću, time će veći bol doživeti naša duša prilikom zaljubljenosti. „Zanimljivo, zašto su se za ovog čoveka tako ozbiljno zauzeli“, razmišlja sam. - Pročišćenje se odvija na granici njegovih mogućnosti.

- Recite mi ime svoje čerke - zatražio sam.

Čim je izgovorio njeni ime, odmah mi je sve postalo jasno. Devojčicino polje je naborano. Ona ne može da prihvati krah jedinstva sa svetom, gaženje ljudske ljubavi, raspad subbine. Da bi je spasili, roditelji moraju iznutra da se promene. Težnja ka Bogu i intenzitet njihove ljubavi moraju biti značajno veći, ali i bola, takođe, mora da bude mnogo - tačno onoliko koliko je potrebno da bi se dete spasilo.

- Sad vam se pruža najlakša, najpriyatnija, mada i najmučnija prilika da pomognete svom detetu - rekoh mu. - Ne odbacujte tu ženu, sledite svoju ljubav, nastavite da se mučite i patite - to vam je suđeno. Ako ne budete uspeli da pomognete svom detetu, jednostavno ćete ga uništiti, čak, i bez teške bolesti.

Na prethodnim konsultacijama nisam video koliko je kod vas snažno klanjanje voljenoj osobi. Ono se nalazilo u dubinama vaše podsvesti, a kad vam se rodilo dete, sve tajno je postalo javno. Vratite se ženi, trudite se da je ne povređujete očiglednim odnosima s drugom ženom. Zvuči čudno, ali vi svoju ženu volite više od te druge žene. To vam jednostavno nije bilo dopušteno da znate. Da vam je ovakvo čišćenje dato kroz porodicu, ženu, ne biste ga izdržali. Ovako imate

barem mršav oslonac i zato bolna situacija sa strane radi na poboljšanju zdravlja vaše čerke. Vi još niste napipali istinski oslonac. Kada se, u svakom fizičkom bolu i gubitku, vaša duša bude instinkтивno obraćala Bogu, tada će vaše patnje biti manje i kraće.

- A zašto da se vratim svojoj ženi? - neočekivano me je upitao.

- Za vas je ljubav neraskidivo povezana sa lepotom i seksualnošću. Seksualnost je - životinjsko osećanje, potrebno za produžetak vrste. Da bi od životinje nastao čovek, seksualno osećanje treba da se pretvori u prijateljsko, to jest ako vas je žena prezrela kao muškarca, ili vam se ne dopada kao žena, što je u principu jedno te isto, treba da se odnosite prema njoj kao prema prijateljici i sestri. Ako je čovek navikao da se žrtvuje, ograničava, uzdržava, prelaz seksualne energije u srdačne odnose dešava se lako i bezbolno i tada će prema ženi, čak i kad postane seksualno neprivlačna, biti sačuvana prijateljska, srdačna osećanja.

Dalje: da bi se u čoveku probudilo božansko, mora biti poniženo ljudsko. I ukoliko je žena namerno ili nemerno ponizila muškarčeva prijateljska osećanja, ljudsko treba da pređe na božanski nivo, i tad će je on voleti roditeljskom ljubavlju. Voleti se mora bez obzira na sve, kakva god žena bila i šta god radila.

Mi smo životinje i živimo u skladu s našim nagonima; istovremeno smo i ljudi, te razvijamo svoja ljudska osećanja i svest; ali u sebi nosimo i božansko. Mi volimo i umemo da volimo božanskom ljubavlju. U nama je, dakle, uvek prisutno seksualno, prijateljsko i božansko osećanje. Zašto žene stavlju ruž na usne i lepo se oblače? Da bi kod muškarca raspalile seksualno osećanje, a potom ga pretvorile u ljudsko, prijateljsko.

Seksualna privlačnost i želja za posedovanjem transformišu se u želju da se ženi pomogne, da se o njoj brine, da se zbog nje čine podvizi, da se bude pametan i energičan, da se mnogo postigne u životu, i tako dalje. Ukoliko žena nije samo lepa, nego je njena lepota produhovljena ljubavlju, brigom i nežnošću, ljudsko osećanje se pretvara u božansko, i muškarac želi da zbog te ljubavi žrtvuje sebe. Voleće je, čak, i ako ona postane invalid, izgubi lepotu, ostari ili umre; to jest u božanskom, ljubav prestaje da zavisi od spoljašnjeg sveta. Ljubav sama počinje da gradi taj svet. I onaj, koga mi volimo, počinje da ozdravlja, postaje jači, pametniji, mlađi. Šta je izazovno odevana žena? Kada su joj suviše upadljivo nakarminisane usne, kada je seksualnost izazivački naglašena, tada se muškarčeva životna energija ni u šta ne transformiše. Ako muškarac ima

veoma snažna seksualna osećanja, pri čemu ona ne prelaze ni u šta drugo, on će ili silovati tu ženu da bi se oslobođio pritiska, ili će se teško razboleti, ili će energija za opstanak morati kod njega da opadne nekoliko puta, to jest seksualna privlačnost će morati da se smanji skoro do impotencije.

Dakle, može se povući direktna veza između seksualne revolucije i naglog pada potencije kod muškaraca u Evropi. Danas su čak i lekari na Zapadu primetili da kod žena, koje se oblače prenaglašeno seksualno, često dolazi do neplodnosti, do pada hormonalnog nivoa, stvaranja polipa, tumora i cista na materici i jajnicima. Hormonalni disbalans, govore lekari, neprekidno nervno preopterećenje, dovode do prekida i uništenja osnovnih funkcija organizma. U izvesnoj meri mislim da su lekari u pravu, ali je to samo jedan od razloga.

Muškarci koji često koriste usluge prostitutki takođe su skloni impotenciji. Bez obzira na to koliko se prostitutka čedno obukla, činjenica je da je sva njena energija koncentrisana na čisto fiziološki akt, koji ima za cilj dobijanje zadovoljstva. Zadovoljstvo na kraju počinje da proždire ljubav, a telo počinje da proždire dušu. I ona, stoga, mora da oslabi i da se raspade. Dakle, kada se muškarac odriče božanskog i ljudskog u sebi i želi da se pretvori u životinju, Bog ga kažnjava. Značaj obrezivanja, koje propisuju islam i judaizam, sadrži se u tome da onemogući verniku da se samozadovoljava. Pseudoreligiozni Zapad u današnje vreme uči decu da se bave samozadovoljavanjem, ponavljajući da je to seksualno vaspitanje, da je to korisno, da snižava stres, smanjuje broj silovanja i pojavu mladalačke agresivnosti. Pričali su mi da su toj temi posvećena predavanja u svim izraelskim školama. U mnogim zemljama, gde se pridržavaju spoljašnjih pravila pristojnosti, ljudi gube veru u Boga i najviši moral. Proces preobražaja iz životinje u čoveka veoma je bolan - podjednako je težak kao i negovanje srdačnih osećanja prema ženi koja je ponizila vaš muški princip.

Onaj ko stvara porodicu prvenstveno na životinjskim, seksualnim odnosima, na kraju je osuđen na velike probleme i raspad porodice. Pogledajte šta se danas dešava u Rusiji! Naročito često kod poznatih i bogatih ljudi. Čim žena malo ostari, muškarac se odmah baca na mlađu i ženi se s njom - absolutni paganizam, životinjsko ponašanje. Pritom, taj čovek sebe naziva vernikom, s pozornice govori o ljubavi, lepoti, moralu, i tako dalje - spolja savršeni red, a u duši praznina.

Poimajući dubinu katastrofe, zapadne zemlje pokušavaju da se vrate nazad. U izvesnoj meri to podstiče i širenje side - sama priroda pomaže da se zakoči ljudski razvrat. Zašto su opasne česte seksualne veze pre braka? U toku polnog sazrevanja kod devojaka se akumulira ogromna količina energije koja je namenjena, ne samo za formiranje tela budućeg deteta, već i za njegov karakter, sudbinu, sposobnosti, talenat - za sve to je potrebna energija. A sada zamislite da se sve to ulije u čisto seksualno zadovoljstvo i da pritom devojka ne želi začeće. Što se više koncentriše na seksualni užitak, time se više plaši da ne zatrudni. Dakle, ona ne želi da sačuva energiju za buduće dete. Ispostavlja se da je svaki seksualni čin za mladu ženu, u stvari, program odbacivanja i uništavanja buduće dece. Istovremeno, njen energija ne ide na razvoj duhovnih i fizičkih sposobnosti deteta, već se koncentriše na zadovoljavanje želje. Potom žena, ipak želi dete, ali ne može da ga ima. Životinjsko osećanje je prezasićeno do krajnjih granica, a za ljudsko i božansko praktično nije ostalo energije.

Priroda se štiti od takve dece. Ona ne mogu da poseduju visok nivo civilizovanosti, već se osećaju dobro samo u prvobitnom društvu; to jest, u uslovima današnjeg morala doći će, ili do propasti civilizacije, ili će žene prestati da rađaju. Na taj način kraj sveta može da nastupi veoma brzo, a može i polako, po želji klijenta. Da li se sećate kako u jednom popularnom filmu glavnog heroja pitaju: da li hoćeš da te ubijemo brzo ili ćeš se pomučiti? A ovaj, žmirkajući i gledajući u nebo kaže: naravno, bolje da se pomučim.

Dakle, ja vama želim isto to - kažem pacijentu. - U ženi prvo morate da vidite božansko, odnosno da je doživljavate i volite kao dete, možda čak - kao bolesno dete. Zato što je tada potrebno pružati više ljubavi uz manje nade da će dete kasnije biti vaš oslonac, to jest da ćete imati manje koristi od njega. Osim toga, ženu morate voleti kao druga i prijatelja, a tek potom - kao seksualnog partnera. Kad naučite tako da se odnosite, problemi će se rešavati lako i lepo, gotovo sami od sebe.

Opraštamo se i spuštamo slušalicu.

Konsultacija je završena. U glavi mi zuji. Čudno - sve mi je teže da obavljam konsultacije. Verovatno da bih se više orijentisao na knjige. Mora biti da je u tome smisao. Nedavno mi je jedna žena preko telefona ispričala o tome kako je kod mene na konsultaciju pokušala da dođe izvesna žena čija je čerka bila u komi, u teškom stanju.

- Jeste li čitali knjige i gledali kasete? - pitala ju je moja poznanica.

- Ne!
- Onda nećete uspeti da zakažete konsultaciju.
- Ali ja ne mogu da pratim predavanja zato što sedim u bolnici pored čerke koja umire.
- Sergej Nikolajevič vas neće primiti - rekla je moja poznanica. - Čitajte knjige!

Devojčicina majka je zamolila da joj u bolnicu donesu knjige. Pročitala je prvu knjigu i čerkino stanje je počelo naglo da se popravlja. Majka se obradovala, sklonila knjige u stranu i - čerkino stanje se opet pogoršalo. Potom je ona ozbiljno prionula da čita sledeće knjige - čerka je izašla iz kome, oporavila se i izašla iz bolnice. Mislim da je to bila jedna od najboljih konsultacija koju sam mogao da obavim.

RIBOLOV

Naš avion se već dva sata nalazi u vazduhu. Prvo smo imali let iz Moskve za Frankfurt, a zatim smo preseli u drugi avion, koji moje prijatelje i mene treba da preze na ostrvo gde ćemo pecati. Pred nama je još deset sati leta.

Ne primećujemo kako tanane niti vezanosti, preživljavanja i zabrinutosti iz nas crpe snagu. Svako putovanje je nasilno odvajanje od uobičajenih vezanosti. Ipak, ukoliko se postavimo pravilno prema putovanju, onda će energija, koja se ranije uzaludno trošila, moći da se usmeri na rađanje novih ideja, na usklađivanje duše i tela.

Sećam se priče jednog starijeg bračnog para iz Amerike. Žena je imala rak koji nije mogao da se operiše, a muž - najteži oblik dijabetesa. Penzioneri su radije voleli da, umesto lagane smrti, izaberu romantično putovanje s neizvesnim krajem. Na to su utrošili sav novac, čak i onaj koji su odvojili za sahranu. Putovali su, čini mi se, oko godinu dana, a kad su se vratili, ispostavilo se da su oboje ozdravili.

Mi se navikavamo na sve, uključujući i na naše greške. Naša podsvest ne zaboravlja ništa, i često nepravilan odnos prema svetu, godinama akumuliran, dovodi do sve većeg gubitka energije koji mi ne primećujemo. Tek sa dolaskom teških bolesti, kada organizam zvoni na poslednju uzbunu, pokušavamo da se izborimo sa nastalim problemima, ali često bezuspešno.

Savremena medicina ne dozvoljava čoveku da umre, niti mu pomaže da ozdravi. Takav čovek je - idealan klijent za farmaceutsku industriju koja je u neprestanom porastu. U poslednje vreme, s radoznalošću primećujem kako medicina postaje nalik šou biznisu. Od davnina je svaki prodavac znao da će propasti ako u robu uloži više novca nego što dobije od njene prodaje. Uspešnost poslovanja određuje se jednostavnom formulom: treba uložiti manje novca i truda, a ostvariti što je moguće veću dobit. Što je dobit veća, tim se brže i aktivnije razvija posao. Materijalni svet je tokom mnogo hiljada godina potvrđivao ispravnost ovog zakona. Međutim, ljudska duša živi po drugim zakonima.

Umetnost, koja je povezana s dušom, i koja prikazuje njen razvoj, mora da živi po njenim zakonima. Glavni princip umetnosti je - da pruži mnogo više nego što će dobiti. Umetnost povezuje religiju i nauku. Sledeći religijske postulate, u kojima je ugrađen ogroman altruistički

potencijal, umetnost se razvija. Ali, ako bi se stavila na pokretnu traku i pretvorila u zanat, u njoj bi počeli da pobeduju zakoni materijalnog sveta, to jest biznisa. Ljubav, požrtvovanost, altruizam, želja da se ljudi učine srećnim, jedinstvo svih - bez toga umetnost ne može da preživi. Duša se hrani najvišom energijom iz Praizvora, koju dobija samo onda kad daje - isto kao izvor.

Materijalistički zapadni svet pretvorio je umetnost u biznis, ali je pri tome mehanizam koji odlično funkcioniše u materijalnoj sferi počeo da ubija umetnost zajedno s dušom. Potrošački svet je proširio svoju psihologiju na sve sfere ljudske delatnosti. Medicina je, takođe, počela postepeno da se pretvara u šou-biznis.

Umetnik stvara svoje delo kako bi pomogao drugom čoveku i učinio ga srećnim. To podrazumeva daleko veće davanje, nego uzimanje. Cilj trgovca je da zaradi što više novca za svoju robu i da sebe učini srećnim. Savremeni šou-biznis gleda na posmatrača kao na izvor profita. I savremena medicina je prema pacijentima počela da se ophodi na isti način. Zajedno sa konceptom duše, gurnuti su u stranu i koncepti kao što su saosećajnost i jedinstvo. Ali čoveka s bolesnom dušom je u principu nemoguće izlečiti. Ako je duša bolesna, svest i telo se mogu beskonačno lečiti. Bez koncepta kao što je duša, lečenje tela i duha je osuđeno da postane profitabilni biznis.

Moralna parala koja je zahvatila postsovjetsku Rusiju i za kratko vreme dovela zemlju do degeneracije, neprimetno jača u čitavom svetu. Zašto ljudi ne žele to da vide?

Razmišljam, gledajući kroz prozor aviona. Daleko ispod nas, naziru se nejasni obrisi obale. Napuštamo teritoriju Francuske i letimo iznad Sredozemnog mora. Odsutno gledam u beskrajnu morsku površinu. Interesantno, zašto je život otpočeo baš u okeanu? Zašto je život, koji je postojao na nivou polja, mogao da se realizuje upravo u vodi? Verovatno zato što je voda po svojim osobinama veoma nalik na univerzalno jedinstveno polje Vasiona.

Vasiona, razvijajući se, ostaje apsolutno celovito i jedinstveno biće. Ona, na najsuptilnijem planu, predstavlja tačku u kojoj su vreme, prostor i materija apsolutno jedinstvena celina. Ovaj princip jedinstva ogleda se u svakom događaju koji se dešava u Vasioni. Svako živo biće, razvijajući se, jača u sebi ovaj princip. Sva voda, koja se nalazi na našoj planeti, zbog odsustva forme, predstavlja jedinstvenu tvorevinu. Voda pamti

svaku informaciju. Voda na niskoj temperaturi može da poprimi stabilnu formu, ali ima i to svojstvo da se vrati u pređašnje, tečno stanje.

Prema istom obrascu se u vakuumu formiraju čestice: prilikom sniženja unutrašnje energije, prostor se struktuiru u materiju. Ispostavlja se da razvoj materijalizma svedoči o smanjenju energije društva u celini. Čoveku sa slabom dušom i malom rezervom budućnosti svet izgleda kao večan, nepovrediv i čvrst. Kad sadržaj nestaje, čovek je primoran da se oslanja na formu.

Opet razmišljam, gledajući u more koje sija odražavajući sunce: „Zašto je Kain ubio Avelja?” Mi, već hiljadama godina, ponavljamo jednu te istu verziju: zato što mu je zavideo. Ali tada se pojavljuje pitanje: šta je zavist i zašto se zbog nje može ubiti? Zašto je ta zavist dovela čak do ubistva rođenog brata? U Bibliji ne postoji slučajnosti. Svaka priča je šifrovana poruka koju je potrebno odgonetnuti. Zašto je trebalo šifrovati tako ogromnu informaciju koja se sadrži u Bibliji?

Udubljujem se u razmišljanja i postepeno mi sve postaje jasno. Neprimijeni ljudi nisu mogli da stignu do planine gde je bio susret s božanskim. Zašto prilikom dobijanja najviših znanja čovek može da umre? Zašto dodir sa istinom može da bude opasan? Da bi se ovo shvatilo, prvo se mora odgovoriti na pitanje: šta je to istina?

Zamislimo da se ispred đaka postavi deset jabuka i učitelj ga pita: „Koliko će jabuka ostati ako uzmem četiri jabuke?” Učenik odgovara: „Ostaće ih šest”. Odgovor je tačan. Šta se u tom trenutku dešava u svesti? Iza broja „šest” krije se određena veza između događaja. Treba zamisliti deset jabuka, zatim mentalno ukloniti četiri i prebrojati preostale. Pri tome dolazi do sažimanja vremena - niz događaja se sažima u jednu tačku.

Učitelj pita đaka:

- A šta će se dogoditi ako tu jabuku zakopamo u zemlju? Šta će se dogoditi za pola godine?

- I dalje će tamo ležati - odgovara učenik.
- Odgovor nije potpuno tačan - kaže učitelj.
- Možda će istruliti - nagađa učenik.
- Ovaj odgovor ne može da bude istinit - kaže učitelj.
- Tad će, možda, proklijati i nastane nova jabuka?

- Možda - kaže učitelj. - Ali, da bi odgovor bio bliži istini, moramo da znamo na kakvom mestu zakopavamo tu jabuku, kakvo je zemljište i kakva klima; moramo da znamo na koju ćemo dubinu zakopati jabuku, moramo da znamo da li je trula ili zdrava. Mnogo toga zavisi od doba godine kada je zakopavamo, od toga da li ćemo izabrati senovito ili sunčano mesto, da li jabuku mogu da iskopaju i pojedu divlje životinje. A šta ako neko odluči da na tom mestu sagradi kuću?

Znači, da bi odgovor bio što je moguće bliži istini, dužni smo da povežemo veliki broj događaja koji se dešavaju u različitim trenucima vremena. Međutim, iskustvo pokazuje da mnogobrojni faktori koje uzimamo u obzir ne znače ništa ako ne predvidimo budućnost. Kada procenjujemo zemlju i mesto, mi procenjujemo sadašnjost. A da li će početi da padaju kiše ili će stegnuti mrazevi, da li će životinje pojesti jabuku ili će neki čovek na tom mestu sagraditi kuću - sve su to pitanja budućnosti. Po čemu se matematika razlikuje od realnog života? U matematici je broj faktora jasno određen, dok je u realnom životu on beskonačan.

Istina predstavlja jasnu vezu između uzroka i posledice. Kada naučnici pokušavaju da uzrokom proglase materijalni svet, oni dolaze do zaključka da je nemoguće spoznati istinu. Međutim, od davnina su postojali proroci i vidovnjaci, i događaji koje su oni predskazali su se ostvarivali. Ali nemoguće je uzeti u obzir sve materijalne faktore. Šta je to uopšte znanje? To je skup uzročno-posledičnih veza u sadašnjosti i njihovo predviđanje u budućnosti. Vidovnjaci i proroci nisu mogli da koriste potpunu informaciju iz sadašnjosti.

Zaključak je jedan: koristili su je iz budućnosti. Zamislimo drvo sa ogromnom krošnjom. Hiljade listova raste na granama koje se stapaju u jedno stablo. Tako i materijalni svet, na suptilnijim planovima postaje sve jedinstveniji. Na tim suptilnim planovima vreme teče sporo, sažima se. Za istu količinu vremena može da se dobije daleko više informacija. Što dublje možemo da prodremo u te suptilne strukture, time više možemo da saznamo o svetu u sadašnjosti i budućnosti. Potpuna informacija o tome šta je bilo, šta jeste i šta će biti s Vasionom, sakrivena je u onoj tački u kojoj je Vasiona apsolutno jedinstvena. Znači, apsolutna istina u Vasioni jeste njen Tvorac, a da bi se spoznala istina, potrebno je dublje osetiti suptilne planove koji nas povezuju s čitavom Vasionom, a zatim osetiti potpuno jedinstvo s Tvorcem.

Zašto većina ljudi ne može da dotakne istinu? Ispostavlja se da je za razumevanje nekog procesa potrebna energija, koja objedinjuje sve događaje, kao i nevezanost za površan, uski isečak događaja. Čovek sa slabom energijom se vezuje za sićušan, površan niz događaja. Dajte mu istinitije razumevanje, koje je povezano sa deset puta jačim nizom događaja, i taj čovek će imati samo dve opcije: ili će prihvatiti ogromni utrošak energije da bi prihvatio drugu istinu i umro, ili će se, pod bilo kojim izgovorom, odreći te istine da bi preživeo.

Spoznaja je naizmenično smenjivanje predstava o svetu koje su sve većeg kapaciteta, i ona zahteva porast unutrašnje energije. Bez ljubavi i nevezanosti, nemoguće je povećati unutrašnju energiju. Kroz ljubav dobijamo najvišu energiju, a kroz nevezanost obuhvatamo sve veću zonu događaja. Bez apstrakcije, proces razmišljanja nije moguć. Da bi nastao pojam „stolica“ moramo istovremeno da zadržimo u svesti desetine varijanti toga kakva može da bude stolica. Moramo da se odvojimo od spoljašnje forme, istovremeno očuvavši unutrašnje jedinstvo sa svakom od tih stolica.

Apstrahovanje je - jačanje sadržaja i smanjenje značaja forme. Za čoveka koji je sklon vezivanju, koji je pohlepan, koji ne ume da voli, dodir sa istinom može da bude smrtonosno opasan. Zato je istini uvek bio bliži onaj ko je odbacio sve vezanosti i bio u stanju da vidi svet kao jednu celinu. A drugi su verovali takvim ljudima i sledili ih.

Istine, koje se nalaze u Bibliji, kodirane su, jer ljudska svest ne može da ih izdrži, i ne može da dotakne slojeve značenja koje one predstavljaju. Kad pokušamo površno i nedvosmisleno da tumačimo ono što je napisano u Bibliji, mi nevoljno zatvaramo sve mogućnosti za razvoj i dalje razumevanje.

Kakav je mehanizam zavisti i zašto se zbog njega ubija? U svakom zločincu se, po svemu sudeći, nalaze geni Kaina. U svakom od nas nevidljivo sazревa zločin. Ali, kod jednog se taj mehanizam aktivira, a drugi može da ga obuzda. Zašto se nije obuzdao prvi zločinac svih vremena i naroda? Dugo sam razmišljao o fenomenu zavisti i došao sam do zaključka da u osnovi tog osećanja leži gubitak istine. Najviša istina je ljubav prema Tvorcu. Kroz to osećanje, mi dobijamo informaciju o onome što se dešava, i onome što će se desiti u Vasioni. Zahvaljujući tom osećanju, mi možemo da se menjamo ne uništavajući se. Kroz to osećanje dobijamo najvišu energiju, neophodnu za osiguranje budućnosti.

Mehanizam zavisti je u suštini veoma jednostavan: to je strah za sopstvenu budućnost. A strah je posledica poklonjenja budućnosti. Ako je Bog prihvatio darove Avelja, to znači da je On imao svetlu i sigurnu budućnost, a da Kain nema budućnosti. Za prvog zločinca na zemlji, budućnost je bila najvažnija, važnija od brata i od ljubavi prema Bogu. S obzirom na to da je budućnost za njega postala važnija od ljubavi, oduzeta mu je najviša energija. Počeo je da gubi mogućnost da se menja, razvija i da osigurava svoju budućnost. I tada je oteo budućnost svom bratu. Ubivši Avelja, Kain je pokušao da njegovu budućnost otme za sebe.

Svaki čovek koji uništi sistem prioriteta, i kao glavni smisao bira materijalna i duhovna dobra, osuđen je na degeneraciju. Taj mehanizam radi u svakom čoveku još od doba Kaina. Ideja komunizma je ideja klanjanja svetloj budućnosti. Opravdana zavist prema onima koji su imali više, stvorila je težnju da se iskorene bogati. Klanjajući se svetloj budućnosti, boljševici su se pretvarali u Kaine i ubijali na desetine miliona svoje braće.

Razmišljam, gledajući ispred sebe. Na konsultacijama često viđam ljude koji skoro nemaju budućnost, ljude s teškim dijagnozama: dijabetes, rak, šizofrenija, homoseksualnost, narkomanija. Kada nema energije budućnosti, jedan njen deo mora da se oduzme od fizičkog tela. Ne samo da možemo uništiti telo, već i sudbinu, odnose, pa i svest. Ali, pre nego što izgubi budućnost, čovek se prvo vezuje za nju i klanja joj se. Zanimljivo - kako izgleda čovek koji se klanja budućnosti?

Iznenada se udaljavam od teme. Pozvao me je prijatelj s kojim putujem na pecanje.

- Imate pozdrav od Ivaniča - rekao mi je. - Uzgred rečeno, sve je izgubio, sve su mu oteli.

- A šta se desilo? - pitam ga.

- Pa, kao i obično, falsifikovali su dokumenta, podmitili sudiju i oteli mu preduzeće i zemljište. Vi me razumete - reče mi raširivši ruke, - ranije su ubijali i otimali imovinu, a sad sve rade legalno.

- Pa, kako se on oseća?

Moj poznanik se osmehnuo.

- Trudi se da pravilno prihvati situaciju.

Zatim je malo živnuo.

- Da mu nešto prenesem?

- Prenesite mu - govorim. - Jednom prilikom mi je ispričao priču o onome što mu se dogodilo kada se borio u Avganistanu. Vozili su se oklopnim transporterom, i on, kao komandant, sedeо je na prednjem sedištu. Odjednom se kod njega pojavila neodoljiva želja da se premesti na zadnje sedište. A posle nekoliko sekundi, na tom mestu, gde se nalazila njegova glava, oklopno vozilo je probio protivtenkovski rafal. Tada se on sam premestio na drugo mesto, a sada ga je premestila sudbina.

- Ispada da ne treba da se bori za svoja prava?

- Može da se bori, ali bez promene njegovog unutrašnjeg stanja to je beskorisno - jednostavno će ga ubiti.

Vidim nedoumicu u očima sagovornika i nastavljam:

- Zamislite našeg prijatelja u dva vremenska trenutka: pre godinu dana i sada. Ova dva trenutka označite brojevima i izgovorite glasno. Dijagnostikovaću naslepo.

- Odlično - smeje se moј sagovornik. - Situacija broj jedan.

- Dobro, - kažem ja - idemo dalje.

- Sad situacija broj dva.

- Iznosim rezultate dijagnostike - rekoh mu. - U prvoj situaciji stanje je odlično, rezerva budućnosti je dobra. U drugoj situaciji je rezerva budućnosti sedam puta niža od kritične, a to je smrt.

Moј sagovornik se zamislio.

- U situaciji broj dva se nalazio pre godinu dana. Tačno pre godinu dana plodovi njegovog petogodišnjeg rada su počeli da daju rezultate, posao mu je napredovao i imao je ozbiljnu zaradu.

- To jest, pojavila se svetla budućnost - primećujem, i nastavljam: - Situacija koju on po inerciji prihvata kao nesreću, bila je jedini uslov spasenja njegovog života. Zato, prenesite mu ne samo pozdrav, već i moje čestitke, kao i najbolje želje u daljem radu na sebi.

Tog trenutka sam se setio razgovora koji sam vodio pre godinu i po dana, a ticao se prvih znakova buduće katastrofe ili, ispravnije rečeno -

spasenja. Naime, posle predavanja sam razgovarao s jednim čovekom.

- Čuo sam da vas zanimaju interesantne priče - rekao mi je. - Hteo sam da vas pitam za savet i objašnjenje. Naime, dogodila mi se neshvatljiva situacija. Gajio sam dva šteneta rase azijskih ovčara. Oni vremenom postaju ogromni, kao medvedi, i čuvaju stada od vukova. Ti psi se nikada ničeg ne plaše. Dakle, nedavno je s mojim najvećim i najjačim psom počelo da se dešava nešto čudno. Zamislite ogromnog psa koji se boji svakog zvuka. Pokušavao sam da ga dovedem u red, ali moji pokušaji nisu dali nikakav rezultat. Raspitivao sam se kod stručnjaka šta je u pitanju - ali je rezultat, takođe, bio - nula.

Rezultati moje dijagnostike su ga zapanjili.

- Vaš pas nema budućnost - rekao sam. - Za razliku od čoveka, pas to oseća. On oseća da je to neizbežno i zato se plaši.

Netremice je gledao u mene.

- Ali, na predavanjima ste govorili da psi preuzimaju sudbinu svojih gospodara.

Umosto odgovora, slegnuo sam ramenima.

- To zaista može da znači ono što ste prepostavili. Vi ćete umreti sledeći.

On se zamislio, gledajući ispred sebe, a ja sam nastavio:

- Naravno, želite da me pitate da li možete da promenite svoju sudbinu. I ja, kao i uvek, mogu da odgovorim da je to nemoguće ukoliko se ne promenite iznutra.

- Pa zašto pas mora da umre zbog mene?

Raširio sam ruke umesto odgovora.

- Vi ga hranite, vi ste njegova budućnost i izvor njegove sreće. Ako težimo nekom cilju, obično postajemo nalik cilju. Pas iznutra zavisi od vas, identificuje se s vama i preuzima na sebe vašu sudbinu.

- Dobro, objasnite mi zašto ja moram da umrem.

- Da li ste pre pet godina imali neke ozbiljne probleme?

Razmislio je i klimnuo glavom.

- Da, imao sam.

- Eto - nastavio sam, - vi ste bivši vojni oficir i navikli ste da upravljate situacijom, pritom, prilično oštro. Kad ne možete da se nosite sa situacijom, postajete nervozni i agresivni. Dakle, agresija kao površna forma upravljanja može da ima efekta, ali kada se često ponavlja, ona prelazi u podsvest. Naša svest je povezana s telom, a naše telo je materijalno i odvojeno, zbog čega je naša svest, takođe, odvojena od Vasiona. Ali naša osećanja su povezana s podsvešću, u kojoj je sve jedinstveno. U podsvesti se vaša želja da podređujete, potiskujete i nervirate - već širi na čitavu Vasionu.

- A zašto nam strada budućnost?

- Zato što, kada je čovek dugo nezadovoljan svojom sudbinom, on ubija svoju budućnost. Šta je sudbina? To je naš život koji se odvija u vremenu. Nezadovoljstvo sudbinom je - nezadovoljstvo životom u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Kad je čovek nečim nezadovoljan na nivou svesti, on se bori i menja situaciju oko sebe, to jest energija, koja se oslobađa prilikom stresa, transformiše se u aktivno delovanje. Ukoliko se nezadovoljstvo ne pretvara u aktivna delovanja kako bi se promenila situacija, ono se pretvara u mržnju. Jednostavnije rečeno, ako ne možemo da se pomirimo s drugim čovekom, ili da ga prevaspitamo, tad želimo da ga ubijemo. Ako ne možemo da promenimo svoj život, onda počinjemo da ga mrzimo. To znači da svom životu želimo smrt, to jest sebi, u sadašnjosti i budućnosti. Zar može da preživi čovek koji svake sekunde želi smrt svojoj budućnosti?

A znate li odakle se pojavljuje nezadovoljstvo sudbinom? - pitao sam. - Ono započinje klanjanjem budućnosti. Što svetliju perspektivu za sebe oslikam, što prijatniju sudbinu za sebe očekujem, time će jače biti moje nezadovoljstvo situacijom i sudbinom ukoliko se bude razlikovalo od idealra. Ispada da klanjanje budućnosti dovodi do nezadovoljstva realnošću, a kroz nju - do nezadovoljstva sudbinom, koja povezuje sadašnjost i budućnost, a samim tim i do gubitka same budućnosti.

Na fizičkom planu, sadašnjost i budućnost se međusobno veoma razlikuju, a na suptilnom planu su jedinstveni. Ne tako davno, lekari su uočili jasnu vezu između čovekovih emocija i njegove bolesti. Žal zbog prošlosti izaziva, po pravilu, visok pritisak, bubrežne probleme i često dovodi do onkoloških oboljenja. Težina bolesti određuje se stepenom kajanja zbog prošlosti i njenog neprihvatanja. Ako nešto izričito ne mogu da prihvatom, u mojoj podsvesti se ta emocija pretvara samo u jedno: objekat neprihvatanja mora biti uništen. I ukoliko ne prihvatom svoju

prošlost i svoju sudbinu, podsvesno želim da ih uništим. Nežne izdanke je uvek lakše otkinuti nego čvrste grane, i energija, usmerena na uništenje prošlosti, počinje da uništava budućnost. Naše privremeno telо se skraćuje, smanjuje, uništava, a mi to čak i ne naslućujemo.

Zvučи paradoksalno, ali lakša bolest može da pojačа nezadovoljstvo sudbinom, a teška ili smrtonosna, naprotiv, izaziva smirenje i prihvatanje subbine. Objasniću zašto. Prvi znaci problema u obliku lakše bolesti mogu da pojačaju strah za budućnost i, sledstveno tome, nezadovoljstvo sudbinom. A kad čovek zna da je osuđen i da pred njim nema budućnosti, tad se kod njega obnavlja sistem prioriteta. Ljubav prema Bogu izlazi u prvi plan, a budućnost, zajedno sa sadašnjošću, biva ostavljena po strani.

Moj sagovornik čuti, kršeći prste.

- A kako promeniti svoju sudbinu?

- Kroz ljubav. Što je više energije u vašoj budućnosti, time se bolje gradi vaša subbina. Sa sićušnom budućnošću ne možete imati ni zdravlje, ni sreću, ni srećnu sudbinu. Ali ako u duši ima mnogo ljubavi, tada će budućnost biti zasićena i obimna. I, naravno, ne treba raditi stvari koje dovode do obogotvorenja budućnosti.

Pogledavši ga, nastavio sam:

- Kako izgleda čovek koji se klanja budućnosti? To je čovek koji je neprestano nezadovoljan svojim bližnjima, okruženjem i sudbinom. To je čovek koji neprestano osuđuje druge, sebe, okruženje. To je čovek koji neprestano žuri u težnji da dostigne budućnost. To je čovek koji je neprestano zabrinut za budućnost i plaši je se. To je čovek koji smatra da je uvek u pravu i ne može da prihvati nepravdu prema sebi.

Tvrdica je spremан да ubije svakoga само да bi sačuvao svoj novac; on ima snažno izražen egoizam na materijalnom planu. Pohlepan čovek nije u stanju da se žrtvuje. A bez žrtve je nemoguće spoznati Boga, to jest najvišu istinu. Svaka religija otpočinje sa idejom žrtve. Ali, egoizam može da bude i nematerijalan. Duhovni egoizam je osećaj sopstvene ispravnosti, poklonjenje pravdi i okamenjenim idealima. Duhovni tvrdica nikada neće moći da žrtvuje ispravnost i pravednost radi ljubavi. On će ih braniti do samog kraja. Materijalni tvrdica je spremан da umre radi novca, a duhovni tvrdica - radi toga da odbrani svoju ispravnost.

Postoji još nekoliko znakova opasne zavisnosti od budućnosti. Ono čemu se klanjamo mora biti jedinstveno. Čovek ne može istovremeno da korača prema više ciljeva. Zbog toga, kada se klanjaš budućnosti, postoji samo jedna - njena jedinstvena varijanta. Multivariantnost mogućih događaja nestaje, i ukoliko nešto ugrozi jedinoj, idealnoj varijanti moguće budućnosti, kod čoveka se javlja paničan strah zbog mogućnosti da će izgubiti tu budućnost, a, u skladu s tim, i mržnja prema onome ko može da mu je otme. Isključivost, netolerantnost, unutrašnja grubost - sve su to predznaci budućnosti u jednoj varijanti, a dalje nastupa gubitak iste te budućnosti, to jest dolaze bolesti i nesreće.

Ako je komandant izdao pogrešno naređenje, on nema pravo da ga opozove, inače će podređeni početi da sumnjaju u njega. Tome uče oficire u vojnim školama, i vi to znate. Neprekidni osećaj sopstvene ispravnosti, koji je neophodan oficiru u toku bitke, u doba mira postaje katastrofalan. Zato su vojni i despotski režimi uvek bili osuđeni na propast i smrt. Sovjetski Savez je postojao u režimu neprekidne pripravnosti za rat. Običan svet je učen da bezuslovno veruje vođama revolucije i da se priprema za „konačnu i odlučujuću bitku”. To je pojačavalo klanjanje budućnosti u vreme socijalizma i ubrzalo njen krah.

- Niste se umorili? - nasmešio sam se gledajući u sagovornika.

Odgovorio mi je odmahivanjem rukom, a ja sam nastavio:

- Postoji jedna iluzija na koju smo svi navikli: ono što nazivamo sadašnjošću zapravo ne postoji. Objasniću to na primeru: na fizičkom planu vidimo šupu, prilazimo joj, dodirujemo je rukom i govorimo da ona postoji u sadašnjosti. Na suptilnom planu je istovremeno vidljivo kako se šupa gradi, kako je nastala i kako je zatim spaljena ili uništена. Za nas je sadašnjost vezana za postojanost fizičkog oblika i s njegovim kretanjem u prostoru. U suštini, sadašnjost postoji samo u našoj svesti, koja je povezana s telom. Realna sadašnjost je skup prošlosti i budućnosti. Ukoliko su prošlost i budućnost jedinstveni na suptilnom planu, onda je realnost njihov skup, jer tamo ne postoji primetna razlika između prošlosti i budućnosti. Jednostavnije rečeno, pojmovi kao što su prošlost i budućnost, prestaju da postoje na suptilnom nivou. Za Tvorca ne postoje prošlost i budućnost, postoji samo sadašnjost.

Kada sećanja na prošlost čoveku donose više radosti nego što mu donosi sadašnji život, to znači da on živi u prošlosti i da je nezadovoljan sadašnjošću. Vaša duša se nalazi tamo gde vam je najveća pozitivna emocija. Ako je vaša najveća sreća u prošlosti, vi podsvesno ubijate

sadašnjost. Isto je i s budućnošću. Ako je vaša glavna pozitivna emocija u budućnosti, ako živate u toj budućnosti, to znači da ćete još više biti nezadovoljni sadašnjošću. U prošlosti ili budućnosti možete imati sva blaga, novac, automobile, prijatelje, društvo. Ljubav prema Bogu može da se nalazi samo u sadašnjosti. Najuzvišenije pozitivne emocije takođe mogu da budu samo u sadašnjosti. Prošlost i budućnost su povezane s površnim, materijalnim svetom i klanjanje njima nas udaljava od istine i ljubavi. Ne postoji uzalud izreka: lud živi za budućnost, glup za prošlost, a pametan - za sadašnjost.

Svako klanjanje bilo čemu u ovom svetu stvara vezanost, a zatim agresiju. Posle agresije slede bolesti i razaranja. Poklonjenje površnim slojevima, vremenskim tokovima, to jest prošlosti i budućnosti, pretvara se u agresivnost prema vremenu, a to je osnovna veličina u Vasioni, koja stvara prostor i vreme.

Zamislio sam se, prisećajući se jednog davnog razgovora. Lako je reći: treba prevazići zavisnost od budućnosti. U suštini, taj proces može da bude izuzetno težak, a bez ljubavi je jednostavno nemoguć. Umeće ljubavi ne dolazi odjednom, a da se tome naučimo, dug je i složen proces. Duša se razvija isto tako sporo kao i telo. Da bi se podigao veliki teret potrebno je dugotrajno i strpljivo treniranje. Naivne predstave o duši dovode do toga da ljudi pokušavaju da podignu „veliku težinu” odmah, a zatim pate jer im ništa nije pošlo za rukom.

Na jednom od predavanja sam dobio papir na kome je pisalo: „Kako da prihvatom nepravdu?” Moj odgovor je možda bio neočekivan za neke slušaoce - u etapama. Isprva se nepravda mora prihvati kroz prevazilaženje mržnje i želje za osvetom. Pritom se mora sačuvati bar kapljica topline i dobrodošnosti. Zatim se prihvata putem prevazilaženja uvređenosti, ali u duši mora da bude još više topline. Potom se prihvata kao znak s neba, kao upozorenje na nesreće koje dolaze, a u duši je potrebno zadržati ljubav. Dalje - sa zahvalnošću, kao spasenje, a ljubavi mora biti još više. Nakon toga, svaku situaciju, kako priyatnu tako i neprijatnu, moramo posmatrati kao sredstvo koje nas podstiče na ljubav prema Bogu.

Od razmišljanja mi ponovo odvraća pažnju sused:

- Uzgred, pozdravio vas je još jedan naš zajednički poznanik - ako se sećate, umirali su mu prasići? Sad je u redu, svi prasići su živi.

Sa smeškom se sećam razgovora s tim mladim biznismenom.

- Gajim svinje - rekao je, - i da bih proširio posao, odlučio sam da nabavim prasiće nove sorte. Oni brzo dobijaju na težini, dobroćudni su i vrlo se lako pripitomljavaju. I, eto, zamislite, na moje oči, zdravo prase, koje je do malopre bilo živahno i igralo se, odjednom pada i za sekund umire. Drugo prase pritrčava hranilici, ali ga noge odjednom izdaju, i ono, takođe, umire. Da li to može da ima veze sa mnom ili ne?

- S moje tačke gledišta, veza je najdirektnija - odgovorio sam. - U vašem je karakteru navika da budete nezadovoljni sudbinom. Jedna osoba može tokom života da se žali na sudbinu i bude manje-više zdrava, a druga će početi da boluje. To se može objasniti veoma jednostavno. Čovekova duša i njegova najdublja osećanja imaju ogromnu inerciju. Ako su roditelji osobe, ili preci, umeli iznutra da prihvate svaku situaciju i da sačuvaju dobrodušnost, tada njegovo neprestano nezadovoljstvo neće odmah zatrovati dušu. Ako su mu preci bili ateisti, a pored toga i nemoralni, što dovodi do gubitka ljubavi u duši, onda će čovek, nezadovoljan svojom sudbinom za nekoliko godina zaraditi najtežu bolest. Za početak, sve sudbinske probleme prihvativi s dobodušnošću. Iskušenja subbine i tela usmereni su na pročišćenje duše. Ako želite da poboljšate sudbinu, dovedite u red svoju dušu. Snažan čovek usmerava energiju na promenu situacije, a slab svu energiju troši na ljutnje i nezadovoljstvo.

Greška mnogih vernika je u tome što oni smirenje izjednačavaju s pasivnošću. A smirenje znači aktivan rad na promeni pre svega sebe, a ne situacije. Neprijatelja pobeđuje onaj ko može da pobedi sebe. Zato smirenje podrazumeva ogromnu energetsku aktivnost na vaspitanju sopstvene duše. Neposvećenom čoveku to izgleda kao spoljašnja pasivnost. Cilj smirenja nije u trpljenju i odustajanju, već uvećanju ljubavi u duši.

- A zašto su prasići umirali tako iznenada? - zainteresovano me je pitao mladić.

- Kada se privremeno telo postepeno smanjuje, tada dolazi do pada energije u organizmu a imunitet slabi. Otpočinju različiti problemi, bolesti, starenje i, na kraju, smrt. Kada se privremeno telo naglo lomi, tada može da nastupi smrt bez vidljivog razloga. Energija neophodna za život jednostavno odlazi.

- Šta se može desiti sa mnom? - upitao je preuzetnik.

Slegao sam ramenima.

- Prasići preuzimaju sliku vaše sADBine. To može da bude saobraćajna nesreća, konkurenčija može da organizuje ubistvo, prosto rečeno - nećete dugo bolovati.

- Da li je to moguće izbeći?

- Moguće je - odgovorio sam, - i način vam je poznat: kroz ljubav. Moguće je lako ustanoviti da li se promenilo stanje vaše duše. Najbolja analiza je to u kakvom su stanju vaši prasići. Ako prestanu da umiru, to će značiti da se kod vas pojavila šansa da dobijete probleme i bolesti koji mogu da zamene brzu i laku smrt. Bol nas podstiče na ljubav, naročito duševni bol, a ukoliko mi tvrdoglavu puzimo ka strahu, mržnji i ljutnji, nemoguće je da poboljšamo svoju sADBinu. SADBinu je moguće promeniti, ali se na nju ne smemo ljuditi.

„Interesantno - razmišljam - prošlo je svega mesec dana, a rezultati tog biznismena su prilično dobri, iako je situacija bila ozbiljna. Kad postoji veoma teška, duboka ljutnja na svoje najbliže, na sebe i na sADBinu, kidanje privremenog tela može imati kao rezultat momentalni gubitak energije i iznenadnu smrt, a spoljašnji uzroci smrti mogu biti najrazličitiji. Ali ovaj mladić je dobrodušan, njegovoj duši je bilo lako da prihvati ispravan odnos prema sADBini. Istina, ovo je samo početak. Ukoliko pomisli da je najgore prošlo i ne pobrine li se ozbiljno o duši, pre ili kasnije se mogu pojaviti novi problemi”.

S vremena na vreme bih pogledao njegovo polje i upozorio ga na to da molitva ne predstavlja lek koji se uzima kad je stanje potpuno loše. Ako čovek ne želi da brine o svojoj duši, najveća šteta koja mu se može naneti je štititi ga od problema.

„On ima svoju - razmišljam - a ja moju sADBinu, glupo je i opasno uplitati se u sADBinu drugog čoveka”. Sećam se stare poslovice: „pametnom - reč, budali - bič”. Ne smemo čoveka lišiti prava na izbor, inače ćemo sami odgovarati za njegove greške. Mi smo odgovorni ne samo za one koje popravljamo, nego i za one koje kvarimo.

Tek nedavno sam počeo da shvatam Hristove reči: „Ne bacajte bisere pred svinje” i „Ne bacajte svetinje psima”. Malo dete mora samo da napravi prve korake, mora da padne, da oseti bol i nauči da hoda samostalno. Ono se može zaštитiti od rizika, prvo našim neposrednim upozorenjima, a zatim neprimetno. Što je pomoć kraća i nenametljivija, time je bolja. Ako čovek nema želju da nešto sazna, dobijeno znanje neće ni zapamtiti, niti iskoristiti. Zato, umesto tačne dijagnostike,

objašnjenja koji su problemi preostali i kakvi nas vrebaju, izgovaram samo jednu rečenicu: „Čestitajte mu na uspešnom početku”, a onda se udobnije zavalim u stolicu i zaklopim oči.

Sedim tako pet-deset minuta i pokušavam da zadremam. Ali nove misli se pojavljuju po inerciji i tema budućnosti se nastavlja. Ako se s budućnošću postupa kao s fizičkom realnošću, onda se sistematski može izgraditi mehanizam delovanja na budućnost. Ono što je interesantno jeste da najjači uticaj na sadašnjost može da izvrši onaj ko uspešno upravlja budućnošću. Glavna energija teče odатle i neprekidno podržava postojanje celokupnog vidljivog sveta. Delujući na taj tok, moguće je menjati strukturu materije, lečiti bolesti i izvoditi najrazličitija čuda, poznata u istoriji čovečanstva. Ali ako se prema budućnosti pojavi agresija u vidu zabrinutosti, straha i žurbe, tada se ne uništava samo sutrašnji, već i današnji dan.

U sećanje mi navire jedan hladan, snežni dan. Bilo je to pre šest-sedam godina. Imao sam predavanje u Novosibirsku, a nekoliko dana pre toga, prijatelji su me pozvali na skijanje. Vreme je bilo predivno. Sunce je sijalo punim sjajem, bilo je oko deset stepeni ispod nule. U Novosibirsk smo krenuli rano ujutru, jer je put trebalo da traje oko sedam sati. Sat vremena kasnije, kada smo izašli na put, odjednom je neočekivano počeo da pada sneg i duva jak vetar. Vidljivost je bila petnaest do dvadeset metara. Konsultovali smo se i odlučili da se ne vraćamo. Na svakih stotinak metara video sam slupane automobile u jarku pored puta. U jednom trenutku, samo što nas nije udario automobil koji nam je išao u susret. U tom trenutku vidljivost je bila još gora.

Dvostruko sam brinuo: pre svega zato što mi je predavanje onemogućeno, a kao drugo, zbog toga što možemo da izginemo ili da se obogaljimo. Da mi ne bi padale na pamet razne gluposti, legao sam na zadnje sedište, počeo da se molim, a zatim sam zaspao. Pola sata kasnije sam se probudio i primetio da se vreme poboljšalo, ali je nakon pet minuta sneg ponovo počeo jako da pada. Četrdeset minuta kasnije, osetio sam takav umor, da sam ponovo morao da spavam. Legao sam i počeo da se molim, a onda sam neosetno zaspao. Četvrti put, dok sam razmišljao da li da legnem i molim se ili ne, vozač je neočekivano rekao: „Sergeju Nikolajeviču, najbolje je da spavate. Kad spavate, vreme se odmah poboljša i nema ni vetra ni snega. Čim se probudite, počinje snežna oluja“. Poslušao sam njegov savet. Vreme se opet popravilo, i devet sati kasnije bili smo u Novosibirsku.

Šta je to strah i zašto nam je potreban? Kod svih plemena u drevnim vremenima, postojao je pojam „tabu”, to jest određeni postupci, koji ne smeju da se rade. Tabu je posle straha sledeći nivo razvoja. Kad se životinja približava provaliji, kod nje se javlja strah koji je čuva od smrti. Strah mora da izazove maksimalnu nelagodnost, da životinja ne bi učinila nešto opasno po sebe i da bi preživela. S obzirom na to da su sreća i zadovoljstvo živog bića povezani sa oslobođanjem energije, strah mora da zaustavi energiju, čak da izazove njen smanjenje - zbog toga strah parališe i oduzima snagu. Strah je neophodan za preživljavanje u situacijama koje su opasne po život, ali ako se on stalno podržava, organizam se razboljeva i umire. Zato je ovca, koju je Avicena vezao nekoliko metara podalje od vuka, umrla posle tri dana.

Strah je jedan od prvih nivoa adaptiranja na svet koji nas okružuje. Životinja na ivici provalije će biti zaustavljena strahom i skloniće se u stranu. Malom detetu će roditelj na ivici provalije objasniti: „To je tabu tema, ne smeš prilaziti bliže”. To jest, na visokim stepenima razvoja strah koji drema unutar nas dopunjuje se još sa višim nivoom kontrole i adaptacije na okruženje.

Biće sa visokom intuicijom se daleko bolje adaptira na svet. Razumevanje i intuicija štite mnogo pre i mnogo pouzdanije nego što to čini primitivni strah. Oni omogućavaju da se dobije informacija iz budućnosti, tj. da se izbegne opasnost koja još nije prisutna u realnosti.

Najviši nivo adaptiranosti prevaziđa granice budućnosti i seže van njenih granica, tamo gde je skrivena informacija o onome što je bilo, što jeste i što će biti u Vasioni. To znanje dolazi kroz ljubav prema Tvorcu. Ali to znanje, o čemu sam već pričao, čoveku je praktično nedostupno. Za početak, potrebno je da naučimo da se povežemo s budućnošću. Jedno od znamenja da imate dobru budućnost, jeste visoka unutrašnja energija. Tada se pojavljuje osećaj poleta i radosti u duši, bez ikakvog razloga. Tada počinje da se ostvaruje sve čega se čovek prihvati. Želje počinju da se ostvaruju kao čarobnim štapićem. Kretanje postaje lako, a telo se gotovo ne oseća. Pojavljuje se osećaj da se svi problemi mogu prevazići i da će u budućnosti sve biti dobro. Tada, odnos prema neuspesima postaje potpuno promišljen, zato što shvatamo da su oni neophodni i da nas čeliče. Na spletke, zavist, začikavanja i uvrede reagujemo popustljivo, to jest naglo opada zavisnost od ljudskog mišljenja. Visoka energija smanjuje zavisnost od sveta koji nas okružuje.

Međutim, ukoliko čovek o sebi počne loše da misli ili oseća uninije, to jest loše misli o svojoj budućnosti, on neprimetno gubi energiju i snagu neophodne za zdravlje i život. Čovek koji je stidljiv, neodlučan, koji ne ume da želi i sanja, prazni energiju svoje budućnosti i postepeno je gubi. Svaka želja izvire iz ljubavi i zato je njeno potiskivanje - uništenje unutrašnje energije. Mnogi su, pokušavajući da se bave samovaspitanjem, počeli aktivno da suzbijaju svoje želje, a zatim su upadali u depresiju i razboljevali se. To se često javljalo kod vernika, koji očigledno nisu shvatili šta je ljubav prema Bogu. Nedostojne želje treba obuzdavati, kultivisati i razvijati u uzvišene.

Sećam se kako sam na jednom seminaru slušaocima rekao nešto, što im je isprva zazvučalo veoma čudno: „Ako želite da udarite onoga s kim se raspravljate, ta želja ne sme da se potiskuje, inače će izazvati bolest i depresiju. Takva želja se mora obuzdati i transformisati”. Želja da se udari drugi, samo je pokušaj da se konflikt razreši na prvobitan, primitivan način. Agresija je najlakši način upravljanja situacijom. Ako naučite da pronađete zajednički jezik s drugima, možete ostvariti želju i bez agresivnosti. To jest, agresivnost je znak naše zaostalosti i nesposobnosti da upravljamo svetom koji nas okružuje, kao što je uostalom i strah.

Hrišćanstvo ima ogroman potencijal. Hristos je izlagao zapovesti koje su neophodne čoveku budućnosti. Za takvog čoveka su strah, mržnja i uninije, samoubilačka osećanja. Čovek budućnosti je čovek sa visokim energijama i zato je Hristos govorio: „Tražite i naći ćete. Kucajte, i otvorice vam se”. Svi znaju kako je apostol Petar poverovao svom Učitelju, izašao iz čamca i hodao po vodi. Ali, čim je osetio strah, odmah je pao u vodu i počeo da tone. Njegova duša je izgubila energiju, pošto je strah nespojiv s visokom energijom. Od čoveka budućnosti, Petar se u trenutku pretvorio u čoveka sadašnjosti.

Zašto je Hristos govorio svojim učenicima: verujte, i tada će vam se ispuniti sve želje? Zato što je to u skladu sa zakonima Vasiona. U svakom deliću sekunde, u Vasionu dotiče energija, pojавljuju se novo vreme, prostor i materija. U svakom deliću sekunde Tvorac ponovo stvara Vasionu. U našu dušu neprestano dolazi energija koju trošimo na održavanje budućnosti, sadašnjosti i prošlosti. U svakom deliću sekunde čovek, pomoću te energije, podržava svoju budućnost. Vera i nada pomažu da se energija usmeri na obelodanjivanje budućnosti. Što više

energije čovek daje, time više energije on dobija od Tvorca i time se šire otvaraju njegove mogućnosti.

Čovek koji je sklon uniniju, koji ne veruje u sebe, potiskuje svoje želje i snove, odbija da troši svoju energiju, zato i prestaje da je dobija. Vera u Boga omogućava da se ostvari najviši potencijal davanja ljubavi i energije ukoliko je ona nesebična. Mnogi veruju u Boga samo zato da bi dobili zaštitu ili zdravlje, i neprimetno počinju da se mole za svoje zdravlje i stabilnost.

Nedavno sam čuo priču o jednoj ženi, kojoj je predstojala izuzetno teška operacija na mozgu. U bolničkoj sobi sa njom su ležale tri žene sa sličnom dijagnozom i sve su umrle u toku operacije. Ta žena je bila ateista, ali je, odjednom, počela da se moli i da traži spasenje od Boga. Preživela je. Posle toga je počela revnosno da posećuje crkvu i da nosi crninu. Kad su je pitali da li veruje u Boga, odgovorila je da veruje zato što je to dobro za zdravlje. U principu, za prvi korak ni to nije loše, ali je kod mnogih ta stepenica poslednja, i umesto vere, otpočinje najobičnija magija, koja je štetna za dušu. Prema velikim istinama, čovek ne sme biti sebičan, jer će biti kažnjen.

Opet sam se zamislio, gledajući kroz avionski prozor nedostižno nebo. Čini se da je sve tako jednostavno - daj energiju, ne potiskuj želje, ne sumnjaj. Zašto onda već dve hiljade godina ljudima to baš i ne uspeva? Nema sumnje, postoji neka tajna, velika zagonetka. Blaženi Avgustin je govorio: „Voli Boga i čini sve što želiš“. Izgleda da rešenje te zagonetke glasi: ljudi su brzo naučili da čine sve što žele, ali do danas nisu naučili da vole. Ljubav je - vozač, a želje su - motor automobila. Bez ljubavi, želje mogu da nas odvedu bilo gde.

U nepresušnoj ljubavi prema Bogu, kriju se sve zapovesti iznete u Starom i Novom zavetu. Ako nemamo dovoljno ljubavi, potrebno je da se strogo pridržavamo zapovesti, podupirući ih razumom, a ne osećanjima.

Nedavno sam na jednom seminaru zamolio grupu da se, pre nego što otpočnemo, oslobole od svih unutrašnjih sadržaja. Kad je prošlo deset minuta, rezerva budućnosti se kod ovih ljudi nije povećala, već se, naprotiv, potpuno iscrpela. Bio sam zapanjen. Ispostavilo se da i oslobađanje mora da se obavi s radošću i ljubavlju, dok je za većinu to povezano s gubitkom, bolom i uninijem.

Čovek poseduje pet čula bez kojih ne može da živi i da se razvija. Ali čovečanstvo je u toku procesa razvoja zadobilo i šesto čulo. Prvih pet čula bez šestog mogu da otupe, ali uz njegovu pomoć mogu da se oslobođe od svega i da pritom sačuvaju toplinu i dobrodošnost. To čulo je humor.

Da je čovekovo šesto čulo - humor, nisam se dosetio ja, već moj prijatelj. Ono što sam shvatio je da postoji i sedmo čulo, bez kog je postojanje ostalih čula nemoguće, i da je ono u osnovi svih njih. To je ljubav.

DODIR SA ISTINOM

Uvek sam se prijatno osećao na jugu. Zračenje Sunca budi najdublje zaštitne sile organizma i podstiče na dobrodušnost i ljubav. U agresivnom stanju ne može dugo da se izdrži na suncu, i ako je agresivnost prema drugima ili sebi prešla u podsvest, onda dug boravak na suncu može da izazove teške bolesti. I, obrnuto, unutrašnja dobrodušnost omogućava da se od svakog preopterećenja izvuče ogromna rezerva energije. Odavno sam primetio da, ako ne želite da se sunčate, ili ste nečim nezadovoljni, u stanju ste uninija, potrebno je da se što pre sklonite u hlad. Mnogi primoravaju sebe da se sunčaju ma kako se osećali, i uz to još koriste i kreme za zaštitu od sunca.

Sa znatiželjom sam dijagnostikovao osobe koje dugo borave na suncu prethodno koristeći kremu protiv opeketina. Kod njih dolazi do pada nivoa suptilne energije i smanjuje im se rezerva budućnosti. Kad koža, izložena suncu, počne da crveni i boli, to je pokazatelj zaštićenosti od zračenja. Krem, pokrivajući kožu, štiti je od opeketina stvarajući iluziju spokojstva i zaštićenosti, isto kao što tablete, uklanjajući sindrom bola, pružaju osećaj zdravlja. Zanimljivo je da se pritom najjače deformacije u auri dešavaju u blizini genitalija - tamo gde se nalazi prva čakra. To jest, posle takvog sunčanja, može da dođe do neplodnosti i kod muškaraca i kod žena.

Koliko god sunčeva energija može da bude opasna, isto toliko je životvorna i neophodna svakom čoveku. U jednoj belešci sam pročitao zanimljivu informaciju: stanovnici Kavkaza, koji žive u Noriljsku, na Severnom polu, bolje podnose odsustvo sunca od lokalnog stanovništva, i tokom dugih zima se osećaju dobro. Ispada da se čovek veoma teško adaptira na odsustvo sunca. Sunčeva energija se koncentriše u fizičkom telu, kao i u telu polja, te može čak da se prenosi na potomstvo.

Suviše jako sunce na ekvatoru koči čovekov razvoj, a nedostatak na Severu dovodi do slabljenja. Glavni centri razvoja uvek su se nalazili u središtu, u subtropskom pojasu. Prema mojoj dijagnostici, jedno od najmoćnijih energetskih mesta na Zemlji nalazi se tamo gde je nastao život i prešao na kopno - u istočnom delu Južne Afrike, i u onom delu Indijskog okeana koji se naslanja na njega.

Ali, ipak se život prvo pojavio na suptilnom nivou polja. Do tog zaključka sam došao pod veoma dramatičnim okolnostima, a sve je otpočelo lepo. Naime, odlučio sam da završim ediciju svojih knjiga

„Dijagnostika karme“ i zaključim sistem istraživanja. U principu, sve je bilo jasno.

Šta je čovek? To je biće koje poseduje samo dva bazična nagona: nagon samoodržanja i nagon produžetka vrste. Zavisnost od nagona, i klanjanje nagonima, čoveka čine agresivnim. Želja da produži sebe, svoj život, svoju vrstu, dovodi do ljubomore i uvredljivosti ukoliko postane cilj, sam po sebi. Ako se čovek klanja volji, sposobnostima, upravljanju, kontroli, tada samoodržanje stvara agresivnost koja se može nazvati gordošću. Dakle, postoje dve suprotnosti: ljubomora i gordost. Zavisnost od njih pojačava agresiju i izaziva bolesti i nesreće. Dugo sam pokušavao da shvatim koje je od tih osećanja dublje, koje je od njih primarno. Zatim sam shvatio da su na suptilnijem planu oni jedinstveni i da se razlikuju samo na površinskom nivou.

Osnova svega je ljubav i u tom osećanju je sve jedinstveno. Što je manje ljubavi i energije, time se suprotnosti agresivnije ponašaju i time su veće njihove razlike. Sposobnost da volimo nam omogućava da se izdignemo nad svakom ljudskom srećom, a uporedo sa slabljenjem vezanosti, nestaju bolesti i agresivnost.

Evo šta sam želeo da kažem čitaocima u svojoj poslednjoj knjizi: „Moj zadatak je da vas dovedem do istine. Pomogao sam vam da je dodirnete, a dalje idite sami. Pokušao sam da objedinim sve ljudske vrednosti i da ih uklopim u nekoliko glavnih tačaka. Neophodno je probati udaljiti se od ljudskog i dodirnuti božansko. Sve drugo - više nije moj zadatak“.

Zaboravio sam da želje i snovi mogu da se ispunjavaju i da to ispunjenje može biti daleko od onoga kako smo mi zamislili. Hteo sam da pomognem ljudima da osete božansko i mislio sam da će svojom poslednjom knjigom to uspeti da uradim. Ali, u pitanju je bila iluzija. Umesto da knjigu napišem brzo i lako, iznenada sam teško oboleo. To je trajalo godinu i po dana. Tek kasnije sam shvatio da to nije bolest, i da to nije cena koju plaćam zbog ogromnog opterećenja prethodnih godina. Jednostavno, poželeo sam da dodirnem božansko i želja mi se ispunila. Nisam ni slutio da uopšte nisam spremam za ostvarenje te želje. Ispostavilo se da čovek mora biti dostojan svojih želja, ali ja tada to nisam ni naslućivao.

Postoji jedno vrlo interesantno zapažanje: ako malo dete uvereno kaže da će postati putnik, slikar, poznati naučnik, ili bogat čovek, to će se kasnije i potvrditi. Ako dete pak ni o čemu ne sanja, onda najčešće malo

šta postiže u životu. Mnogi su primetili da su mala deca vidovita. Ona ne samo da osećaju svoju buduću sudbinu, već je i kreiraju svojim neprekidnim težnjama.

Šta je koncentracija? To je neprekidno slanje emocionalne energije u jednom pravcu. Ako se taj proces izvesno vreme zadrži u svesti, on postaje trajan. Čovek zaboravlja na svoje ciljeve, a njegova podsvest neumorno nastavlja da funkcioniše. Ako dečji snovi potiču iz glave, iz želje za udobnošću, postizanjem statusa - oni se retko ostvaruju. Ako, pak, dolaze iz dubine duše, često, zapravo, uprkos uobičajenim shvatanjima i realnoj situaciji, želje tada imaju veoma velike izglede da se ostvare. Više od toga - ako se dete kasnije odrekne svojih snova, zgazi „grlo svoje pesme”, ono za to može da plati bolešću ili smrću.

Podsvenski mehanizmi se naročito snažno učvršćuju u toku puberteta. Organizam ulazi u potpuno novu fazu, u odrastao život. To se dešava uz ogromno oslobođanje energije u pozadini. U tom trenutku se naglo i trajno učvršćuje sve - kako dobro tako i loše. Ako dete u pubertetu uđe sa stabilnim snovima, tada će se oni, najverovatnije, ostvariti.

Odlučio sam da završim svoja istraživanja i da napišem poslednju knjigu. Odmah, nakon te odluke, počele su da me svrbe uši. Ranije sam već imao sličan problem zbog čega sam se obraćao lekarima. Prepisali su mi mast, tablete, ali ništa nisu otkrili. Prema mojoj dijagnostici, problem sa ušima je povezan s ljubomorom, preteranom vezanošću za voljenu osobu, za svet koji nas okružuje. Video sam da otpočinju problemi, ali iz nekog razloga nisam mogao da dijagnostikujem njihov uzrok. Molitva mi nije pomagala, kao ni dijeta. Svrab u ušima je postajao neizdrživ i ponovo sam odlučio da se obratim specijalisti. Na preporuku, otiašao sam na pregled kod jednog profesora. Kada sam ušao u njegovu kancelariju, profesor nije bio тамо па ме је primila njegova asistentkinja. Pregledala ме је и избунјено upitala:

- Recite, da nemate možda dijabetes?
- Ne. O čemu se zapravo radi?
- Svrab u ušima mogu da izazovu gljivice, ali te gljivice se obično pojavljuju kod dijabetičara.
- Eto ti ga sad - pomislio sam. - Opet ista ona tema preterane vezanosti za najbliže. Knjiga će, izgleda, morati da sačeka.

Napisala mi je uput za analizu krvi i posavetovala me da dođem sutra.

Generalno, ako se prema isceliteljstvu postavimo ozbiljno, ono je opasan zanat. Mnogi iscelitelji oboljevaju od dijabetesa, raka - jednostavno umiru bez vidljivih razloga. Kod mnogih otpočinju psihički problemi, patološke promene u karakteru. Oni godinama akumuliraju duševnu prljavštinu iz pacijenata, a zatim dolazi do eksplozije.

„Izgleda da se moj isceliteljski maraton privodi kraju” - pomislio sam.

Ujutro sam uradio analize i s rezultatima otišao kod profesora. On mi je pažljivo pregledao uši i pohvalio asistentkinju.

- Da, ovo su stvarno gljivice. Prepisaćemo vam mast i sve će proći.

- A šta je s dijabetesom? - bojažljivo sam pitao.

- Normalna vrednost šećera u krvi je od tri do šest jedinica. Kod vas je 3,9. Nalazi su savršeni.

U apoteci sam kupio preporučenu mast i zaista, posle njene primene, svrab je postepeno počeo da nestaje. Čini se kao da je bilo potrebno radovati se, ali sam osećao da problem nije rešen. Otišao sam na Krim radi odmora i prijatelj mi je ponudio da proverim biološku aktivnost akupunktturnih tačaka. Rado sam pristao. Nakon dijagnostike, lice mu se izdužilo od iznenađenja: „Ove tačke bolje funkcionišu kod mrtvaca, nego kod tebe. Dovedi se u red, uopšte nemaš energije”.

Grozničavo sam pokušavao da dijagnostikujem svoju zavisnost od nagona, međutim, slika nije izgledala tako loše. Prema mojoj dijagnostici ispalo je da sam zdrav, ali sam iz nekog razloga umirao. Nedelju dana kasnije zboleo me je zub, zatim drugi, treći, potom su počeli da me bole svi zubi i na kraju su počeli da se krune. Bilo mi je bolno čak i da govorim. Po preporuci, zakazao sam pregled kod jednog dobrog stomatologa. Nakon pregleda, doktorka mi je rekla: „Imate dvanaest pokvarenih zuba; potrebno je da stavite plombe, inače ćete sve zube morati da izvadite”. Presedeo sam devet sati u zubarskoj stolici. Pred kraj sam zadremao, čak i dok mi je bušen zub. „Ali zubi su takođe povezani sa temom želja, vezanosti i ljubomore - razmišljaо sam. - Odakle izvire ovaj program?” Prisetio sam se razgovora sa lekarkom-protetičarem. „Odavno sam primetila jednu činjenicu - rekla mi je: ako se kod žene pojave ginekološki problemi, posle nekog vremena počinju da joj se

kvare zubi". „A šta će biti ako se zubi poprave - smrknuto sam pomislio - ginekološki problemi će još više zatrpati”, ali ništa nisam rekao.

Dakle, nakon što sam sredio zube, počeo je da me boli donji deo stomaka. „Izgleda da tema vezanosti i ljubomore sve jače izvire - razmišljaо sam zabrinuto. - Čini mi se da ћu ponovo morati da idem kod specijaliste”. Sve vreme sam se molio i pokušavaо da savladam svoju podsvetu ljubomoru. Od detinjstva sam bio neverovatno ljubomoran i sklon vezivanju, ali sam bio svestan toga. Zato sam bolovao od furunkuloze. Uvek sam imao probleme u odnosima jer sam bio veoma uvredljiv. Baveći se svojim istraživanjima, pokušavaо sam da se promenim i smatraо sam da sam uspeо. A ispostavilo se da su me karakterne slabosti ponovo ščepale i to tako, da je izgledalo da se neću izbatrgati.

Još jedan doktor, posmatrajući rezultate ultrazvuka, rekao mi je da nemam nikakvu onkološku bolest, već da je u pitanju hronični prostatitis. „Posle pedesete godine taj problem se - rekao je, - sreće kod svakog muškarca, ali ipak morate da se lečite”.

Shvatio sam da se kod mene dešava program samouništenja: najpre se problem pojavio u predelu glave, a zatim se polako spušta nadole. Da sam imao teške glavobolje ili povredu glave, tada, najverovatnije, ne bi bilo problema sa zubima i urogenitalnim traktom. Ali glava mi je potrebna da bih pisao knjige, tako da je podsvet izabrala uništenje onih funkcija koje ne ometaju realizaciju moje podsvetne želje.

Još jedno novo lečenje nije dalo mnogo uspeha, a bolovi su bili užasni. „Izgleda da umirem - razmišljaо sam - ali kad bih samo mogao da shvatim odakle ova nesavladiva vezanost za život i voljenu osobu?” Konačno, važno je sačuvati ljubav, naročito pre smrti. To je veoma korisno za dušu. Odavno sam primetio sledeću zanimljivu stvar: pre nego što se dobije neko dobro, potrebno ga je otpatiti, izdržati neke prinudne žrtve. Ako prođeš iskušenje, dobićeš nagradu. Ako nisi umeo da sačuvaš ljubav i prihvatiš patnje koje su ti poslate s višeg plana, nisi dostenjan sreće. Jedna od najvažnijih komponenti ljudske sreće je - dodir sa istinom. Novo razumevanje sveta takođe mora da bude propaćeno.

Uglavnom, posle dve godine neprestanih problema, uspeо sam da u pozadini nagona otkrijem mnogo dublju strukturu, gde su se oni objedinjavali. Isprva sam joj dao radno ime „jedinstvo”. Oba nagona bila su prisutna u strukturi kao jedinstvena celina. Zatim sam, razmatrajući stotine i stotine situacija u kojima je postojala agresija u vezi s tom

strukturom, pronašao za nju širi naziv - „ljudska ljubav”. Tada sam shvatio Hristovu rečenicu: „Glavni čovekovi neprijatelji su njegovi najbliži”. Ispostavlja se da duša svakog čoveka mora tokom života da načini važan izbor: s kim će obrazovati najvažnije jedinstvo. Ako za nju vrhovno zadovoljstvo predstavlja jedinstvo s Tvorcem i ljubav prema Njemu, tada će doći do razvoja. Ako joj je, pak, najvažnije jedinstvo s voljenom osobom i okruženjem, doći će do gašenja.

Svim silama sam pokušavao da shvatim ono što se dešava sa mnom. Da bih osetio da je jedinstvo s Bogom više od jedinstva sa ovim svetom, morao sam da prođem kroz period raspada i umiranja. Ali iza toga je stajalo deset godina neprekidnog rada na sebi, ogromno iskustvo u praštanju drugima i prihvatanju svih situacija. Kada sam se malo približio božanskom, otpočelo je snažno čišćenje. Šta će se dogoditi s drugim ljudima ukoliko budu morali da prođu kroz isti proces? Tešila me je činjenica da je veoma teško biti onaj koji prvi nešto nauči. Kada je tim putem neko već prošao, ostalima je daleko lakše da njime koračaju.

Dakle, sve ljudske vrednosti sveo sam na jedinstvo sa svetom, Vasionom i voljenom osobom. Preostao mi je poslednji korak: da od ljudskog pođem ka božanskom. O tome sam pisao u dvanaestoj knjizi „Dijagnostika karme”. Knjiga je ušla u štampu i, odjednom, baveći se dijagnostikovanjem, iznenada sam primetio da osim strukture ljudske ljubavi, postoji još jedna, dublja. Tako su moji snovi o završetku sistema propali. U tom trenutku sam konačno shvatio da svaki zaokružen pogled na svet predstavlja zaustavljanje energije, prekid razvoja.

Čovek sa slabom unutrašnjom energijom, Vasionu posmatra kao nešto okamenjeno, nepromenljivo i večno. Ranije se to nazivalo - stacionarni model Vaside. Sa povećanjem energije, predstava o svetu počinje da se menja. Ukoliko naša energija neprekidno raste, slika sveta mora za nas neprekidno da se menja. Ali u Vaside se svaki proces kvantuje, to jest dešava se u porcijama. Svaka porcija predstavlja model Vaside. Znači, može se računati na nekakvu privremenu zaokruženost i postojanje u okvirima stabilnog modela sveta. Između kvantova postoje periodi odmora. „Zanimljivo - razmišljao sam - hoću li moći bar na neko vreme da oblikujem stabilan model koji uzajamno povezuje ljudsko i božansko? Već sedamnaest godina dolazilo je do neprestane promene modela”.

I tako, pojavila se nova struktura, koja je bila dublja, što znači - značajnija od onoga što je predstavljao čovek i njegovi nagoni. Opet je započeo uobičajeni posao. Kakve prestupe pravi čovek zavisan od te strukture? U kojoj meri je agresivan? Šta pritom doživljava? Postepeno je počela da se pojavljuje zanimljiva slika. Nova struktura je bila povezana sa strukturama pravednosti i ispravnosti. U jednom trenutku je došlo do prosvetljenja. Svaka ljudska sreća i sve vrednosti svode se na pojam „čovek”, pa zavisnost od ljudskog „ja” s telom i nagonima može dovesti do gubitka jedinstva s Tvorcem i postati uzrok bolesti. Ali, ispostavilo se da je čovek pre svega duhovno biće, koga telo samo upriličava.

Zaštićenost i stabilnost tela, njegovih funkcija, nemogućnost odricanja od vezanosti za telo i potpuno potčinjavanje nagonima - dovode do bolesti i smrti. Ali, može postojati ne samo zaštićenost tela, već i zaštićenost duha. Apsolutizacija duhovnih potreba pruža neverovatan osećaj sopstvene ispravnosti, nadmoćnosti i pravednosti onoga što radimo. Pritom sam uočio jednu zanimljivu karakteristiku: kada zavisnost od duhovnog „ja” postaje opasna, agresija iz duhovnih struktura prelazi na telo i njegove patnje počinju da pročišćavaju duhovni omotač.

Dosezanje te strukture takođe se odvijalo dramatično. Kada sam počeo da pišem dvanaestu knjigu, iznenada me je zbolelo desno rame. Bol se pojačavao, i ubrzo više nisam mogao da podignem ruku. Prijatelji-lekari su mi rekli da su u pitanju zglobovi i posavetovali mi upotrebu različitih melema. Međutim, ništa nije pomagalo, bol se samo pojačavao. Rođaci su me naterali da odem na rentgen i ultrazvuk, ali lekari nisu mogli da pronađu ništa konkretno pa su pretpostavili da su u pitanju promene na zglobovima, usled starosti i taloženja soli. No, tada bi bol morao da se pojavljuje prilikom pokreta ruke, a mene je rame bolelo uglavnom noću, dok sam spavao i kada se otvarala podsvest. U toku noći, između tri i pet sati, nisam mogao da spavam zbog neizdrživog bola u ramenu.

Pokušao sam da se setim da li sam ikada doživeo nešto slično. Naprezao sam mozak i setio se da mi se to jednom prilikom već dogodilo u vozu, kada sam putovao u Odesu. Tada sam na svom sajtu objavio oglas - želeo sam da organizujem besplatne kurseve iz dijagnostike i samodijagnostike i da naučim sve ljude kako da budu srećni. Čim sam se učvrstio u toj zamisli i počeo da osmišljavam šemu obuke, odjednom me

je nesnosno zbolelo desno rame. Bol je imao intenzitet kao da me je neko ubio nožem te nisam mogao ni da podignem ruku.

„Desna strana tela je povezana s budućnošću - razmišljaо sam. - Nešto ne radim pravilno, u nečemu grešim“. I odjednom sam shvatio da je to povezano s mojim kursevima. Svaka, čak i najpovršnija dijagnostika dopire iz moje vizije suptilnih planova, a za većinu takav kontakt može da bude opasan. Mentalno sam odustao od svoje odluke, svoje ispravnosti, i bol u ramenu je odmah nestao.

Ali, ovaj put, tri-četiri meseca kasnije, uz veliki napor sam mogao pomerati desnu ruku. Slutio sam da to ima veze sa osećanjem ispravnosti. Neočekivano mi se pojavila jedna starozavetna slika: kad bi neko kršio zapovesti, kad bi kroao, lagao, činio preljubu - Jevreji su podizali desnu ruku i proklinjali ga. Osećao sam da bol u ramenu blokira osećaj za ispravnost i korisnost informacija, koje su nastale tokom pisanja dvanaeste knjige. Pokušao sam da se molim, nastojeći da prevaziđem osećaj svoje ispravnosti, ali mi to nije uspelo. Činilo mi se da je sve zaista povezano s knjigom i da će bolovi prestati kada je završim.

Posle šest meseci, videvši moje bedno stanje, rođaci su me naterali da odem na konsultaciju kod poznatog specijaliste. Mlad i energičan lekar pregledao mi je rame.

- Molim vas, podignite ruku prvo ispred sebe, a onda desno.

Koliko sam bio u stanju, pokušao sam da je podignem.

- Vi ne podižete ruku, već rame - zabrinuto je rekao. - Neću da vas plašim, ali, ako vam se ruka, praktično, već pola godine ne pokreće, onda znači da srastava zglob. Potrebno je ugraditi novi. Međutim, kod nas se takve operacije ne rade, a u inostranstvu su veoma skupe.

- Šta da radim?

Slegnuo je ramenima.

- Pokušajte da pomerate ruku. Uzgred, uradite i tomografiju, neophodno je da utvrdim koliko je bolest uznapredovala.

Nisam mogao da pomeram ruku jer mi je svaki pokret pričinjavao bol. Rezultate tomografije sam odneo specijalisti. Pogledao ih je i

hmkuo:

- Ovde stoji da su vam pukli ligamenti ramenog zgloba, a da je sve ostalo u redu. Ali ja mislim da nije to u pitanju.

- Pa šta da radim? - upitao sam ga.

- Pokušajte sa zagrevanjima, masažama i sličnim tretmanima - rekao mi je, - a kasnije ćemo se sresti i porazgovarati.

Shvatio sam da su me šutnuli. Bilo mi je pomalo žao konjaka koji sam im poklonio, nadajući se da će me bolje razumeti. Plaćena konsultacija, koju sam dobio u ovom institutu, ni po čemu se nije razlikovala od besplatne. Ispostavilo se da, nekoliko hiljada rubalja koliko je koštao pregled, ne čine čoveka ljubaznijim i predusretljivijim. U duši mi je narastalo nezadovoljstvo zbog ovog mladog i samouverenog čoveka. On je uglavnom lečio poznate sportiste i imao je briljantne rezultate. Očigledno mu nisam bio nimalo interesantan.

„Sjajna prilika da se prihvati gaženje dobrote i pravičnosti“ - pomislio sam i potudio se da se smireno i dobrodušno postavim prema situaciji. Petnaest dana kasnije završio sam knjigu. Uzgred, posle konsultacije s tim specijalistom, iz nekog razloga sam se setio priče o jednom Hindusu koji se zavetovao da će deset godina držati podignutu ruku. Posle tri meseca, njegov rameni zglob se kalcifikovao, srastao i nestao, zbog čega je morao do kraja života da drži podignutu ruku.

I tako, posle petnaest dana, završio sam knjigu. Dvadeset dana nakon toga prošli su mi bolovi u ramenu, a posle mesec dana sam mogao da podižem ruku u svim pravcima, pri čemu sam naučio da oprštjam ljudima zbog njihovog nepravednog odnosa. I tek, nakon toga, setio sam se događaja iz svoje mladosti. Dešavale su mi se situacije, kada mi je bilo daleko lakše da umrem, nego da oprostim onome ko me je izneverio, kao i da ne osudim nemoralnu i nepravednu osobu. Ispostavilo se da se to kod mene zadržalo u podsvesti i da je sva ta prljavština počela da izlazi napolje kada sam pokušao da dodirnem božansko.

„Veoma zanimljivo - razmišljao sam: na nekom dubljem nivou, ljubomora i gordost su se spojile u koncept ljudske ljubavi, ali sa produbljivanjem ove dve suprotnosti, koje su kao jedna celina, pronalaze novu suprotnost. Nova suprotnost je - čovek kao duhovno biće. I opet se pojavljuju dva suprotne načela, telo i duh. Proizilazi da je poklonjenje nagonima više povezano s ljubomorom, a poklonjenje duhu i najvišoj

svesti - s gordošću. Shvatio sam zašto se u Indiji pojavila izreka: glavni čovekov neprijatelj je misao. Nemogućnost da se odrekнемo svoje duhovnosti, kao i osećanja ispravnosti i pravičnosti, dovodi do poklonjenja čovekovom duhovnom, a zatim i fizičkom aspektu. To jest, osećaj potpune ispravnosti i istinitosti je - buduća bolest”.

Pravična osoba će uvek naći krivca. Osećanje potpune sopstvene ispravnosti u podsvesti se transformiše u osećaj absolutne tuđe krivice, i uključuje se program za uništenje krivca. Čim zaboravimo da Bog upravlja svakom osobom, čak i ako spolja izgleda kao najveći krivac, program uništenja je već nezaustavljen. Dakle, čovek se isprva pojavio kao duhovno biće, to jest na nivou polja, a tek potom kao fizičko. Uostalom, isto kao što se sve ono što nazivamo materijom pojavilo iz vakuma, to jest iz struktura polja i prostora.

Ali nisam imao osećaj da sam završio. Iznova i iznova, vraćao sam se u stanje u kome sam bio dok sam pisao dvanaestu knjigu. Nadao sam se da ću biti na konju - jer se moji snovi konačno ostvaruju - i nadao sam se da ću realno pomoći ljudima, a bio sam potpuno ponižen, bespomoćan i pun neizvesnosti. Taj osećaj potpune nemoći je doneo toplinu mojoj duši. Nastavio sam da se prisećam mnogih situacija, pokušavajući da odredim kako izgleda agresivno ponašanje prilikom zavisnosti od duha i tela. Na kraju sam došao do pojma „duše”. To je bio još dublji i širi nivo, i tada sam shvatio da se duša pojavila pre duha. To jest, duša objedinjuje telo i duh u jednu celinu. Rekao bih da se život pojavio, zajedno s celom Vasionom, kao oblik duše. Zatim se pojavio duh, to jest život kao oblik svesti, a onda se pojavio fizički aspekt života.

S obzirom na činjenicu da je Vasiona holografska, ne samo u prostoru, nego i u vremenu, svaka situacija je modeluje. Odavno sam primećivao da čovek razmišlja osećanjima. Dakle, isprva se rađa osećanje, zatim se ono pretvara u misao, tačnije, misao ga „uramljuje”, a zatim sledi delovanje. To jest, celokupan proces razvoja u Vasioni, ponavlja se u svakoj situaciji.

Ponovo me je obuzela potpuna bespomoćnost i shvatao sam da najveću opasnost za dušu predstavlja - unutrašnja zaštićenost i osećaj nadmoći. Jer zaštićenost znači stabilnost, to jest zaustavljanje energije, odnosno gubitak ljubavi i jedinstva s Bogom. Setio sam se Ljermontovljevih reči: „A on žudi za hukom oluje, kao da oluja nosi mir”. Konačno, unutrašnja zaštićenost nas zatvara od Boga, jer sve promene i

uništenja potiču od Tvorca, te je otud i stvaralaštvo nemoguće bez uništenja i promena.

Razmišljao sam kako sam se sedamnaest godina bavio kontinuiranim radom, pokušavajući da shvatim uzrok bolesti, da povežem sve ljudske vrednosti u jedan čvor, a došao sam do onoga što je odavno poznato: svi aspekti ljudske sreće svode se na samog čoveka, a čovek je - telo, duh i duša. Telo je povezano s materijom, duh - s prostorom, a duša - s vremenom. Vreme stvara prostor i materiju, a duša stvara i pothranjuje duh i telo. Ako u razrušenom telu uspemo da sačuvamo ljubav prema Bogu, telo će ozdraviti. Ako prilikom rastakanja duha sačuvamo ljubav prema Bogu, duh će se pročistiti, i telo će ozdraviti. I ako prilikom gaženja i patnje duše sačuvamo ljubav prema Tvorcu i jedinstvo s Njim, lakše ćemo izdržati rastakanje duha i tela, i njihovo kasnije oporavljanje kroz ljubav. U svom glavnom aspektu, duša je večna, a njeni površni aspekti se povremeno uništavaju i zato kontakt s Bogom može da se odvija samo na nivou duše, i to ukoliko je potpuno čista. Nemoguće je spoznati Boga pomoću duha i svesti. Sve dok za nas postoji bar jedan krivac na čitavoj kugli zemaljskoj, sve dok postoji i najmanja unutrašnja zaštićenost i nadmoć, nemoguće je osetiti duboku i sveobuhvatnu ljubav prema Bogu.

Isus Hristos je Sebe poistovećivao s Ljubavlju. Sinom može da nazove sebe onaj koji održava neprekidno unutrašnje jedinstvo s ocem. U normalnim okolnostima to je genetsko, emocionalno jedinstvo. Hristos je sebe nazivao Sinom Božjim zato što je u Njegovoj duši neprekidno postojala neuslovljena ljubav. Zato je On Sebe nazivao Sinom Božjim i izjednačavao Se s Ljubavlju. Jer, Bog jeste Ljubav. Zato je Hristos govorio da će Carstvo Božje steći onaj ko je spreman da izgubi dušu za Njega, to jest za Ljubav.

Sećam se događaja iz proteklih godina. Prvo vidimo vrh planine i pojavljuje se želja da se na njega popnemo. Zatim krećemo na put i otpočinju teškoće i iskušenja. Nedavno sam video vrh planine, a sada sam ispitao put: spreman sam da koračam njime. Verovatno je potrebno pripremiti se za nova iskušenja.

JUDINA TRAGEDIJA

Večno pitanje: ako Bog upravlja nama, zašto nam odmah ne pomogne da se izbavimo od greha i pronađemo pravi put? Zašto ne možemo da pronađemo istinu? Zašto moramo da lutamo, činimo greške, patimo i umiremo?

Odgovor nisam dobio odmah. Posmatrao sam kako ljudi pokušavaju da shvate o čemu je govorio Hristos, i bio sam zapanjen činjenicom kako na različite načine svaka osoba doživljava Njegove reči. Jedni doslovce i površno pokušavaju da ispune ono što je rečeno u Jevanđelju, a zatim se razočaraju zato što je to neostvarivo. Drugi pokušavaju da proniknu dublje u smisao, ali nailaze na očigledne protivrečnosti. Treći uopšte ništa ne razumeju, ali brane svoje stavove.

Možemo ceo život da provedemo pored istine, a da je ne primetimo. Možemo da je vidimo, ali da je ne razumemo. Možemo i da je dodirnemo, ali da je iskrivimo. Na kraju sam shvatio zašto postoji tako mnogo percepcija Novog zaveta. Sve zavisi od nivoa čovekove duhovne energije, to jest od njegovog umeća da voli. Panorama koja nas okružuje određena je nivoom na koji možemo da se popnemo. Dugo sam o tome razmišljao i na kraju sam došao do neobičnog zaključka: svaka istina je iskrivljena zbog našeg nesavršenstva i slabosti naše duše. Istinsko razumevanje je nemoguće bez ljubavi i energije. Razumevanje, svojstveno čoveku, koji se nalazi na višem stepenu razvoja, kao i istine, adekvatne njegovom nivou energije i ljubavi - mogu biti nedohvatljive i nerazumljive za one koji ne poseduju snagu.

Tada se pojavljuju strah, osuda ili mržnja, kao zaštitna reakcija. Čovek misli da on brani i spasava istinu, dok, zapravo, spasava sebe, jer nije spreman da prihvati istinu visokog poretku. Više od toga, on podsvesno oseća da je za njega posedovanje takve istine smrtonosno opasno. Uključuje se zaštitni mehanizam koji je evolucija uvežbala tokom stotina miliona godina - agresivni postupci prema drugima. To je najprimitivniji oblik zaštite i tada se istina ubija zajedno s njenim nosiocem. Zbog toga su još od davnina ljudi ubijali proroke i pokušavali da proteraju istinu koja im se pružala kao buduće spasenje. Zatvorivši vrata istini, izumirali su čitavi narodi i civilizacije. Ako smo spremni da ubijemo čoveka koji pokušava da nam odškrine vrata od istine, šta reći o mogućnosti da dosegnemo božansko?

Svaka istina je povezana s našom fiziologijom, s našom energijom. Svaka spoznaja predstavlja bolnu promenu i prevazilaženje samog sebe. Ona je povezana sa smrtonosnim rizikom. Prihvatanje nove informacije često izgleda kao iskorak u zagrljaj smrti. Onaj, ko je previše vezan za život, i ko je navikao da se štiti ne može da dosegne novo znanje i takav nema budućnost. Onaj, ko se klanja ljudskoj sreći, naročito duhovnoj, nikada neće moći da prihvati njeno uništenje, zato što svaka nova istina uništava uobičajene veze starih istina.

Čovekova duhovnost povezana je sa veštinom modelovanja budućnosti. Onaj, ko se klanja duhovnosti, klanja se i svojoj budućnosti. On postaje surov i netrpeljiv prema svakom drugom mišljenju, smatra da je apsolutno ispravan i da su njegovi postupci pravedni. Uvek postoje dve krajnosti. Potpuno se zaštititi od znanja predstavlja - smrt u budućnosti, dok je njegovo potpuno razotkrivanje, a nečuvanje sebe, smrt u sadašnjosti. Novo znanje mora da dođe i da nas promeni, a ne da nas uništi. Ljudi se obično dele na dve kategorije: one koji mrze novo i plaše ga se, i one koji jure ka njemu, rušeći sve pred sobom. Samo ljubav i visoka energija mogu da spoje ove dve suprotnosti i pomognu čoveku da preživi.

Kada se ljudi obraćaju Bogu, najčešće ne teže ljubavi, u kojoj se nalazi najviša istina, već se batrgaju na niskim energetskim nivoima, prosjačeći u molitvama materijalna ili duhovna dobra. Na jednom od seminara dogodila mi se zanimljiva priča. Glasno sam pročitao tekst jedne žene o tome kako su joj se, uoči polaska na seminar, pojavili mnogobrojni problemi. Muž je iznosio svoje zamerke, obraćajući joj se najtežim rečima, dok je njena majka vrištala i zamerala čerki da hoće da proda stan, u kompletu s njom. I sve je to, može se reći, otpočelo kao grmljavina iz vedra neba, bez ikakvih vidljivih razloga.

- Kod vas se radi o podsvesnom klanjanju budućnosti - rekao sam joj. - Kad se žena fiksira na duhovnost, to jest na ispravnost, pravednost i ideale, ona postaje netolerantna prema ljudskim manama, i njena rastuća agresija se okreće pre svega na muža. Deca takvih žena sklona su razboljevanju i umiranju. Težeći podsvesno da umanje klanjanje duhovnosti, ta deca ne žele da uče, ne žele da razvijaju svoje sposobnosti. Ove žene mogu da rađaju čak i mentalno zaostalu ili autističnu decu. To je, takođe, mehanizam podsvesnog spasavanja duše.

Kad ste se pripremali za dolazak na seminar, pojačalo se vaše raspoloženje prema božanskom i pritom je sva prljavština izašla napolje,

a agresivnost se povećala. Zato se kod vaše majke iznenada pojačao strah za budućnost, a muž je počeo svojski da omalovažava ideale, podsvesno se trudeći da smanji vašu agresivnost. Čim osetite da je ljubav važnija od budućnosti, odnos vašeg muža i majke prema vama će se promeniti. Ali, ako značaj ljubavi budete pojmili samo svešću, to neće biti dovoljno. Istinsko razumevanje mora da se pretvori u osećaj. Ovaj proces obično traje nekoliko meseci.

Drugog dana seminara opet sam dobio dopis od te žene, gde mi kaže da ju je prethodne večeri muž pozvao telefonom i prema njoj je bio veoma nežan, delio joj komplimente i obećao da će je sačekati s cvećem. Čini se da je promena moguća i za nekoliko sati.

Posle seminara, druga jedna žena mi je postavila veoma interesantno pitanje:

- Bilo mi je veoma loše prvog dana seminara. Osećala sam bolove na mnogim mestima, naročito onim gde se sumnjalo da postoje onkološki problemi. Drugog dana seminara sam sa iznenađenjem videla da se na nozi moje čerke pojavio mladež. Pomislila sam da se možda radi o budućem tumoru, ali sam se potrudila da sve prihvatom i sačuvam ljubav. U jednom trenutku mi se zaljuljalo pred očima. Nisam mogla da primam informaciju, a onda sam zaspala. Kad sam se probudila, imala sam vrtoglavicu. Opšte stanje je bilo dosta loše. Tokom oba dana seminara išla sam u crkvu i stalno sam se molila. Dan posle seminara upala sam u strašnu saobraćajnu gužvu i u moj automobil je, iz čista mira, uleteo drugi automobil. Dobila sam potres mozga. Muškarac, koji samo što me nije ubio, nije mogao da objasni kako se to dogodilo. Recite mi, molim vas, šta se to dogodilo sa mnom, jer nisam osećala nikakvu agresiju prema ljudima. Ipak, uoči seminara, kao i prvog dana seminara, osećala sam kao da umirem. Šta mi se dogodilo?

- Vi apsolutno niste osećali u sebi agresivnost iz prostog razloga: kad mrziš drugog i ljutiš se na njega, tada je to uočljivo i ti ga „fiksiraš“. Čovek, po pravilu, ne primećuje mržnju prema sebi i ne doživljava je kao opasnost. Potpuno je svejedno koga će ubiti agresivni impuls začet u našoj duši - nekog iz okruženja, ili nosioca. Jedni preferiraju da ubijaju druge - osuđivanjem ili ljutnjama, a drugi sebe - uninijem, nezadovoljstvom sudbinom, lošim mislima o sebi. Na kraju krajeva, svi ubijaju sebe. Vaši trenuci neprihvatanja sopstvene sudbine, nezadovoljstvo sudbinom i situacijom, pogoršali su se uoči seminara. Vaša duša je počela da se čisti od te prljavštine i sve je počelo da izbija

na fizički nivo. Zbog toga vam je bilo loše, a kod vaše ćerke se pojavio mladež koji preti da preraste u tumor, jer akutno nezadovoljstvo sudbinom ima efekat na noge. Program samouništenja, od kog je duša počela da se oslobađa, prestao je da uništava dušu, ali je počeo da razara telo. Obično prvi udarac prima glava, a onda se spušta niže. Da niste išli u crkvu, i da se niste trudili da prevladate zavisnost od budućnosti, mogli ste da umrete, a pošto se zračak svetlosti ipak ukazao, umesto smrti ste dobili potres mozga.

Setio sam se situacije kad mi je privukao pažnju bestseler pod nazivom „Jevanđelje po Judi”. Letimično sam pregledao knjigu i imao sam osećaj da je u pitanju grubi falsifikat. Zatim sam shvatio o čemu se radi. Prva Jevanđelja su pisali ljudi koji nisu najbolje shvatali o čemu je reč, koji su iznutra mogli i da se ne slažu sa informacijom što se predavala preko njih, ali su savesno zapisivali paradoksalne Hristove rečenice.

Naučnici su proglašili rukopis za original, ali su ga datirali da potiče negde oko 280. godine. Znači, nije u pitanju Jevanđelje, već prost pokušaj nekog čoveka da shvati zašto je Juda izdao Hrista. Scena izdaje, opisana u prethodnim Jevanđeljima, izgleda toliko nameštena i besmislena da je teško poverovati u Judinu izdaju. Zaista, zašto mu je bilo potrebno da ide i traži trideset srebrnjaka kad je bio zadužen za blagajnu i čuvao priloge Isusove zajednice. Da je Juda bio pohlepan čovek, on bi pobegao uzevši sav novac. Setimo se da je Hristos izlečio mnogo ljudi, tako da je iznos u blagajni mogao da bude znatno veći od trideset srebrnjaka.

Ako su Isus i Juda odigrali predstavu neophodnu za veličanje Hrista, onda, takođe, nije bilo potrebe da ide i traži trideset srebrnjaka, već je bilo dovoljno da ispriča gde se nalazi Isus Hristos, a zatim da se sakrije. Juda u tom slučaju ne bi izvršio samoubistvo. Međutim, da je Juda voleo Isusa, on bi, jednostavno, odbio ulogu izdajnika.

Ljudska psiha, kao i telo, živi i razvija se prema određenim zakonima. Nijedan pljačkaš se, koji je od drugoga oteo dragocenost, nije posle toga obesio. Hajde da sebi iskreno priznamo: nemoguće je poverovati u Judinu koristoljubivost i pohlepu. Iza svega toga se krije neki drugi činilac. Mnogi su, shvatajući besmislenost hipoteze o Judinoj pohlepi, dolazili do zaključka da je sve to bilo namešteno, ne shvatajući da je i verzija predstave, dosluha, takođe nemoguća.

Zašto je Isusu bilo potrebno da kaže: „Jedan od vas će me izdati“? Jer ovde se izdaja završava ubistvom. To je moglo da znači samo jedno: ako je izdaja bila moguća, tada učenici, koji su proveli tri godine sa Isusom, nisu mogli da osete glavno. Apostoli, koji su spoznali drugorazredno, nisu mogli da osete glavno. Oni, koji brane verziju o zaveri, zaboravljuju da je postojao još jedan izdajnik, koji je kasnije postao apostol Petar. On nije izdao jednom, već tri puta. Da li se i on, takođe, dogovorio da se odigra predstava?

Obratite pažnju na to da su Hrista izdali najbolji učenici. Apostol Petar je jedini koji je u Hristu video božansko. To znači da je on bio njegov najznačajniji učenik. A Juda je bio blagajnik u zajednici Isusa Hrista, to jest bio je najpametniji, snažne volje i najpouzdaniji čovek. Poverovati u to da je Hristos mogao da pohlepnem i koristoljubivom čoveku poveri baratanje novcem, jednostavno je nemoguće. Ako su Ga, pak, izdali najbolji učenici, to onda znači samo jedno: izdaja je bila sveopšta.

Šta je to nedostajalo Hristovim učenicima? Pokušajmo da se setimo svega što je povezano sa izdajom apostola Petra. Upravo je apostol Petar odsekao uho jednom od onih koji su došli po Hristu, to jest bio je spremjan da štiti Učitelja i pogine zajedno s Njim. Zašto je pak, posle kratkog vremena kukavički izdao svog Učitelja odrekavši Ga se? Ispada da mu se za nekoliko sati izmenio karakter, a tako nešto je nemoguće.

Uzmimo za primer Judu - pohlepnog, malog i sebičnog čoveka, po jednoglasnom mišljenju većine. Ako pažljivo pročitamo Jevanđelje, možemo sagledati potpuno suprotnu sliku. U suštini, ispostavlja se da je Juda najduhovniji i najprincipijelniji Hristov učenik. On je najglasnije negodovao kada je video kako Isus dozvoljava ženi da njegovo telo maže dragocenim mirom. Juda je taj koji je rekao da je miro mogao da se proda, a novac podeli sirotinji. Znači, u Judinom karakteru je bilo mnogo više želje da brine o ljudima, nego kod ostalih. A karakter je ono što je veoma teško, gotovo nemoguće promeniti.

Postoji još jedan fenomen na koji praktično niko nikada nije obraćao pažnju. Sve najviše istine čovečanstvu su dolazile ili kroz prosvetljene pustinjake, ili kroz vladare i careve, to jest kroz ljude koji su zauzimali visok položaj u društvenoj hijerarhiji. Njihove ogromne sposobnosti, volja i razvijena duhovnost omogućavali su im da razumeju i sačuvaju spasonosne istine. Hristovi učenici bili su ljudi nižeg staleža,

obični ribari i zanatlije. Zar su oni mogli da spoznaju veličinu onoga što je Hristos govorio? Osnovna logika kaže da nisu mogli. Kasnija izdaja je to dokazala. Zašto je Hristos za svoje učenike odabrao ljudе koji su bili apsolutno nepripremljeni i duhovno nerazvijeni? Iza toga se krije neki dubok smisao. Zašto su Ga najbolji učenici prvi izdali? I zašto Ga je prvi izdao Juda, najprincipijeljniji i najpouzdaniji?

Tu postoji neobjasnjava kolizija: Juda se pokajao nakon Hristovog raspeća, ali je, ipak, znao do čega će dovesti njegova izdaja. Štaviše - ako se udubimo u Jevanđelje, shvatićemo da je Juda želeo Hristovu smrt. Ali, tad je potpuno nejasno zašto se, nakon ispunjene želje, obesio. Što više analiziramo tekst Jevanđelja, to više nedoslednosti otkrivamo u njemu. Postoji osećaj da je realnost potpuno iskrivljena. Kad pokušamo sve to površno da rastumačimo, osećamo potpuni absurd. Kada pokušamo da razumemo dublje i ozbiljnije, ispada još gore.

Čitajući Jevanđelje, uvek sam se čudio zašto informacija u njemu nije precizna i sazdana u jasnu sliku. Zatim sam postepeno shvatio da se iza te nelogičnosti i paradoksalnosti krije viši smisao. Neprijatni i međusobno nepovezani događaji, odjednom se brzo i lako slažu u preciznu i jasnu sliku onoga što se dogodilo. Mora postojati ključ koji povezuje sve događaje u jednu celinu. Nekoliko decenija sam se borio s tom zagonetkom i na kraju sam pronašao ključ. Ispostavilo se da je taj ključ - budućnost.

Tada sam shvatio zašto je Hristos govorio: „Ne mislite na sutrašnji dan“. To je značilo: ne klanjajte se budućnosti, postoje mnogo važnije stvari. Da bismo shvatili zašto je bilo moguće izdajstvo učenika koji su nesumnjivo voleli Isusa i klanjali Mu se, treba pogledati istoriju judaizma.

Ako se iz žive ćelije ukloni jezgro, ćelija neće moći da opstane. Ako se iz jabuke izvade semenke, a onda se zakopaju u zemlju, iz njih se nikada neće pojaviti ni izdanak, niti drvo. Svaki narod živi i razvija se na račun svoje duhovne komponente. Ako se izgubi religija, koja čoveka upućuje na zakone Vasionе, društvo i civilizacija su osuđeni na propast. Desetine miliona godina ljudi su živeli kao životinje. Strateška i taktička adaptacija na svet nalazila se u njihovim genima, u instinktima. Novonastale svetske religije vrtoglavо su ubrzale razvoj, ali više nije bilo moguće živeti kao pre.

Bakterije žive unedogled, a ljudski organizam se rađa, razvija i umire. Što je organizam savršeniji, time ga više opasnosti vreba i time

više snage on mora da uloži kako bi preživeo i razvijao se. Obična bakterija je besmrtna, deli se bezbroj puta, a organizam koji se sastoji od celija je smrtan. Zašto? Zato što je bakterija otvorena za energiju Vaseline, a organizam je zatvoren sistem sa prilično krutim informacionim vezama. Bakterija predstavlja jedinstven organizam na nivou polja, dok su visokorazvijena bića jedinstvena i na fizičkom nivou. Ovo fizičko jedinstvo ima ogromne prednosti i mane. S jedne strane, dešava se ubrzanje razvoja, jer je za postojanje organizma potrebna mnogo veća potrošnja energije, aktivnije znanje o svetu i sveobuhvatnija adaptacija na budućnost, a s druge strane - uvek postoji opasnost od zatvaranja i učaurenosti u sopstvene probleme. U tom slučaju, primetna je spora degeneracija populacije organizama.

Dakle, jevrejski narod se pojavio kao grupa ljudi koja ispoveda jednobožaku religiju i bio je objedinjen kroz šest stotina i trinaest zapovesti, koje su proistekle iz onih deset, datih Mojsiju. Mnogi narodi su izumrli tokom poslednjih milenijuma, mnoge civilizacije i države su prestale da postoje, a jevrejski narod je opstao zato što je njegova duhovna komponenta bila čvrsta. Države, čiji su oslonac bile paganske religije, jedna za drugom su doživljavale propast i odlazile u zaborav. S uništenjem država, iščezavao je, i transformisao se narod koji ih je nastanjivao. Organizam se razlagao na pojedinačne celije. Jevrejski narod je preživeo jedinstvenu situaciju: država je nestala, a on je ostao. Iščezlo je korito, a ostala je reka. Taj narod je zatim stvorio novu državu. Ogromna vitalnost jevrejskog naroda pre svega se objašnjava njegovom religijom. Zapovesti, koje je Mojsije dobio na Sinajskoj gori, pružale su ogroman potencijal za opstanak u budućnosti. Neprekidno upućivanje na te zapovesti i njihovo poštovanje omogućilo im je da se otvore prema vaskonskoj informaciji i da dobiju novu energiju razvoja.

Svi drugi narodi ograničavali su se na svoje potrebe i nisu primetili da se bujica energije, koja dolazi iz budućnosti, postepeno pretvara u potočić, a zatim u tanak mlaz. Ako budućnosti nema, onda način samoubistva koji civilizacija izabere i nije toliko važan. Sporo umiranje ili prirodna kataklizma, samoubilački rat ili nova epidemija - pre ili kasnije, nešto se neizbežno događalo.

Jevrejski narod je primio vakcinu protiv gubitka budućnosti i nosio ju je unutar sebe više hiljada godina. Neprekidno se držeći zapovesti, narod je video da je to donosilo sreću, spas i opstanak. Najpametniji, najodlučniji i najduhovniji Jevreji stalno su naglašavali značaj zapovesti i njihovog poštovanja. Ali postepeno su ti ljudi počeli da se klanjaju

zapovestima, informaciji koju su dobijali. Neprimetno je prekršen glavni uslov iz koga proističu sve zapovesti: jedan je Bog. Klanjajući se jednom delu, možemo da izgubimo jedinstvo s celinom. Klanjanje zapovestima pretvorilo se u klanjanje svesti, kroz koju se one doživljavaju. Klanjanje svesti je klanjanje duhovnosti, oblik klanjanja budućnosti. Jevreji su, i ne primećujući, počeli da se mole i da se pridržavaju zapovesti kako bi obezbedili svoju budućnost.

Ali Bog se ne može dostići kroz svest. Telo i duh su se pojavili posle duše i predstavljaju njen deo. Materija i prostor su deo vremena i pojavili su se posle njega. Duša se pojavila zajedno s Vasionom i samo ona zadržava neprestano jedinstvo s Bogom. A Bog se može spoznati samo kroz neprekidan osećaj ljubavi. Što su se ljudi jače klanjali svojoj budućnosti, to jest duhovnosti i svesti, time su bili netrpeljiviji prema svemu novom, tim su se agresivnije ponašali prema prorocima, posredstvom kojih je pristizala nova informacija, i tim jače su ispravnost i pravednost zaklanjali od njih ljubav.

Pre dve hiljade godina, izraelska država je počela da gubi jedinstvo s Vasionom, zatvarajući se u sebe. Organizam, koji je predstavljala ova ljudska zajednica, počeo je da gubi budućnost. Poniženje, koje je dolazilo kroz Rim, okupacija Izraela, bili su zapravo njegovo spasenje. Spoljašnja poniženja uvek su terala jevrejski narod da se ujedini u duhovnom, višem aspektu. Ali, neprimetna tragedija se već odigrala: budućnost je za Jevreje postala značajnija od ljubavi prema Bogu. I u situaciji koja je ponižavala čovekovo fizičko i duhovno dostojanstvo, Jevreji se nisu okrenuli Bogu i ljubavi, već mržnji i ratu. Onaj, ko se klanja budućnosti mora da je izgubi. Izrael, kao država, morao je da propadne. Jerusalimski hram je morao da bude sravnjen sa zemljom zato što su u njemu prestali da se mole Bogu. Umesto toga, klanjali su se zapovestima i svesti kroz koju su one došle.

Izraelu je pružena šansa s neba. Bog je, putem Svog poslanika, objavio ljudima da je ljubav važnija od duhovnosti i ispravnosti. Ali društvo je već predaleko otišlo u klanjanju budućnosti, i proces je počeo da dobija predzname neopozivosti. Dogodilo se da su najduhovnije, najpametnije i najpoštovanije zapovesti odsečene od spasonosne istine. Svest se osetila kao gospodar i počela je da se brani od ljubavi. I oni, koji su bili najslabiji, nepripremljeni i duhovno nerazvijeni, pokazali su se kao bliži istini, nego oni koji su bili u prvim redovima. Hristos je video da je već kasno, da su najpametniji i najnapredniji već zatvoreni za novu informaciju, shvatio je da su osuđeni na propast i zato je za učenike

izabrao one za koje duhovnost, znanje i ispravnost nisu postali cilj sam po sebi, jer kod njih nije bio razvijen najopasniji mehanizam uništenja ljubavi - svest i duhovnost. Najslabiji, bespomoćan, običan čovek sa dna društvene lestvice bio je otvoreniji od drugih za ljubav bez koje je nemoguće prihvati nove istine. U žudnji za ljubavlju oni, koji su bili poslednji, postajali su prvi.

Sada se može objasniti zašto je Petar tri puta izdao Hrista. Kada je bio pored Isusa, ljubav je za njega bila važnija od duhovnosti, svesti i ispravnosti, i nije se plašio da izgubi svoju budućnost, bacajući se mačem da zaštitи svog Učitelja. Ali kada su Hrista odveli, budućnost je ponovo pobedila, pojавio se strah za sopstveni život i ljubav je počela da ga napušta, a uz strah za budućnost došla je izdaja.

Tri godine je Isus svojim učenicima ponavljaо da je ljubav važnija od budućnosti, i video je da oni ne mogu da se izbore, ne mogu da se promene. Zašto je onda, videvši uzaludnost Svojih napora, nastavljao da ide napred? Zato što je video mnogo dalje. Video je da se najviša istina ne može shvatiti odmah, ali da će ta, čak i iskrivljena i pogrešno shvaćena istina, živeti kroz napore Njegovih učenika i sledbenika. Da, izraelska država će uskoro propasti, ali za dve hiljade godina će se u istoj toj poziciji naći čitavo čovečanstvo. Do tada će ljudi možda uspeti da dotaknu i shvate istinu i možda će se spasiti.

Juda je bio najpametniji i najduhovniji Hristov učenik i zato je osuđen na najveću agresiju prilikom raspada budućnosti. Juda nije mogao da prihvati nepravdu i sačuva ljubav kad su se srušile njegove predstave o budućnosti. U liku Jude, tragedija jevrejskog naroda se ostvarila s najjačom oštrinom. Izgubivši ljubav, apostol Petar je spasavao svoj život, svoje fizičko telo. Juda je spasavao svoje principe, svoje duhovno telo i bio je daleko netrpeljiviji i agresivniji.

Pred čovekom, koji se klanja novcu stoje samo dva puta: prvi i najteži je da se izdigne iznad novca i prestane da zavisi od njega. Ovo je moguće kroz ljubav prema Bogu. Drugi put je da postane siromah, da se odrekne novca.

Sa onima koji se klanjaju duhovnom dešava se ista stvar. Ili je potrebno da osete da je ljubav važnija od duhovnosti, ili da se odreknu od duhovnog i poklone materijalnom. Hristos, koji je govorio da je bogatstvo opasno, diskreditovao je sebe u Judinim očima, oponašajući najbogatije lude. Dopustio je da ga namažu dragocenim mirom, koji je bio veoma skupocen. Za Judu je to predstavljalo potpuni krah predstave

i idealu o Učitelju. „Prevario si nas - mislio je s gorčinom i mržnjom - a mi smo Ti verovali. Tebi je, zapravo, telo daleko važnije od duhovnosti i pravednosti. Dobro, pratiću Te i u tome, ali ćeš zažaliti. Ako fizičko, a ne duhovno, treba da mi bude važnije od svega, izgradiću to kao svoj najvažniji princip i tada će mi novac postati najpreči, preči čak i od života Učitelja. A On mora da pati jer je uništio našu veru u Njega i pokazao nam značaj materijalnog”.

Sve što čini Juda predstavlja demonstrativni protest protiv kraha budućnosti. On se ne sklanja, ne beži i ne skriva ni od koga. On prilazi Učitelju, grli Ga i ljubi: „Počeo si da se klanjaš telu i ja sam pošao za Tobom. Dobićeš svoju nagradu”.

Uvid je došao neočekivano. Po drugi put se Judi srušila budućnost. Hristos, koji se klanjao telu, trebalo je da oseća strah, da proklinje i da se ljuti. Trebalo je da iskoristi svoje natprirodne moći i pobegne iz ruku progonitelja. Ali je On, znajući šta Ga čeka, potpuno mirno pošao u susret smrti. Juda je odjednom sa užasom shvatio da se prevario: Hristos nimalo nije zavisio od tela i od poklonjenja materijalnoj sreći. To je bilo toliko realno i očigledno da nisu bila potrebna nikakva objašnjenja niti dokazi. Svet se za Judu srušio i drugi put. Ako se prvi put njegovo neprihvatanje kraha budućnosti pretočilo u agresivnost prema drugima, ovaj put je mržnja bila uperena protiv samoga sebe.

Juda je otišao i pokušao da vrati trideset srebrnjaka. Shvatio je da je klanjanje novcu i materijalnoj sreći besmisleno i beskorisno. Čitav svet mu se srušio pred očima, duhovni i materijalni, i on nije mogao da prihvati taj krah. On još nije naučio da voli. Kao što je u početku osuđen na izdaju, tako je kasnije bio osuđen na samoubistvo.

Hristos je u tom trenutku imao trideset tri godine, a trideset tri godine nakon toga, 66. godine, započeo je Judejski rat. Ustanak je bio besmislen i osuđen na propast. Nekoliko stotina godina pre toga, jevrejski narod se nalazio u vavilonskom ropstvu. Nisu ih samo ubijali i pretvarali u robe, već im nije bilo dozvoljeno da ispovedaju sopstvenu veru. I, što je poražavajuće, Jevreji nisu osećali mržnju, nisu ubijali okupatore. Što su poniženja bila surovija, Jevreji su se tim snažnije obraćali Bogu s molitvom i zahvalnošću. I njihov porobljivač, veliki car Nabukodonosor, poludeo je i počeo da liči na životinju, a njegov sin je kasnije ubijen i velika država se rasparčala. Ali Jevreji su preživeli, ujedinili se i vratili u svoju zemlju.

Rimljani, koji su pokorili Izrael, ponašali su se daleko tolerantnije. Judejska religija je bila dozvoljena, političke i ekonomske institucije su spasene, trebalo je samo priznati vlast Rima i plaćati poreze. Međutim, umesto molitve, reagovalo se mržnjom i osvetom. Narodu Izraela je data šansa. Došao je čovek koji je rekao: „Udari li te ko po obrazu, okreni mu i drugi! Uzme li ti ko kabanicu, podaj mu i haljinu”. (Jevanđelje po Luki 6, 29). Ljudima je bila saopštена velika istina. Sve novo i spasilačko dolazi kroz bol i gaženje trenutno postojećeg stanja. Ako se u trenutku tog bola obraćamo Bogu, molimo se i sačuvamo ljubav, tada zadobijamo novu budućnost. Ako se pak branimo, mrzimo i opiremo se, onda gubimo budućnost zajedno s novom istinom.

Nekom prilikom su me pitali: „A šta je s Velikim otadžbinskim ratom? Šta bi se dogodilo da sovjetski narod nije ustao u zaštitu otadžbine? Svima je potpuno jasno da bi u tom slučaju ona bila uništena”. Međutim, niko ne primećuje ozbiljnu razliku između te dve situacije. Jevrejski narod u vavilonskom ropstvu nije se branio na spoljašnji način. Sva njegova energija bila je usmerena na jačanje vere i ljubavi prema Bogu, što je i predstavljalo najvišu zaštitu, dok je sovjetski narod bio ateističan i mogao je da se brani samo na spoljašnji način. Zato je i bio osuđen na rat i mogući poraz.

Propala imaginarna moć Sovjetskog Saveza tokom prvih meseci rata predstavljala je istovremeno krah socijalizma i krah njegove ideje. Tada su se ljudi okrenuli Bogu, i otpočela su čuda. Rat je, u suštini, bio izgubljen, ali herojstva sovjetskih vojnika učvršćena su neobjasnjivim srećnim slučajevima i podudarnostima. Zemlja koja je izgubila budućnost kojoj se klanjala, osuđena je na poraz, raspad i uništenje, ali je kroz ljubav zadobila novu budućnost i tok rata se promenio. Upravo to je omogućilo da se u posleratnim godinama progovori o kultu ličnosti, to jest da se prizna da je socijalizam imao ozbiljne probleme u prošlosti, da ih ima u sadašnjosti i da će ih imati u budućnosti.

Rat je događaj u kome se svi pripremaju da prihvate gubitak budućnosti. Kako bi Rusija osetila da je ljubav važnija od budućnosti, bilo joj je potrebno da dođe do potpune katastrofe, da bude poražena do temelja. Upravo su tada svi razumeli i osetili da budućnosti više nema, i da su molitve beskorisne. Tada su ljudi pokušali da se okrenu ka Bogu i ljubavi, i u tome se nalazio spas. Intenzivno osećanje ljubavi budi se u trenucima ekstremne opasnosti, ali kada nevolje prođu, ljudi se opuštaju i iznova počinju da se klanjaju materijalnom i duhovnom.

Nedavno sam bio u Odesi i tamo su mi ispričali zanimljiv slučaj iz mornarskog života. Na brodovima, u proseku, ima trideset odsto mornara-vernika, a oko dvadesetak odsto ubeđenih ateista. Ostali su ili nihilisti ili ubeđeni pagani. Ali kada započne oluja, zbog koje bi brod mogao da potone, svi mornari padaju na kolena, počinju da se mole i zovu Boga u pomoć: „Gospode, pomiluj nas grešne, Gospode, spasi nas!” Kada osvane jasan i miran dan, na brodu je opet trideset odsto vernika, dvadeset odsto ateista i tako dalje. Svako se vraća svom energetskom nivou i sposobnosti da voli.

Judejska pobuna se završila katastrofom: rimske legije su razorile Jerusalim i pobile njegove stanovnike, a Solomonov hram je sravnjen sa zemljom. Od njega je ostao samo jedan zid, koji se danas zove Zid plača. Izrael je prestao da postoji kao država. Verovatno je to bio uslov za spasenje jevrejskog naroda. Izgubivši sadašnjost i budućnost, narod je ponovo zadobio ljubav prema Bogu i to je bio zalog za njegovo dalje spasenje.

Nekoliko decenija pre toga, Juda nije mogao da prihvati krah budućnosti, nije mogao da oseti prioritet ljubavi nad svim ostalim, kao što to nisu mogli da učine ni svi Judejci koji su naseljavali Izrael. U Bibliji ne postoje slučajnosti, i to, što se najduhovniji i najpametniji apostol zvao Juda - takođe nije slučajnost. Judina tragedija bila je tragedija čitavog jevrejskog naroda i nastupajući događaji su to i dokazali.

Rusija je prošla kroz sličnu katastrofu. Ideje socijalizma bile su za nas mnogo važnije od ljubavi i života drugih ljudi i to se pretvorilo u milione izgubljenih života. Nove Jude, slepo prateći principe socijalizma, ubijali su svoje roditelje, braću, sestre i decu.

U svakome od nas živi Juda koji se batrga i pokušava da se opredeli čemu da se pokloni: duhovnom ili materijalnom, pritom neprimetno gubeći ljubav. U međuvremenu, čovečanstvo strmoglavo gubi svoju budućnost. Predznaci tog gubitka već se vide golim okom. Judina tragedija se svakoga dana neprimetno ponavlja u svakome od nas.

Gledam kroz prozor blistavo plavo nebo. Kakve bi trebalo da budu razmere nesreće da bi se čovečanstvo opet usmerilo ka Bogu i ljubavi i prestalo da se moli za sutrašnji dan? Pre dve hiljade godina dobili smo lek i spasenje. Mi ga nosimo u sebi, često i ne sluteći, i ja verujem da ćemo biti u stanju da ga probudimo. Samo ne treba odlagati - treba početi od ovog trenutka.

TELEFONSKI RAZGOVORI

Shvatiti, znači videti unutrašnju vezu između naizgled potpuno nepovezanih situacija i događaja. Situacije izrastaju iz istog semena. One se razvijaju, prestaju da liče jedna na drugu i spolja su nepovezane, ali njihovo unutrašnje jedinstvo svejedno ostaje očuvano. Uz to, veza među njima se ostvaruje trenutno, kao u slučaju dva raspršena fotona. Ako se deluje na jedan, to se trenutno prenosi i na drugi, bez obzira na udaljenost. Znači, čitava Vasiona odmah reaguje na bilo kakav uticaj i događaj, bez obzira gde se odvijali.

Ovo se naročito jasno ispoljava u ljudskom životu. Sve što se čoveku dogodilo i što će mu se dogoditi, uvek je povezano sa stanjem njegove duše. Ono što je u njegovoj duši, određuje čitav niz događaja uključujući i buduće. Geni određuju razvoj tela, a duša određuje razvoj subbine.

Često sam prinuđen da objašnjavam naizgled potpuno neshvatljive situacije. U stvari, sve su one ispunjene unutrašnjim smislim. Prisećam se telefonskih poziva svojih prijatelja i poznanika koji su mi se obraćali za pomoć. Poslednji poziv bio je iz Izraela.

- S mojim ocem se događa nešto neobično - požalila mi se poznanica. - Shvatam da su to najverovatnije starački psihički problemi, ali je ipak sve bolno i neshvatljivo.

- A šta se dogodilo? - zainteresovao sam se.

- Počeo je da mrzi sopstvenu decu. Sestra i ja smo mu kupile stan, pomažemo mu novčano, brinemo o svemu, a on ne želi više da nas vidi i samo što nas ne proklinje. Poslednji put sam mu kupila grejnu ploču za šporet, a on ju je bacio kroz prozor. Shvatam da lekari mogu da mu postave dijagnozu i prepišu lekove, ali može li se saznati šta se stvarno dešava u njegovoj duši?

- Može - odgovorio sam. - On se plaši da umre.

- ???

- Koliko ima godina?

- Oko osamdeset.

Nastavio sam:

- U toj dobi svaki čovek se priprema za smrt. U našoj podsvesti smrt predstavlja gubitak budućnosti. Što se više vezujemo za budućnost, time nam je strašnije da umremo. Vezanost se pretvara u mržnju i čovek počinje podsvesno da mrzi svoju budućnost. Materijalno ovapločenje budućnosti su naša deca. I što se više plašimo budućnosti, time jače mogu u nama da rastu spoljašnji zahtevi prema deci.

- Možemo li da mu pomognemo?

- Nastojte da mu neprimetno pomažete, ali je najbolje od njega tražiti pomoć.

- Ali on ima osamdeset godina, kakvu pomoć možemo očekivati od njega? - začudila se žena.

- Njegova agresivnost prema budućnosti i sopstvenoj deci pretvara se u program samouništenja.

Suptilna energija opada i pojavljuje se još veći strah - pojasnio sam joj.

Putem elektronske pošte, nedavno mi je jedna žena poslala pismo zahvalnosti. Njeno dete je sve vreme ponavljalo da želi da umre. Pokušala je da se prema njemu ophodi onako kako je napisano u mojim knjigama. Počela je detetu da stvara probleme, teškoće, sve vreme ga je terala da nešto radi: da rasprema kuću, briše podove, bavi se sportom. Spolja je postala oštra i zahtevna. I, posle nekog vremena, detetove misli o smrti su iščezle zajedno s njegovom letargijom i uninijem.

Nekada sam se čudio neobičnom poretku koji je postojao u ruskoj vojsci: ako vojnik nema šta da radi, otkini mu dugme i nateraj ga da ga ušije. To mi je ličilo na najobičnije iživljavanje i nisam u tome video nikakvu mudrost. A objašnjenje je veoma prosto: ako vojnik ništa ne radi, odmah mu opada unutrašnja energija i on ne može da pobedi u borbi. Zbog toga je Suvorov naređivao najteže vežbe, koje simuliraju pravu borbu. Osim toga, primoravao je vojnike da se mole, to jest - njegovi vojnici su davali ne samo fizičku, već i duhovnu energiju. Armija generala Suvorova bila je nepobediva iako je neprijatelj ponekad bio i deset puta jači.

Čovek koji neprestano daje energiju, prestaje da oseća strah i uninije. Ali to se mora naučiti. Postoji fiziologija tela i fiziologija duše. Odnosi među ljudima, takođe, mogu da se razvijaju, a bez obuke oni će - presušiti.

- Vratimo se sada vašem ocu. On sada oseća strah od smrti.
  - Zaista je tako - živnula je žena. - Veoma se uznemiri kada mu umiru prijatelji.
  - Dakle - ako bude imao više problema i briga, time će biti manje uvreda, međutim vi ga, svojom pomoći, štitite od svih problema. Zato njegova energija opada i u njemu se pojačavaju strah i mržnja prema vama. Ako biste zatražili njegovu pomoć i nateriali ga, pod bilo kojim izgovorom, da nešto uradi za vas, da brine o vama, njegov bes bi počeo da nestaje. Jedan od glavnih trenutaka sreće u starosti je osećaj da smo nekome potrebni. A to upravo i znači - davati drugima energiju, brinuti o njima, na bilo koji način mu pomagati.
- Ne ustručavajte se da od svojih bližnjih tražite pomoć, to je za njih dobro. Nedavno mi je jedna žena postavila sledeće pitanje:
- Zavist se leči darežljivošću i žrtvovanjem. A da li požrtvovanost može da se pretvori u zavist i pohlepu, to jest u svoju suprotnost?
  - Može - odgovorio sam joj. - Ako nekome neprestano pomažemo i žrtvujemo se za njega, time ga kvarimo, dok mi sami možemo imati zdravstvene probleme. U tom slučaju, da bi preživeo, takav dobrotvor će preći u kategoriju pohlepnih i zavidnih to jest, prestaće da pomaže ljudima. Zato, žrtvujući se za drugog, moramo i njega naučiti da učini isto.
- Nedavno sam konsultovao jednu ženu čija je situacija bila apsurdna. Godinama je pomagala braći i sestrama koji su živeli prilično siromašno, a kada se sama suočila s novčanim problemima, morala je da im pruža manju pomoć. Tada su rođaci počeli da je zovu i da joj prete.
- Ako nam ne budeš pomagala, ubićemo majku - govorili su joj.
  - Šta da radim? - pitala me je.
  - Potrebno je da im smanjujete dozu, kao narkomanu - odgovorio sam joj. - Problemi s novcem su vam se pojavili zato da ne biste kvarili rođake. Takođe, kod vas zbog toga mogu da se pojave zdravstveni problemi. I više od toga: iznenadićete se kada primetite da karakter počinje da vam se transformiše, da se pojavljuju misli poput: nikome ne verujem, svi su ološ, i treba živeti samo za sebe. Zato, pomagati pohlepnom i koristoljubivom čoveku predstavlja zločin.

- Ali zašto je onda Hristos govorio da treba skinuti i košulju sa sebe?

- Pa eto, naučite pohlepnog i koristoljubivog da daje i deli nešto s drugima, jer istina ne važi samo za vas, nego i za druge ljudе. Pružajući energiju i brigu, vi drugu osobu osposobljujete da čini isto. Neprestana pomoć ubija čoveka. Zašto da brinemo o sebi kad nam drugi pokazuje veću brigu?

Postoji jedan dobro poznat princip: ti - meni, ja - tebi. On funkcioniše kao zakon očuvanja energije. Princip je drevni, može se reći iskonski, i odlično funkcioniše. Ali i on ima svoja ograničenja: ako ti meni nisi pomagao, neću pomagati ni ja tebi. To jest, taj princip je dobar za ljudе s niskom energijom.

Hristos je ponudio novu shemu: potrebno je drugima stalno pomagati, ne ograničavajući sebe u tome. Ako se svaki čovek bude pridržavao takvog principa, dospeće na potpuno novi nivo komunikacije, sa veoma visokom energijom. Ako, pak, jedan samo daje, a drugi samo koristi, taj princip se pretvara u svoju suprotnost. Jedan raste i razvija se, a drugi degradira.

Izreka: „Ako traže, daj im i poslednju mrvicu”, opisuje stanje čoveka s visokom duševnom energijom. Do tog stanja ćemo svi doći, ali sada moramo da pomažemo jedni drugima da to osetimo. Loše je kada bogataš ne želi da pomogne siromašnom čoveku koji umire od gladi? A čovek s bogatom i razvijenom dušom, koji se stalno žrtvuje i daje, zar ne treba da pomogne onome čija je duša siromašna? Lično smatram da je obavezan, isto kao i u prvom slučaju. U drugom slučaju je oduzimanje materijalnog, korisnije od pružanja. Potrebno je i moliti i tražiti pomoć od drugih. Zato je Hristos i govorio: „Kucajte i otvoriće vam se”.

Zbog naše nesavršenosti mi se hvatamo jedne krajnosti, pokušavamo da je pratimo i nadamo se da ćemo biti srećni. Tada se dešava da se iz velikodušnih osoba, neprimetno pretvaramo u pohlepne i u tom trenutku tranzicije osećamo sreću jer smo prestali da povređujemo duše drugih ljudi. Nakon što smo izvesno vreme bili obuzeti pohlepom, počinjemo da se razboljevamo i umiremo, to jest da osećamo nezadovoljstvo u duši. Opet, u nekom trenutku pokušavamo da budemo darežljivi, a zatim iznova patimo zbog svoje darežljivosti, kao i zbog mržnje i izdaje onih kojima pomažemo. Počinjemo da smišljamo fraze poput: „Nijedno dobro delo ne sme proći nekažnjeno”. Taj ciklus se

nastavlja sve dok ne shvatimo i ne osetimo da je ljubav - dve istovremene suprotnosti.

U ljubavi će uvek postojati vezanost i bol usled rastanka. Kad pokušavamo da pobegnemo od bola, vezanost nas ubija. Bog istovremeno stvara i uništava Vasionu. Bog nam daje život i uzima ga. Da bismo razumeli plan Tvorca, moramo da prihvatimo i jedno i drugo. Čim ljubav nagnje ka jednoj krajnosti, ona počinje da bledi.

Kao što su govorili starci na Kavkazu: „Otpevaj tužnu pesmu, ali neka u njoj bude radost“. Savremena zapadna umetnost, koja pokušava da izrazi samo radost, često donosi samo bol gubitka. Onaj ko se klanja stabilnosti, posle izvesnog vremena počeće da propoveda uništenje. Japan je jedna od najstabilnijih zemalja sveta u pogledu ekonomije, tradicije i zakona. Ali upravo se tamo pojavila sekta čiji je lider kao svoj glavni cilj postavio uništenje čovečanstva. Izneću još jedan primer: u Njujorku, prema statistici, najveći broj požara iz nehata izvršila su deca iz ortodoksnih jevrejskih porodica, u kojima se najprincipijeljnije poštuju sva pravila i zakoni. Ako se ne klanjamо ljubavi, klanjamо se stabilnosti i uništenju.

Sećanje na nedavni telefonski razgovor prekinuo je novi telefonski poziv. Bio je to moј prijatelj iz Kolorada. On se bavi proučavanjem različitih škola, učenja i tehnika, ali se ponovo susreo s nekim problemima.

- Šta je bilo ovog puta? - upitao sam ga.

Odgovorio mi je:

- Američki naučnici su nedavno utvrdili da uvrede utiču na zdravlje i pogoršavaju međuljudske odnose. Razvijena je tehnika oslobođanja od uvreda. Organizuju se treninzi, i ljudi na tome zarađuju veliki novac. Šta su otkrili naučnici? Kada je čovek ljutit, naprežu mu se mišići lica. Dakle, potrebno je naglas reći: „Ljut sam na Džona“, a zatim se iz sve snage šamarati. Zatim se treba setiti svih na koje smo bili ljuti i ponoviti taj postupak.

Probao sam, i to se pokazalo kao odlično sredstvo. Zaista me je prošla svaka ljutnja! Najinteresantnije je to što se jedan moј kolega, koji je bio bezobrazan, i prema meni se nekorektno ponašao, odjednom naglo promenio. Bio sam zapanjen kad sam video koliko je promena mog stanja uticala na ponašanje drugih.

- Odlično - kažem mu. - A dalje?

- A dalje? - zamislio se on. - Posle nekog vremena počela je da me boli jetra. Otišao sam kod poznanika, iscelitelja. Dugo je ispitivao i dijagnostikovao moje stanje, a onda mi je rekao neočekivanu stvar: „Ti si u najboljoj fizičkoj kondiciji, ali ti se desilo nešto neobično: sve tvoje uvrede su spolja iščezle, ali su ušle unutra i sada ti razaraju jetru. Ne mogu nikako da ti pomognem”.

- Dakle, šta mi se dogodilo? - upitao me je.

- Prvo ču ti ispričati jednu priču, - rekao sam mu. - Na počecima svoje iscelitelske prakse, kad bih video da bolest dolazi spolja, tražio bih načine za njeno lečenje. Ranije sam smatrao da organ oboljeva iznutra, ali kada sam počeo da opažam suptilne strukture polja, slika se za mene u potpunosti izmenila. Opazio bih deformisano polje pored nekog organa, a posle godinu-dve taj organ je oboljevao. Isprva sam rukama otklanjao tu deformaciju, zatim sam je crtao na listu papira i spaljivao. Zapanjujuće je, ali su bolesti prolazile! Sanjao sam o tome da napravim specijalne uređaje. Svake druge godine bi se pomoću njih čistilo sopstveno polje i bolesti više ne bi bilo. Čovečanstvo bi se zauvek oslobodilo zdravstvenih problema!

A zatim sam primetio da deformacija može da se vrati posle nekog vremena i došao sam do zapanjujućeg zaključka: ispostavilo se da deformacija struktura polja može da utiče ne samo na zdravlje, već i na sudbinu i na čovekov karakter, da može da se prenese na njegovu decu i unučad. Ali, ono što je najvažnije, jeste da se te deformacije pojavljuju kada nekoga mrzimo ili se na nekoga ljutimo. Shvatio sam da čovek sam sebe mora da leči. Na početku sam pomagao ljudima da otklone uvrede i oni su ozdravljali, ali sam zatim video da ako se ukloni samo ljutnja prema drugome, da će se ona okrenuti u ljutnju na sebe.

Uvredljivost je zapravo primitivan oblik upravljanja svetom koji nas okružuje. Zamisli da si ostavio sina kod kuće i naložio mu da uradi određeni posao. Na primer, da obriše podove u stanu, raspremi kuhinju i montira bravu na vratima. Uveče dolaziš kući i vidiš da ništa nije urađeno. Sin laže, izmišlja opravdanja, krije pogled i u tvojoj duši se razbuktava bes. Ta situacija se ponavlja nekoliko puta, i nakon izvesnog vremena dobijaš čir na želucu, zatim počinje da te boli jetra, a nadalje se fizički raspadaš i primećuješ da ti lekovi ne pomažu. Kasnije se pojavljuju

problemima na poslu i sa sudbinom. I cela ova gomila problema ima samo jedan cilj: da zaustavi tvoje uvrede, zato što u podsvesti uvreda izgleda kao da želiš smrt drugoj osobi. Da tvoj sin ne bi umro, oboleo si ti. Postoji tu još jedan momenat: u podsvesti ne postoji rok upotrebe. Sve što se učvrstilo u svesti i prodrlo u podsvest, nastavlja da deluje dugi niz godina, bez obzira na to što je uzrok nestao. To je kao reka - promenio si joj korito i ona će od sada teći u tom smeru. Ako si svoju energiju usmerio u korito uvreda, onda će to, veruj mi, biti na dug period.

A sada zamisli drugu varijantu: došao si kući, sin, kao ni u prethodnom primeru nije uradio ništa, ali u tebi nema nikakvih uvreda. Međutim, ne dopada ti se što je on očigledna lenština, što posao nije urađen. U tom slučaju u tebi nastaje ljutnja na sebe samog, ali je rezultat, takođe, žalostan.

Postavlja se pitanje: čime se može zameniti uvređenost kao oblik upravljanja? Pogledajmo najpre u čemu je smisao uvrede. U početku se ljutim, zatim počinjem da pretim i tučem, tj. fizički oslobođam energiju nezadovoljstva. Na taj način, uvreda je - početna pretnja, prinuda na određene postupke. Dakle, vaspitavati se može putem pretnji, ali i navikom.

Postavlja se prvo pitanje: zašto sin nije postavio bravu? Zato što ne zna, i zato što se plaši da to radi. Svaki novi posao zahteva oslobođanje velike količine energije. To može biti opasno, zato čovek intuitivno izlazi iz režima velikih preopterećenja. Znači, potrebno je da naučiš sina da montira bravu, a potom da učiniš ovaj postupak uobičajenim za njega.

Prvo detaljno objasni sinu kako se to radi, potom sedi pored vrata i posmatraj kako on to radi. Neka bravu stavi pet ili deset puta zaredom. Zatim pređi u kuhinju i traži od njega da nekoliko puta opere pod i sve sredi. Sledećeg dana stavi bravu na vidno mesto i traži od sina da je montira i pospremi kuhinju. On će to uraditi za pola sata, jer je to za njega postala uobičajena stvar. Navike upravljavaju nama. Dete će obrisati pod zbog straha od kazne, a zatim da bi izbeglo pridike, kao i zbog toga što mu je postalo navika da se time bavi, i, na kraju krajeva, jer mu se dopada da vidi čist pod u kuhinji. Čim je posao počeo da mu se dopada, znači da je energija krenula i da je čak ima u izobilju.

Vaspitanje je zapravo formiranje pravilnih navika. Uzajamna povezanost s bilo kojim čovekom predstavlja njegovo vaspitanje. Slabić se vređa, a jak upućuje komplimente, daje poklone i traži zajedničke dodirne tačke, pristaje na kompromis, uči da menja ne samo

druge, već i sebe. Najodgovornije upravljanje odvija se kroz neprekidnu ljubav u duši. Kroz nju dolazi energija neophodna za traganje, razumevanje i upravljanje.

- U redu je sve to, ali zašto me je zbolela jetra? - uporan je bio moj prijatelj.

- Zato što su se tvoje uvrede pretvorile u program samouništenja. Pesnicama nećeš izbaciti uvredu iz sebe, to je zapadnjački metod - rešavanje problema kroz materijalni plan. Ljutnja na sebe ti uništava budućnost, a pošto jetra simbolizuje budućnost, ona počinje da boli alarmirajući na probleme koji nailaze.

- A zašto sam dobio otkaz na poslu? - interesuje se on.

- Program samouništenja ne uništava nam samo telo, već i sudbinu, a često nas uništavanje sodbine spasava od teških bolesti.

- Imam još jedno pitanje - kaže moj kolega, - a tiče se rada s podsvešću. U Americi postoji ovakva tehnika: svakog dana na listu hartije treba ispisati jednu želju. Ta želja potom brzo prodire u podsvest i lako se ostvaruje. Ja sam napisao: „Gospode, učini me sposobnim da Te volim i da svima oprostим”. Međutim, posle nekoliko dana, moja majka samo što nije doživela infarkt, a onda je i mene saseklo u korenju. S čim bi to moglo da bude povezano?

- Kad sam shvatio da mržnja, uvređenosti i osude izazivaju najteže bolesti, odlučio sam da napravim uređaj koji će pomoći čoveku u prevazilaženju uvreda. Postoji tehnika koja se zove: formiranje uslovnog refleksa. Na ekranu se pojavljuje reč „mržnja” i čovek doživljava lagani strujni udar. Zatim sledi reč „opraštanje” i sve je mirno, a zatim se pojavljuje reč „uvreda” i opet sledi strujni udar. Zatim reč „osuda” i opet strujni udar, zatim se pojavljuje reč „ljubav” i opet nastupaju mir i tišina. Zamisli kakvo bi bogatstvo moglo da se zaradi na takvom uređaju? Dva-tri dana, i onkološka bolest bi nestala bez traga.

Zatim sam pogledao kako to može da utiče na čoveka na suptilnom planu. Zaista, rak može da nestane, ali budućnost se prekida. U početku sam bio zapanjen, ali sam potom shvatio: duša nije instrument koji može da se razmontira i prepravlja, inače ćemo uskoro da uzimamo tablete koje pojačavaju ljubav prema Bogu i otklanjaju agresiju. Izgubili bismo lični impuls težnje prema ljubavi i Bogu, a dogodio bi se raspad duše. Uzgred, to se primećuje kod mnogih vernika kada se prema ritualima,

postu i molitvi odnose kao prema tabletima koja ojačava ljubav prema Bogu. U tome je grešio judaizam, i na to je upozoravao Isus Hristos.

- Zamisli ovakvu sliku - kažem sagovorniku. - Čovek umire od žeđi i traži vodu, a ti sediš pored njega s flašom vode i moliš se: „Gospode, pomozi mi da osetim ljubav prema drugom čoveku!” I što umirući više stenje, ti se intenzivnije moliš. A da bi se osetila ljubav, potrebno je ustati i pružiti čoveku čašu vode. Dakle, ljubav se ne dobija moljakanjem, ona se otkriva kroz pomoć, brigu, stvaralaštvo i nesebičnost. Samo se u bezizlaznim, nerešivim situacijama, posle ogromnog broja pokušaja, možemo obraćati Bogu. Potrebno je daleko više ljubavi i zahvalnosti davati Bogu, nego ih tražiti od Njega. Onako kako se odnosimo prema Tvorcu i prema svojim roditeljima, tako se odnosimo prema čitavom svetu i prema svim ljudima. Međutim, kada želimo da pročistimo svoju dušu, a tretiramo je kao krpu koja se može oprati, očistiti i ispeglati, tada duša gubi najsuptilniju energiju zajedno s budućnošću.

- Dobro, a šta se dešava sa onima koji po pedeset puta dnevno pišu: „Hoću što pre da dobijem automobil”?

- Da li znaš zašto je Hristos govorio da će bogataš teže ući u Carstvo Nebesko, nego siromah?

- Zato što novac kvari čoveka - bodro odgovara već nabuban odgovor.

- Novac ne kvari čoveka - rekoh mu, - novac ga razvija. Kad imaš vikendicu, automobil, stan i druge materijalne i duhovne mogućnosti, moraš na njih da trošiš veću količinu energije i da podsvesno stalno kontrolišeš ono što poseduješ. To i jeste razvoj. Međutim, glavni tok energije mora prvo da ide na brigu o duši, a tek kasnije na materijalna i duhovna dobra.

Ako se, pak, zanesemo tim blagom, gomilajući ga, možemo opljačkati dušu i izgubiti budućnost, sa svim materijalnim i duhovnim dobrima. Hristos je i govorio o takvoj opasnosti, nikada ne nazivajući novac zlom. Jer, dobrodušni bogataš je mnogo bolji od ogorčenog siromaha.

Ako bogatstvo nije podržano unutrašnjom energijom, ono će iscrpeti zdravlje i sreću. Ako bogatstvo počne da škodi duši, čovek će zbog toga, takođe, platiti svojim zdravljem i potomstvom. Navikli smo da živimo u pričama o tome da je siromašan čovek pametan, a da je

bogataš, po pravilu, budala, ali činjenice uporno dokazuju da nema bogatih budala.

Ako u čovekovoj duši postoje ljubav i energija, njegove će se želje ostvarivati, kupiće automobil onda kad poželi i to neće naškoditi njegovoj duši. Čovek, koji u svoju podsvest unosi program „hoću da što pre kupim automobil”, preraspodeljuje svoje energetske tokove. On isisava energiju iz daleke budućnosti i premešta je u blisku budućnost. On zaista dobija automobil i raduje se, ali pritom ne sluti da će kroz neko vreme sve to platiti bolestima i nesrećama.

U Americi su sada veoma popularni metodi vladanja sopstvenom podsvešću. Pragmatični Amerikanci se prema njoj odnose kao prema magičnoj kutiji, iz koje se može dobiti sve što zaželimo. Nedavno sam čuo priču o jednoj ženi koja nije stavljalas želje na papir, ali se dve godine molila i u svakoj molitvi je tražila od Boga da joj da stan. Dve godine kasnije, nekim čudom je dobila taj stan, no ubrzo joj je poginuo sin jedinac. Dobila je sadašnjost, ali joj je zato oduzeta budućnost.

Šta je osmeh? To je bljesak energije koja se oslobađa kroz radost. Amerikanci se neprestano osmehuju i sve druge podučavaju kako da ostvare svoje želje, ali su pritom najdepresivnija nacija na svetu. Depresivnost žitelja Zemlje zalazećeg sunca povezana je sa strahom za budućnost, kojoj slabi „napon”, zarad srećne sadašnjosti.

- Uzgred - obraćam se prijatelju, - to što je tvoju majku zbolelo srce, a tebe je počelo da saseca, omogućilo ti je da brzo shvatiš opasnost od sličnih tehnika. Neki pišu cedulje, raduju se ispunjenoj želji, ali se pritom ne razvijaju, već jednostavno kradu od samih sebe budućnost. Onaj ko se obraća Bogu, brže biva kažnen za svoje greške i lakše pronalazi pravi put, živeći u harmoniji sa okruženjem.

- Sve sam shvatio - kaže mi prijatelj. - Hvala ti za savet, javiću se opet.

U sećanju mi se pojavljuju prethodni telefonski razgovori ili jednostavna pitanja, koja su mi postavljali poznanici. Jedna žena me je, na primer, pitala: „Ćerka mi živi u Grčkoj. Tamo gde boravi ljudi vole da ogovaraju, ali ona ne želi da učestvuje u tome. Da li pravilno radi ili ne?” “Radio-Mileva” uvek radi brzo i bez zastoja, a budući da je čovek nastao kao rezultat komunikacije i razmene informacija, to je neophodan proces. Komunikacija utiče na razvoj, traži da se informacija uopštava, da

se odvaja energija za njeno prenošenje. Uzgred, kad čovek gleda televiziju, dešava se suprotno: pojavljuje se iluzija komunikacije, a energija mu opada. Zato je nepoželjno, naročito za decu, dugo gledanje televizije.

Ali ponekad je onima koji ogovaraju glavni cilj da sebe uzdignu a druge ponize. Svaki čovek želi da se održi u životu. Čak i kod životinja postoji težnja da unaprede svoj status. Da bi se neko istakao kao ličnost, potrebna je visoka energija. Osećaj da si pametniji, energičniji, dobrodušniji, potvrđuje tvoju vitalnost i perspektivu za opstanak i razvoj. Međutim, čovek često želi nešto da dobije ne razvijajući se, ne trošeći energiju. Tada je dovoljno reći nešto loše o nekom, uočiti njegove mane, i odmah će se pojaviti osećaj da si ti ispravniji i bolji. Ovoj iluziji pribegavaju slabi ljudi, ljudi sa niskom energijom. Osoba s takvim pogledom na svet jednostavno neće imati visoku energiju. Ona će biti slab radnik i lako će moći da izneveri poslodavca zbog svoje slabosti. Čovek koji je iznutra slab je zavisan i on ne može da upravlja sobom, pa lako potпадa pod bilo koji uticaj. Dakle, čerka ove žene neće da uništava sebe i, verovatno, pravilno postupa.

Juče sam želeo da idem u šumu i pripremim brezove grančice za parno kupatilo, ali smo odložili putovanje jer je moj prijatelj saznao da se u šumi pojavio krpelj koji izaziva encefalitis.

- Nedavno sam čuo košmarnu priču - rekao mi je. - Jedan čovek je sa četvoro dece prošetao šumom, a nakon toga su počele da mu trnu i da mu se oduzimaju ruke. Doputovao je u Moskvu i ispostavilo se da ga je ujeo krpelj koji je zaražen encefalitom. Otpočeo je proces odumiranja nervnog tkiva. Lekari su mu saopštili da ta bolest ne može da se leči i čovek se vratio kući da umre.

- Da li ga poznaješ? - pitao sam ga u nadi da će moći da pomognem bar savetom.

- Ne - odgovorio je moj prijatelj. - Drugi čovek mi je ispričao tu priču.

- Krpelji ne ujedaju svakog. Zašto se to dogodilo upravo tom čoveku? Gde on živi?

- On je iz Jermenije.

- Najverovatnije da je kod tog čoveka postojalo veoma duboko nezadovoljstvo sudbinom, koje je preneto i na decu. Dubinski nivo

duhovnosti kod Jermenija je veoma visok. Davno je uočeno da jermenski dečaci imaju natprosečne sposobnosti. Ali, duhovni čovek može da se uhvati za idealnu sliku tako što će kategorički negirati sadašnjost i uz to uključivati nezadovoljstvo sudbinom. To jest, što je čovek duhovniji, time može da doživljava veće nezadovoljstvo sudbinom, jer se ona ne podudara sa njegovim željenim idealom, sa onim što je očekivao da će dobiti.

Posle raspada Sovjetskog Saveza, Jermenija se našla u veoma teškoj situaciji. Ako je taj čovek delio duboko nezadovoljstvo svog naroda sudbinom, onda su bolesti i smrt za njega i njegovo potomstvo - samo pitanje vremena. Bolesti koje dolaze usled nezadovoljstva sudbinom, tradicionalna medicina ne leči. U njima je isuviše velika razmra agresije prema sebi i svetu. Uzgred, - promenio sam temu - na zemlji postoje bića koja podnose velike doze radijacije.

- Znam - rekao je brzo moj prijatelj. - To su pauci i bubašvabe.

- Da, ali to su insekti - nasmejao sam se. - Oni još nemaju formiranu ideju nezadovoljstva sudbinom. Radi se o sisarima.

On je razmišljao kršeći prste.

- Čini mi se da takvi ne postoje.

- Pacovi - kažem. - Kada je reč o životinjama, oni poseduju izuzetnu inteligenciju i sposobni su da opstanu u najmonstruoznijim uslovima. Radijacija je problem za sudbinu, jer deluje svake sekunde vremena. Kod pacova, u trenutku radijacije, izbija unutrašnja energija neophodna za prevazilaženje problema. Zbog toga radijacija za pacove može da bude čak i korisna. Kod čoveka se sličan proces odvija kroz ljubav i optimizam.

U Černobilju je bio zabeležen jedan interesantan fenomen. Tamo su odlazile žene koje su imale problem s neplodnošću i impotentni muškarci, koji su već digli ruke i ničega se nisu plašili. Kasnije se ispostavilo da su ozdravili.

Sećam se nedavnog poziva iz Taškenta i interesantnog razgovora koji je usledio.

- Muči me jedno pitanje - rekla mi je poznanica. - Prevario me je jedan čovek. Zatim sam saznala da je prevario i mnoge druge. Moji prijatelji su hteli da ga surovo kazne. Ispostavilo se da to zavisi od mene - učiniti to ili ne, ali ja im nisam dala „mig”. Sada se pitam da li sam postupila ispravno ili ne.

Zamislio sam se.

- Kad bilo koji problem pokušavamo da rešimo pomoću „da” i „ne”, možemo napraviti grešku. Kažnjavati drugoga može da bude - dobro, a može da bude i - zlo. Postoje dve suprotne tačke gledišta na temu kažnjavanja - jedna je u judaizmu, a druga u hrišćanstvu. Judaizam je doveo u red nekontrolisanu potrebu za osvetom i maglovit koncept pravednosti. Nekada je čovekov odgovor bio agresivan, orijentisan na dimenziju svoje ljutnje i zbog sitnice je mogao da ubije drugog. U judaizmu je nastala genijalna formula: stepen kazne mora da bude adekvatan težini zločina. Ako kazna bude manja, to će pokvariti zločinca i podstaći ga na slične prestupe. Ako bude veća, onda to više nije kazna, već zločin za koji će se svetiti njegovi rođaci. Prestroga kazna za mali zločin razvija strah, parališe čovekovu volju i može da dovede do degradacije.

Razmislimo šta zapravo predstavlja kažnjavanje čoveka? To je samo ubrzavanje božanske volje. Kad se čovek služi lažima i izdaje drugoga, kada krađe, ubija - sve se to čvrsto utiskuje u njegovu podsvest. Učvršćuje se proces potrošnje, a zatvara se energija davanja. To jest, u podsvesti započinje proces degeneracije i taj čovek i njegovo potomstvo umiru. Kazna zaustavlja proces agresivne potrošnje, usporava iščezavanje ljubavi i energije u duši.

Uzgred, čuo sam da u Španiji mlade nastoje da smeste u zatvor iz bilo kog razloga, na svega nekoliko dana. Mlad čovek mora da shvati šta je zatvor i da se zamisli vredi li kršiti zakon. U Sovjetskom Savezu i Rusiji, boravak u zatvoru je bio neizbrisiv žig i zato su sudije, žaleći omladinu, zatvarale oči na njene prestupe i samim tim tolerisali njenu duševnu degradaciju. A posle su im određivali ogromne kazne od po pet-deset godina.

Postoji jednostavan zakon: sve što je čoveku neprestano pred očima, on prihvata i opravdava, inače bi ga nezadovoljstvo situacijom dovelo do ludila. Vernik može godinama da živi u situaciji koja je za njega nedopustiva, ali ukoliko mu se ukaže prilika, pokušće iz nje da se izvuče, jer on iznutra ne zavisi od nje. Ako ne postoji vera, može se ili mrzeti, ili klanjati. Mnogi, koji provedu više od godinu dana u zatvoru, počinju da se privikavaju na svoje stanje, da iz njega crpe zadovoljstvo i pretvaraju se u sigurne povratnike.

Dakle, krivični zakoni i kazna moraju da pomognu čoveku da se vrati unutrašnjoj harmoniji i poštovanju zapovesti. Ako, pak, krivično

zakonodavstvo ima druge ciljeve, onda sistem kažnjavanja obogaljuje čoveka, deformiše njegovu ličnost. U Sovjetskom Savezu je čovek za najmanji prekršaj mogao da dobije zatvor od deset godina ili da bude streljan, a potpuni хаос koji se pojavio nakon raspada države, u stvari moralna paraliza, bila je rezultat izopačenog sistema ciljeva i kazne. Za sovjetskog čoveka nije bilo najvažnije poštovanje zapovesti, već izgradnja svetle budućnosti. Kazna mora da zaustavi naše udaljavanje od cilja i da nas natera da idemo ka njemu. U judaizmu je kazna podsticala na poštovanje zapovesti, to jest na spoznaju Boga. U socijalizmu je kazna proizilazila iz suprotstavljenih ciljeva - izgradnje svetle budućnosti, bez gladi. A kada cilj postane parče hleba ili komad zlata, svest ili kazna će biti okrutni, ma kako se lepim rečima to zataškavalо.

U fašizmu je sistem ciljeva, to jest sreća za jednu grupu ljudi, uslovilo ludačku okrutnost i nehumane zakone u odnosu prema drugima. Socijalizam je kao zajednički cilj proglašio materijalna dobra za svakoga. Ciljevi nisu bili tako primitivno-manjkavi za sve kao u fašizmu, zbog toga su u socijalizmu umetnost i nauka dostigle visok nivo razvoja. Ali je, u suštini, cilj bio identičan: klanjanje komadu hleba, a ne spoznaju Boga. Socijalizam nije imao zversko obliče fašizma, ali se broj njegovih žrtava procenjuje na desetine miliona. Što lepše izgleda pogrešna ideja, time ona predstavlja veću opasnost.

- A sada se vratimo judaizmu - podsetio sam ženu, - kazniti tog nitkova, značilo je učiniti mu dobro i pomoći njegovoј duši, ali vi to niste uradili. Zašto?

Žena se zamislila.

- Verovatno vas je zaustavilo sećanje na Hristove reči: „Ako te neko udari po jednom obrazu, okreni mu drugi”?

- Možda ste u pravu - odgovorila je ona.

- Hajde da porazgovaramo na tu temu. Poznat vam je zakon jedinstva i borbe suprotnosti? Razmotrimo ga detaljnije. Recimo da postoji određena suština koja živi i razvija se. Na nekom stupnju, pored nje, mora da se pojavi njena suprotnost, koja je negira i bori se s njom. Spolja ne liči na nju, ali je s njom u suštini jedna celina i predstavlja njen produžetak i razvoj. Tako roditelj dobija dete, koje ima svoj karakter, brani svoje stavove, ali iznutra nosi njegove gene. Ako dete bude potpuna kopija svog roditelja, neće doći do razvoja, jer novo mora da se

razlikuje od starog. Dok novo nije ojačalo, okamenilo se u određenoj formi, ono mora da negira staro, da se ne bi stopilo i izjednačilo s njim.

Zamislite da imate automobil koji stalno vozite. U slučaju sudara, neophodno je da ga popravite, pri čemu je osoba, koja vam je oštetila automobil, obavezna da vam plati popravku. Svaka nezgoda, čak i najmanja ogrebotina, može da zahteva popravku, ali će ona uvek biti plaćena i vi se oko toga ne uz nemiravate naročito. Sada zamislite da je popravka vašeg automobila nemoguća. Gde će se usmeriti energija vaših misli? Koncentrisaće se na to kako da sprečite sudar. Počećete bolje da učite propise i pažljivije ćete voziti. Postepeno će vam se energija, usmeravana na poboljšanje kretanja, uliti u naviku i postati deo vašeg karaktera.

Zatim možete, budući da će vaš nivo vožnje biti visok, kupiti bolji automobil i voziti većom brzinom. I onda će nastupiti srećan dan, kada će vam predati nov, brz automobil i reći: „Budući da vozite profesionalno, za vas ovakav automobil više nije opasan”. Osim toga, u slučaju saobraćajne nesreće, automobil se može popraviti, ali je bolje na to ne računati, već se, kao i ranije - koncentrisati na bezbednu vožnju. Jer, pri takvima brzinama, saobraćajna nesreća može da bude smrtonosna.

Hrišćanstvo je ponudilo novi model međuljudskih odnosa. Izdajnik može biti kažnjen, a može se i unapred prepoznati, pa tako, ne morate doći u situaciju u kojoj će vas izdati. Kako izgleda portret budućeg izdajnika? Pre svega, to je čovek koji poseduje unutrašnju zavisnost. Setimo se Petra i Jude. Kod jednog je zavisnost bila više povezana s telom, a kod drugog - s duhom, tj. postojao je strah od gubitka svojih idealova. Kukavica uvek teži izdaji. Budući izdajnik je pohlepan i zavidan. Isto tako je budući izdajnik čovek koji ogovara, osuđuje druge, a iznutra je veoma vezan za budućnost i od nje zavisi.

Sve što sam nabrojao predstavlja oblike gubitka ljubavi u duši. Što se čovek jače vezuje za duhovna i materijalna dobra, i što više od njih zavisi, više je sklon lažima i izdaji. U duši svakoga od nas postoji to seme, i od toga kojim putem idemo i kojim postupcima učvršćujemo naše kretanje ka cilju, zavisi kakvi ćemo biti i kakvi ljudi će nas okruživati.

Na konsultacije su mi dolazili rukovodioci firmi, koji su doživljivali izdajstvo od svojih podređenih. Razlog je, po pravilu, bio isti. Rukovodilac je isprva imao potpuno poverenje u svog saradnika, zatim je neprimetno gubio kontrolu nad procesom posla, prepuštajući njemu

upravljanje, a zatim je upadao u zavisnost od svog podređenog. Kod poslednjeg se pojavljivao osećaj superiornosti i prezira prema rukovodiocu, a zatim su otpočinjale laži i izdaje. Ako rukovodilac stavi sebe u zavisan položaj od potčinjenog, on mora doživeti izdaju i prevaru, zato što zavisnost kvari čovekovu dušu. Zato će onaj ko ističe svoju zavisnost pred nadređenim, to jest ko laska, ulizuje se i povlađuje, takođe gotovo sigurno izdati.

Možemo stalno kažnjavati one koji su nas uvredili, a isto tako možemo početi sebe da dovodimo u red i radimo na prevazilaženju unutrašnje zavisnosti. Slično privlači slično. Ako se pored nas pojavio izdajnik, to znači da isti takav čuči u nama. Znači da je naša unutrašnja vezanost za svet prekoračila opasnu liniju i da nam se, kroz takvu osobu, nagoveštava nesreća koja nam se približava. Zanoseći se pravednim kažnjavanjem, mi dobijamo u sadašnjosti i gubimo u budućnosti.

Hristos je pokušavao da kod ljudi promeni misaoni tok. Na niskim energetskim nivoima kažnjavanje krivca je zaista prirodno i neophodno. Na visokim nivoima je potrebno vaspitavati sebe i drugog, to jest da se naučimo da budemo takvi, da nas ne mogu izdati. Međutim, Hristos je naglašavao da nije došao da menja zakon, već da ga poštije. To nije značilo da On negira kaznu, već da predlaže daleko savršeniji model: neophodno je da se čovek promeni i dosegne takav nivo na kome neće postojati izdani i izdajnici.

Suprotnosti, koje su se isprva potčinjavale zakonu negacije, počinju međusobno da se privlače i spajaju u jednu celinu, ne srastajući pri tom jedna za drugu. Tada vaspitanje više ne isključuje kažnjavanje. Zakon „oko za oko, zub za zub” kao i „podmetni i drugi obraz” prestaju međusobno da protivreče. Oproštaj ne isključuje kaznu.

Često ne možemo da kaznimo drugog jer se plašimo da ćemo mu naneti bol. To predstavlja nivo poklonjenja čovekovoj duši. Najveće iskušenje nastupa onda kada voljena osoba zaseni Boga. I što se više vezujemo za voljenu osobu, time brže gubimo jedinstvo s Tvorcem. Duše se slepljuju i mi više nismo u stanju da povredimo i da se razdvojimo od duše drugog čoveka. A kada iz ljubavi iščezne bol razdvajanja i oslobođenost, preostaje samo vezanost, koja vrlo brzo otpočinje da stvara uvrede, ljubomoru i bezosećajnost. Prevazilaženje klanjanja duši drugog čoveka i zavisnost od najviših osećanja - jedan je od najtežih zadataka. Zato je Hristos i govorio da su najveći čovekovi neprijatelji - njegovi najbliži.

Uzgred, recimo nešto o bližnjima. Kada se nedostojno ponaša čovek koji nam je nepoznat, za njega će predstavljati svojevrsnu pomoć ako ga zaustavimo i kaznimo, a zatim prestanemo s njim da komuniciramo. Kada je bezobrazan i vređa nas blizak čovek, onda s judaizma treba preći na hrišćanstvo. Strogim kažnjavanjem i udaljavanjem se, u ovom slučaju, ništa neće postići. Potrebno je vaspitavati sebe i bližnjeg. Kazna u ovakovom slučaju ne deluje. Ljubav, prevladavanje zavisnosti, blagost i strogost istovremeno - samo to može realno da promeni situaciju.

Spajanje judaizma i hrišćanstva se u izvesnoj meri dogodilo u islamu, koji se pojavio šest vekova posle Isusa Hrista. U islamu postoji jedno briljantno načelo čiji je smisao u sledećem: možeš da kazniš onoga ko te je uvredio, ali biće ti hiljadu puta lakše ako mu oprostiš. Iz ovoga jasno proizilazi da je oprost iznad kažnjavanja. Najvažnije je shvatiti jedno: svaka kazna predstavlja sredstvo za vaspitanje.

A kako je onda po pitanju smrtne kazne za zločinca? Može li ona da bude vaspitno sredstvo? Ispostavlja se da može. Ako se svakoga dana, čak i u zatvoru, zločinac ne kaje zbog onoga što je počinio, već postaje sve ozlojeđeniji na ceo svet i gubi ljubav prema Bogu, u takvom slučaju smrt spasava njegovu dušu, zaustavlja taj patološki proces. Ako, pak, i najokoreliji zločinac teži ka Bogu i pokušava da se promeni pročistivši svoju dušu, tada smrtna kazna nije vaspitna mera. Tada kazna može da postane zločin. U našim zatvorima odavno se izgubila ideja vaspitanja i pomoći dušama zatvorenika. U Sovjetskom Savezu kažnjavanje je bio oblik zlostavljanja i uništavanja zatvorenika.

Za onoga ko je izgubio ljubav u duši, kažnjavanje drugog neće predstavljati vaspitanje, već vazda mržnju i osvetu. Svet je jedan i duše svih ljudi na suptilnom planu izgledaju kao jedna duša. Zbog toga je neophodno pokušati da promenimo i najgoreg zločinca, pomoći mu u tome. Jer, kad on umre, njegova duša, kada stupi na suptilne planove, započeće da prlja duše čitavog čovečanstva. Sve dok se kažnjavanje ne pretvori u vaspitanje, a zatim u pomoć, neće biti od koristi ni najsavršeniji sistem kažnjavanja.

„Svet je jedan - nastavljam da razmišljam - i sve u njemu je međusobno povezano. U kom pravcu se krećeš, takav će ti biti i karakter, ponašanje i sudbina, takvi će biti i ljudi oko tebe, kao i okruženje. Izbor pravilnog puta zavisi od tebe”.

PRVI KORAK

Do sletanja aviona na aerodrom Ben-Gurion preostalo je još oko sat vremena. Posle sletanja, sledi uobičajena procedura pasoške kontrole - pređašnji besmisleni i ponižavajući carinski pregled se više ne obavlja. A do pre nekoliko godina, Englezi, Francuzi, Nemci i Rusi su satima, nakon izlaska iz aviona, čekali još jednu proveru. Sve je to podsećalo na sovjetsku Rusiju, s njenim besmislenim merama i postupcima. Čovek, koji se klanja ideji, prestaje objektivno da procenjuje realnost. Izraelci su pažljivo pretresali svakoga putnika, strepeći od mitološke spoljašnje pretnje, a onda je problem došao iznutra: na ulicama, u kafićima i prodavnicama počele su da odjekuju eksplozije. Nakon toga, povratio se zdrav razum. Strance više nisu proveravali, nego su se preusmerili na sopstvene unutrašnje probleme.

Sovjetski Savez je, takođe, svuda uokolo video isključivo neprijatelje, ne shvatajući da je sama koncepcija socijalizma agresivna i da neizbežno vodi ka konfliktima i ratovima. Sećam se jedne klasične odrednice: politika je koncentrisana ekonomija. Zaista, ratovi su otpočinjali u trenucima ekonomskih kriza. Nedostatak teritorije, hrane, energetskih resursa, uvek je gurao ka sukobima. Zaoštrava se borba za svetsku prevlast i energetske resurse. Posmatrajući dešavanja, sve sam ubeđeniji da politika nije samo ekonomija, već da je pre svega psihologija. Pogrešan pogled na svet, ili lažna ideja, mogu da unište neuporedivo veći broj ljudi od bilo kog oružja.

Pre nekoliko decenija sprovedeno je jedno interesantno istraživanje. Autor je ubedljivo dokazao da glavni uzrok propasti mnogih država leži u samoubilačkim potezima njihovih lidera. Mišljenja sam da najvažniji uzrok nije čak ni u tome. Zapanjujuće je to što su svi lideri, koji su uništavali svoju zemlju, bili sigurni da je spasavaju. Meni je, kao psihologu, bilo interesantno zašto je takav fenomen bio moguć, i da li se može naslikati portret čoveka koji ubija svoj narod i svoju zemlju? I svuda sam video jednu istu sliku: ovan predvodi stado ovaca pokazujući mu put. Neophodno je da svaki lider zamisli budućnost kojoj treba težiti. I ako društvo počne da se klanja budućnosti i da od nje zavisi, onda se ta tendencija, naravno, najjasnije realizuje u lideru. Samoubistvene emocije i pogled društva na svet realizuju se u katastrofalnim postupcima lidera.

Car Nikolaj II bio je veoma dobar i čestit čovek. Ta blagost ga je učinila zavisnim, između ostalog, i od svoje žene. Zbog toga on nije bio kadar na odlučne postupke i kasnio je s neodložnim reformama. Živeo je u svom lepom i duhovnom svetu, koji se udaljio od surove realnosti.

Lenjin je težio da stvori srećan svet koji je sam izmislio, a pokušavao je da iskoreni realnost koja nije bila u skladu s njegovim pogledima na budućnost. Međutim, on je veoma brzo s užasom shvatio da je ideja kojoj teži iluzorna i pogrešna. On je neprekidno govorio o dijalektici, ali nije shvatao da se kolektivno razmišljanje razvija samo kroz saradnju s individualnim. Usvajanje nove ekonomске politike za njega je bilo katastrofalno, jer se ona apsolutno nije uklapala u ideju komunizma, koji je isključivao privatnu svojinu. Poglavar se našao pred surovim izborom: ili će iskoreniti svoj narod i uništiti rusku državu, ili će prihvati krah svoje ideje. Potrebno je ceniti ono što je učinio - izabrao je poslednje. Ali mu ipak nije uspelo da to prihvati iznutra. Kod njega se pojavilo unutrašnje odsustvo želje za životom i program samouništenja ga je ubio za nekoliko godina.

Komunizam je utemeljio neophodnost dominacije kolektivne svesti - potpuno opravdano, novo, negiralo je staro i borilo se s njim. Ali na sledećoj etapi novo je trebalo da se vrati na staro i da ga uključi u sebe. Tako je i komunizam vremenom trebalo da kombinuje kolektivnu i privatnu svojinu. Šta je kolektivna svojina? To je privatno vlasništvo naraslo do ogromnih razmara. Može li čovek da kontroliše čitavu zemlju kao svoju baštu? Odgovor je jednostavan: neće moći nikada. Za manje-više prihvatljivu kontrolu nad zemljom potreban je neverovatno visok nivo energije i zakonodavne mogućnosti. Iz kolektivne svesti se pojavljuje individualna, koja se suprotstavlja kolektivnoj, bori se s njom, a zatim se, došavši do određene granice degeneriše, umire ili teži ka kolektivnom i sjedinjuje se s njim.

Sama činjenica pojave komunističke ideje bila je razumljiva etapa u razvoju individualne zapadne svesti. Kolektivno se odupiralo materijalnom egoizmu individualističke svesti. Međutim, novo, pokušavajući da se u potpunosti osamostali od starog, vremenom je, takođe, počelo da umire. Savremeni svet je u konfuziji, istorija je potpisala smrtnu kaznu socijalizmu, ali ga je još ranije potpisala kapitalizmu. Čovek koji ima nejasne ciljeve ne može da objedini ove dve suprotnosti, jer cilj ne određuju samo sredstva, nego i stanje čovekove duše.

Ciljevi, kojima se klanjao i kojima je stremio Lenjin, nalazili su se u udaljenoj, svetloj budućnosti. On se klanjao samo jednoj strani postojanja, razbijajući suprotnosti. Zato je u njegovoju duši bilo malo ljubavi i on nije mogao da vidi pravu sliku sveta. Na smrti i bespomoćan, video je kako proces razaranja uzima maha, ali više ništa nije mogao da učini.

Proces poklonjenja budućnosti i težnja ka ujedinjenju ljudi pogodili su sve zemlje. Novac, kome se klanja kapitalizam, razjedinjuje ljudi, njihovu svest čini individualističkom. To je egoizam tela. Jedinstveni ciljevi i zajedničke ideje, usmerene na budućnost, naprotiv, ujedinjuju ljudi, jačaju njihovu kolektivnu svest. To je egoizam duha.

Hitler je, takođe, pokušao da ujedini svoje sunarodnike obećavajući im svetu budućnost. Ali kolektivna svest u njegovom sistemu nije pružala otpor individualnom i nije ga se odrekla.

Suprotnosti treba međusobno da se bore, sukobljavaju, učvršćujući unutrašnje jedinstvo kroz ljubav. To i jeste razvoj. U fašizmu su dve suprotnosti započele svoje jurodivo srastanje, pošto je svetla budućnost predstavljala cilj za odabrate.

Socijalizam je predstavljao razumljivu etapu razvoja čovečanstva i završio se krahom zato što ljudska svest nije mogla istovremeno da održi dve suprotnosti. Ipak, svesno ili nesvesno, međunarodna zajednica koristi ovo iskustvo, zato što bez kolektivne svesti opstanak postaje nemoguć.

U dušama komunista ipak se nalazila ljubav i želja da se pomogne drugim ljudima. Zbog toga suprotnosti nisu srastale, već se dešavao razvoj. U dušama fašista bila je samo pohlepa i osećaj superiornosti. Zbog toga su u fašizmu dve suprotnosti odmah počele da srastaju, ubijajući jednu drugu. Hitler nikoga nije štedeo i, uviđajući propast svoje države, nastavljao je da tera u rat desetine hiljada mladića, takozvanih brigada mladih. Pritom, u njegovoju duši nije došlo do kajanja, zato što u njoj praktično i nije bilo ljubavi.

Hristos je svojim učenicima predavao velike istine, ali u to vreme njima je bilo teško da ga razumeju. Izbacio je trgovce iz hrama, prevrnuo klupe s menjačnicama i istovremeno učio da se na nasilje ne sme odgovarati nasiljem. O ljubavi prema bližnjem govorio je kao o jednoj od najvažnijih zapovesti, a zatim je govorio da su najveći čovekovi

neprijatelji - njegovi najbliži. Ljudi nisu mogli da nose teret ove istine i hrišćanstvo je počelo da vidi samo jednu stranu medalje: nepružanje otpora, žrtvovanje i ljubav prema bližnjem. Ali, pre ili kasnije, na mesto ove tendencije morala je da dođe druga. Umesto nevezanosti - poklonjenje blagu, umesto ljubavi prema bližnjem - samoljublje, umesto žrtvovanja - uzimanje. Od desetog veka, u katoličanstvu su postepeno počele da se pojačavaju suprotne tendencije. One su se izjednačile uoči epohe renesanse, koja se postepeno pretvorila u epohu degeneracije. Ova druga tendencija dovila je do ozbiljne krize u katoličkoj crkvi i, ujedno, u čitavoj zapadnoj civilizaciji.

Hristos je voleo život, ali ga se odrekao. Katolicizam se, takođe, isprva odričao života, a onda je neprimetno počeo da mu se klanja. Klanjajući se životu, zapadni svet se nesvesno klanja svim njegovim manifestacijama. Žena, seks, dete - sve su to simboli produžetka života, to jest budućnosti.

Čovek se prvo klanja materijalnom, realnom svetu, zatim se klanja duhovnom svetu, to jest budućnosti. Zatim bi trebalo da teži Tvorcu, ujedinjujući materijalna i duhovna dobra. Ako do toga ne dođe, suprotnosti, ne uspevajući da se objedine na najvišem nivou, uništiće se međusobno ili će, srastajući, takođe, propasti. Sadašnjost dolazi iz prošlosti, a razvija se i postoji dobijajući energiju iz budućnosti. Ali kada budućnost postaje cilj, mi je gubimo zajedno sa sadašnjošću. Tek kada shvatamo da postoje važniji ciljevi od naše budućnosti - tada postoji šansa za preporod. Preživeće onaj ko shvati da postoji daleko sveobuhvatnija i važnija sreća nego što je voljena osoba, seks, porodica i sam život. Postoji sreća koja je daleko viša nego što je sita i srećna budućnost svih ljudi. Postoji sreća koja je daleko značajnija nego što je to zadovoljenje sopstvenih nagona i želja.

Avion počinje da podrhtava i posada saopštava o smanjenju visine i pripremi za sletanje. „Izrael je interesantna zemlja - razmišljam. - Nema Ustav, to jest najvažniji zakon u zemlji, koji reguliše u kom smeru će narod ići. Podrazumeva se da je taj smer već regulisan religijom”. Suštinu judaizma čine zapovesti koje su izložene u Tori. Sve one proističu iz deset zapovesti, koje su nekada date Mojsiju. Zakoni Izraela treba da podstiču ljudе na poštovanje deset zapovesti. I tu počinju problemi. Krivični i građanski zakoni Izraela naslednici su engleskog pravosuđa, s obzirom na pređašnju englesku okupaciju ovih teritorija. Poslednjih decenija Amerika je počela da vrši veliki uticaj na Izrael. Ali se u zapadnom zakonodavstvu sve jače uobičjava prethodno prikriven paganizam.

Poklonjenje materijalnim dobrima, životu i željama, neprimetno prerastaju u standard. Ispostavlja se da država jasno i dosledno uništava jevrejski narod, zajedno s njegovom verom i duhovnošću.

Pre dve hiljade godina, Izrael je prestao da postoji kao država - forma je uništena da bi se spasao i sačuvao sadržaj. Jevrejski narod je preživeo i iznova je stvorio svoju državu. Ako nedostaje ljubav, onda sadržaj, to jest suptilna duhovna energija, počinje da slabi i tada forma počinje da guši sadržaj i da ga uništava. Suptilna duhovna energija predstavlja budućnost. Pre dve hiljade godina forma je za jevrejski narod postala važnija od sadržaja.

Pravi sadržaj, suština, seme, DNK Vasiona predstavlja - ljubav i jedinstvo s Bogom, dok formu čine materijalni i duhovni aspekti postojanja. Zauzvrat, forma se, takođe, deli na dve suprotnosti: duhovnu i materijalnu komponentu. Najviša energija pristiže nakon što se odrekнемo sveta i težimo ka Tvorcu. Ako taj impuls slabi, onda se postepeno gasi naredni nivo suprotnosti, slabi duhovno, a zatim se raspada i materijalno.

„Zanimljivo - razmišljam, - kako se s razvojem duše i umećem ljubavi menja slika sveta. Uvek sam osećao da u dogmi o Svetom Trojstvu postoji viši smisao, ali sam mislio da su Bog Sin i Bog Duh pojavnji i nepojavni oblik, a da se Bog Otac nalazi izvan vremena. Biće da sam se prevario. Pojavnu i nepojavnu Vasionu možda možemo da smatramo Bogom Sinom, Bog Duh se nalazi izvan granica Vasiona i vremena, a Bog Otac je spoj Boga Duha i Boga Sina u jednu celinu. Ako govorimo o Tvorcu i Vasioni koju je On stvorio, to znači da u izvesnoj meri govorimo o dve suprotnosti i otpočinjemo da suprotstavljamo Tvorca i Vasionu koju je On stvorio. Ali Bog je jedan, a to znači da su Vasiona, kao i ono iz čega se ona pojavila, samo aspekti jedinog i večnog Tvorca”.

Pokušavam to da razumem, ali mi ne polazi za rukom. Dolazi do nečega nalik neutralizaciji reakcije. Kad sa jedne istine prelaziš na drugu, višu, u jednom trenutku dolazi do ošamućenosti. „Pa - razmišljam - izgleda da je bolje da se držim dalje od ove teme. Nisam još uvek dorastao tom zadatku. Daće Bog, jednom ću biti u stanju da ga shvatim, ali se to verovatno samo može osetiti, i to jedino kroz ljubav. Tako da svest, možda, treba odbaciti”.

Sutradan sam se probudio predivno raspoložen. Zanimljivo je kakve probleme imaju oni koji će danas doći na predavanje? Verovatno, kao i svi - s budućnošću. Šetam ozelenelom ulicom, gledajući drveće obasjano suncem. U sećanju mi navire razgovor s jednom poznanicom.

- U bliskoj budućnosti, u celom svetu se mogu pojaviti problemi - rekao sam joj. - Moje je pravilo da ne zagledam u budućnost, ali je ovde, i bez vidovitosti jasno da je situacija kritična.

- Poznato mi je kako ne zagledaš u budućnost - nasmejala se ona. - Sećam se kako sam te nekoliko meseci molila da mi nešto kažeš o mojoj budućnosti. Dugo si odbijao, a zatim si se složio i rekao da će se uskoro razvesti od muža, da će se zatim ponovo udati i roditi još jednog sina. Imala sam divnu porodicu i za mene je to bio takav šok da sam danima plakala, a onda sam ti rekla da mi nikad više ne proričeš budućnost, čak ni ako budem klečala pred tobom i preklinjala te. Zar se ne sećaš?

Zbunjeno sam slegao ramenima.

- Iskreno da kažem, ne sećam se. Uzgred, kako ti je mlađi sin?

- Dobro je - nasmejala se. - I sadašnji muž je, takođe, dobro...

„Naša sudska - razmišljam - jeste prelaz iz tačke A u tačku B, i mi ne možemo da izmenimo svoju predodređenost jer nam je ona data sa višeg plana. Ali do cilja se može stići različitim putevima. Jedni ga dostižu kroz bolesti, nesreće i smrt, a drugi, koji imaju više ljubavi - ne gube, već dobijaju. Jednima, da bi spoznali božansko potrebno je da kradu, pljačkaju i izdaju, plate za to duševnom prazninom i klanjanjem materijalnom, a zatim da se razbole i umru, podsvesno osećajući da su nesreće njihove dece povezane s njim. Na kraju krajeva, takvi ljudi će pronaći ljubav. Drugi će, poštujući zapovesti, obuzdavati svoje želje i svoju agresivnost, brže proći put patnje i uvećati ljubav. Do ljubavi će doći svi, samo različitim putevima i kroz različite probleme. Najvažnije je da to osećanje ne sraste za ljudsku sreću, da se ne poistoveti s njom”.

Nedavno mi je jedan poznanik ispričao interesantnu priču:

- Izlazeći iz tramvaja, ugledao sam ženu s preteškim torbama.

Pomogao sam joj da iznese stvari i ona mi se toplo zahvalila za to. Prvo sam bio radostan i srećan, a onda, neočekivano u duši je počelo da mi se pojavljuje nešto mračno. Pokušao sam da se distanciram i posmatram svoja osećanja i odjednom sam s čuđenjem video da mi se pojavi osećaj sopstvene ispravnosti i pravednosti. To jest, u očima drugih sam

postupio ispravno, bio sam u pravu. A znate li koje mi se osećanje pojavilo posle? - upitao je.

U nedoumici sam odmahnuo glavom.

- Dakle, sledeće osećanje je bilo ovo: Bog me sada voli i zaštitice me.

- Potpuno logično - osmehnuo sam se. - Kad pomažemo drugome pri čemu se žrtvujemo, u nama se rađa osećaj fizičke nezaštićenosti. I ako u duši nema dovoljno ljubavi prema Bogu, tada pokušavamo da je zamenimo zaštićenošću duha i duše. Zaštićenost duha je ispravnost i pravednost. Zaštićenost duše je kad te neko voli i kad imaš osećaj nadmoćnosti nad nekim. Ako prvi impuls pomoći drugome proizilazi iz ljubavi, onda nam nije potrebno da se oslanjamo na nadmoćnost, ispravnost i stabilnost. Kad čovek pomaže upadljivo, da bi svi to videli, tada, umesto na ljubav, počinje da se oslanja na svoju čestitost i ispravnost. Zato se u Bibliji kaže da žrtva ne treba da bude upadljiva.

- U islamu postoji jedna fantastična formulacija - zamišljeno je rekao moj poznanik. - Bez obzira kome pomažeš i žrtvuješ se, to je uvek žrtva Bogu.

- Tačno. Kad se čovek žrtvuje, on pre svega pomaže ljubavi, a tek zatim duhu i telu. Uzgred, znate li kako čovek postaje zločinac? Prepostavimo da čovek čini dobra dela i neprekidno pomaže drugima. On svaki put krnji svoju fizičku sreću i postepeno sve više počinje da se ponosi svojom ispravnošću i dobrodušnošću. „Ja sam Bogom izabran - razmišlja on - sve radim ispravno“. Ali što se više klanja svojoj duši i svom duhu, time mu je bolnije da izdrži ponižavanje svog poštenja i ispravnosti, a sa sve većom ozlojeđenošću posmatra nemoralne i nepravedne ljude. Zatim oboljeva i iznenada primećuje da pohlepa počinje da ga spasava, da mu je lakše na duši. I, zaista, zavisnost od suptilnih duhovnih aspekata se smanjuje kad čovek razumom uđe u materijalno. Istina, zatim sledi još gore, sve dok čovek ne nauči da ljubav postavi iznad budućnosti, to jest iznad morala, dobrote i pravičnosti.

Sećam se svojih zdravstvenih problema tokom pisanja dvanaeste knjige. Kad me je zabolelo rame, nikako nisam mogao da shvatim u čemu je uzrok, pa sam pokušao da na problem pogledam sa strane. Poznanik mi je rekao da na Istoku postoji jedinstven iscelitelj, koji veoma skupo naplaćuje lečenje, ali zato - nije šarlatan. Nedavno je jednog mladića izlečio od Behterevljeve bolesti.

- Hteli smo da pomognemo našem zajedničkom prijatelju i iscelitelju smo poslali njegovu fotografiju. Pogledao ju je i rekao: „Ovaj čovek ima rak u četvrtom stadijumu. Ostalo je malo vremena, ali mogu da pomognem”. Muškarac, čiju je sliku iscelitelj gledao, zaista je imao rak u četvrtom stadijumu, ali iz nekog razloga nije želeo da se leči i posle nekoliko meseci je umro.

Nakon što sam čuo ovu informaciju, odlučio sam da uradim isto. Posle nekog vremena, poznanici su moju fotografiju poslali na Istok, a posle nekoliko nedelja susreo sam se s čovekom koji je poslao moju fotografiju.

- Šta je rekao iscelitelj? - pitam ga.

Čovek se zamislio.

- Pa, prvo što je rekao, kada je video vašu fotografiju, da ste dobar čovek. A kao drugo, da imate velike probleme sa zglobovima.

- Rame? - upitao sam brzo.

- Ne, daleko je veći problem s kolenima. Takođe je rekao će se vremenom pojaviti užasan bol i da nećete moći da hodate. I da on može sve to da izleči.

- Koliko će koštati takvo lečenje? - upitao sam.

Iznos je otprilike bio ekvivalentan ceni dvosobnog stana u Moskvi.

- To je, razume se, skupo - izvinjavao se čovek, - ali ja vam prenosim njegove reči.

- U najvećoj meri, sve je relativno - odgovorio sam. - Presađivanje jetre ili bubrega košta isto toliko. Molim vas, prenesite iscelitelju moje iskreno poštovanje i divljenje njegovom talentu. On je zaista profesionalac.

- Uzgred - živnuo je moj sagovornik, - kada on nekog leči biljem i energijom, pacijentu se menja karakter. Onaj mladić, koji je trebalo da umre od Behterevljeve bolesti, pre nego što se razboleo, bio je grub, isključiv i neprestano je osuđivao ljudе. A kada je ozdravio, opazio sam u njemu neverovatnu promenu. Sada je njegova omiljena izreka: „Oprosti mu, ne uzimaj to k srcu”.

- Čini mi se - odgovorio sam mu, - da je sve bilo malo drugačije. Posle unutrašnje promene karaktera, nestala je i njegova bolest.

- Misliš? - začuđeno me je pitao.

- Sada to znam.

Uveče sam došao kući i rekao supruzi: „Zamisli tri osobe, među njima i mene”. Kada se usredsredila, pristupio sam dijagnostici na slepo.

- Kod prve nije loše stanje - otpočeo sam. - Druga je već mrtva, rezerve budućnosti gotovo da i nema, tri puta je manja od kritične vrednosti. Ta osoba ima povišen osećaj za ispravnost i osećaj duševne nadmoćnosti. Ona takođe ne može da prihvati duševnu uvredu i izdaju, zato je u njoj opstala velika agresija prema ženama. Jer, najveći bol je tamo gde je najveće zadovoljstvo.

- A šta je s trećom?

- Kod treće je sve odlično, veoma je dobrodušna i harmonična. - I ne izdržavši, upitah: - Treća osoba sam ja, zar ne?

- Ne, ti si druga - odgovorila je moja žena.

- Sve se uklapa - rekao sam. - Problem sa zglobovima - to je ljubomora, tako sam oduvek objašnjavao pacijentima. Ako najviša osećanja zaklanjaju ljubav prema Bogu, poklonjenje njima dovodi do agresivnosti i uništavanja budućnosti, zato što su budućnost, ultrasuptilni planovi i najviša osećanja - jedno te isto. Izgleda da taj problem ne čuči samo u meni, već i u deci. Da bi se pročistila deca, potrebno je prevazići zavisnost od budućnosti.

Sedeo sam i razmišljao: potrebno je iskreno da priznam sebi kako i dalje ne mogu da zadržim ljubav kada se prema meni ponašaju nepravedno i kada mi, kako se kaže, pljuju u dušu. Znači, kod mene još uvek nije izgrađen sistem prioriteta. Kada sam počeo da pišem novu knjigu, došlo je do ubrzanja svih procesa i budući problemi su počeli aktivno da se pojavljuju u sadašnjosti. Nakon što sam spoznao te probleme, kod mene je došlo do naglog poboljšanja zdravlja.

Čuj, Izrailju: Gospod je Bog naš jedini Gospod; zato ljubi Gospoda Boga svog iz svega srca svog i iz sve duše svoje i iz sve snage svoje. I neka ove reči koje ti Ja zapovedam danas budu u srcu tvom (i u duši tvojoj); i često ih napominji sinovima svojim, i govorи o njima kad sediš u kući svojoj i kad ideš putem, kad ležeš i kad ustaješ; i veži ih sebi na ruku za znak, i neka ti budu kao počeoniк među očima, i napiši ih na

dovratnicima od kuće svoje i na vratima svojim. (Peta knjiga Mojsijeva (Zakoni ponovljeni) 6, 4-9)

Preda mnom je nekoliko desetina ljudi. Svi su čitali moje knjige i upoznati su s video filmovima. Svaki put kad držim predavanje za već pripremljene posetioce, osećam izvesno uzbuđenje. Šta ako im je postalo gore? Šta ako nisu krenuli u potrebnom pravcu? Dolazi do instinkтивnih briga za budućnost i svaki put je neophodno da se prevaziđu. Kad shvatimo da nismo mi ti koji upravljamo svojom sudbinom i budućnošću, odmah postaje lakše, zato što postoji nešto bezmerno važnije nego što je naša sudbina i naša budućnost.

Ćuteći, pogledom prelazim preko publike koja je utihnula. Šta ću videti kad započнем dijagnostiku? Sad već ne gledam površinsko stanje aure. Rezerva budućnosti, postojanje suptilne energije - to su pokazatelji jedinstva s Bogom. Ako je ta veza oslabljena, nemoguće je govoriti o zdravlju i sreći. Verovatno će dijagnoza biti dosta loša, bljesnula mi je misao. Izrael se danas ne uzda u Boga, već u Ameriku. Naravno, može se ući u savez s najjačom državom, mogu se podmornice opremiti nuklearnim raketama, a vojska - najnovijom tehnikom. To će dati osećaj samopouzdanja i superiornosti nad svima. Problem je u tome što je Izrael već nekoliko hiljada godina oboleo od ovakvih osećanja i njihovo jačanje neće doneti ništa dobro. Od Boga se ne možemo zaštитiti.

Sovjetski Savez je, takođe, ojačavao svoja ateistička uverenja neverovatnim brojem tenkova i aviona i svakog dana se pripremao za rat. Poznato nam je kako je rat otpočeo. A znamo i kakve je žrtve prinelo sovjetski narod na gubilištu tih osećanja. Ako država nema suptilnu energiju i nema budućnost, neće joj pomoći nikakvo naoružanje.

Mi ne možemo da upravljamo svojom sudbinom. Ali ako se mi menjamo, onda nam sudbinu mogu promeniti s viših ravni. Površno upravljanje je u potpunosti prihvatljivo, ali se na dubljem nivou naša sudbina prepiće sa sudbinom Vasione, a njome ne možemo da upravljamo. Moramo biti u stanju da razlikujemo drugostepeno od glavnog.

Jos jednom prelazim pogledom preko publike. Savremena zapadna civilizacija povezana je u svom korenu sa Izraelom. Ukoliko postoji opasnost da umre dete, onda obično njegov roditelj boluje i umire prvi. Savremeni svet je u najmanju ruku bolestan i zato su za Izrael problemi neizbežni.

Svi smo još od školske klupe naučili osnovne zakone dijalektike: zakon prelaska kvantiteta u kvalitet, zakon negacije negacije i zakon jedinstva i borbe suprotnosti. Iz jednog entiteta izdvaja se drugi, koji ga u biti nastavlja, ali istovremeno negira prvi. To je moguće kada postoji visok nivo energije. Ako se nagomila hrpa cigala, kuća se neće sagraditi. Kvantitet neće preći u kvalitet. Taj zakon se pre svega odnosi na koncept kakav je energija. Energija, uređujući se, stvara nove odnose i pojavljivanje novog entiteta postaje moguće. To jest, za izvršenje prvog zakona - prelaska kvantiteta u kvalitet - neophodno je povećanje energije.

Da bi se ostvario drugi zakon, da bi nova suština opstala, samostalno se formirala, uzajamno se povezala s drugom polovinom, potrebna je još veća količina energije. Zakon jedinstva i borbe suprotnosti ostvaruje se samo prilikom uvećanja energije. Ukoliko je nema dovoljno, suprotnosti ili srastaju, degradirajući, ili se međusobno razdeljuju, umirući.

Istok i Zapad su dva različita oblika razmišljanja. Materijalno i duhovno ne treba da srastaju, ali istovremeno ne treba jedno drugo ni da izgube. Načela materijalnog i duhovnog u socijalizmu nisu uspela da se povežu zadržavši svoj integritet. Duhovno je počelo da uništava fizičko, da ga porobljava. U fašizmu su ove dve suprotnosti počele da srastaju. Fizičko je počelo da uništava duhovno, a zatim i samo sebe.

Da bi naš svet opstao, potreban je novi društveni poredak, nova filozofija u kojoj duhovno i fizičko neće srastati, već će se dopunjavati i međusobno razvijati. Za to je potreban visok nivo energije kog nema. To se vidi po svesti ljudi. Njihova svest ne može da primi istovremeno dve suprotnosti. Za njih postoji ili pravednik ili krivac. Svuda trijumfuje jednostrano razmišljanje.

U svet počinje da se uliva najviša energija. Ona će omogućiti pomirenje suprotnosti. Problematično je kako tu energiju usvojiti. Ali ljudi to nisu u stanju. Hiljadu puta sam govorio ženama koje ne mogu da imaju decu, ili čija su deca bolesna, sledeće: „Da bi vaše dete imalo budućnost, neophodna mu je suptilna, najviša energija. To je energija koja se dobija od Boga, energija ljubavi. Božansko dolazi onda kad ljudsko padne na kolena. Da bi na svet došlo zdravo dete i da bi se prihvatile energija ljubavi, potrebno je poniziti telo i njegove nagone, duh i njegovu ispravnost i pravednost, kao i dušu s njenom zaštićenošću

i najvišim osećanjima vezanosti, topline, sigurnosti. Ako prolazeći kroz uniženja tela, duha i duše, nastavimo da volimo ljude sa svim njihovim manama, ako sačuvamo ljubav prema svetu i prema sebi, ako prihvatomo svoju sudbinu, shvatajući da je svaka situacija usmerena prema ljubavi - obnavljanje će se dogoditi. Svaki čovek mora s vremena na vreme da prođe kroz taj proces pročišćenja duše. Najopasnija stvar za dušu jeste osećanje zaštićenosti i nadmoćnosti. Koliko je to korisno za telo, toliko je opasno za dušu. Jer, prezaštićeno se degeneriše istom brzinom kao i duša”.

Država, kao i društvo, treba povremeno da se obnavlja i dobija novu energiju. Za mnoge ljude je nemoguće da prođu kroz proces pročišćenja, jer im u tome smeta njihov karakter. A karakter se podupire pogledom na svet. Ideologija, zakoni države, mogu da zasmetaju čoveku da prihvati energiju ljubavi. Tada će se država razboleti i umreti isto kao i čovek. Da li će civilizacija ili država preživeti zavisi od toga šta razmišlja pojedinac. Pre dve hiljade godina kroz Hrista je dat model spasenja i opstanka civilizacije. Dve hiljade godina mi tu informaciju nosimo u sebi.

Zamislio sam se, sećajući se redova iz Biblije. Ljubav dolazi čoveku kroz uniženja tela, duha i duše. Uniženje može da dođe kroz druge ljude. Nepoštenje, nepravednost, izdajstvo - varijante su takvog uniženja. Uniženja mogu da dođu i na teži način - kroz bolesti i nesreće, a mogu da dođu i kroz smrt.

Dobivši novu porciju ljubavi uz novu budućnost, čovek zapravo prolazi kroz proces vaskrsenja. Ali to vaskrsenje je moguće samo kroz bezuslovno prihvatanje gubitka čitavog čovečanstva. Izdaju bližnjih, zlostavljanje posmatrača i samo raspeće, Hristos je prihvatio ponizno i s ljubavlju. Teško je zamisliti model koji ima veći kapacitet za spasavanje čovečanstva. Ali ljudsko u nama se buni i opire tokom svog uništenja, i ovaj protest se mora prevazići uz očuvanje ljubavi.

Setimo se glavnih manifestacija ljudske prirode Isusa Hrista, Njegovog ljudskog omotača. U Getsimanskom vrtu obuzeo Ga je strah za život - telo nije želelo da umre, bunilo se, protestovalo i nateralo Ga je da izgovori: „Oče moj, ako je moguće, neka me mimoide čaša ova”. Hristos je često bivao prilično isključiv u komunikaciji sa učenicima, ponekad se, čak, i ljutio, to jest On, takođe, nije uvek mogao da prevaziđe osećaj potpune ispravnosti i pravednosti. Najteže se podnose duševne muke. Neprihvatanje kraha duše, to jest ljubavi prema ovom svetu i gubitak bliskih ljudi, za čoveka predstavlja nešto najteže.

Najveća zaštićenost u svetu potiče iz energije. Upravo nas visoka energija štiti, upravljujući svakom situacijom. Najviša energija u Vasioni jeste energija ljubavi. Zato, kada smo voljeni, osećamo da nam je duša zaštićena. Kad osećamo da nas Bog voli, u nama se javlja osećaj da smo Božji izabranici. To je najpozitivniji mogući osećaj za čoveka. Ali božansko u nama je večno i nije mu potrebna bilo kakva zaštita. Dakle, da bi se zadobilo jedinstvo s Bogom, potrebno je proći kroz krah svega, u tom smislu i osećaja da nas Bog vodi i brine o nama. Ako se pojavi osećaj da nam je Bog okrenuo leđa, da nas je odbacio i da se čitav svet oko nas srušio, a mi u tom trenutku sačuvamo ljubav, to je siguran znak da počinje jedinstvo s Bogom. I Isusu na krstu je za trenutak bljesnulo uninije - to znači da će za svakoga od nas biti najteže da prevaziđemo upravo to osećanje. Kroz slabosti Isusa Hrista, čitavom čovečanstvu su obeleženi glavni izvori opasnosti, vezani za zaštićenost tela, duha i duše, koji uništavaju jedinstvo s Bogom i oduzimaju nam budućnost.

„U svetu se razvija zanimljiva situacija - razmišljao sam, shvatajući da je vreme da počnem s predavanjem. - U judaizmu i hrišćanstvu su jasno određena glavna pravila za spasenje duše i obnavljanje sopstvene budućnosti. Potpuno je logično pretpostaviti da krivični i građanski zakoni treba da prate taj pravac. Ali kompletno savremeno zakonodavstvo proističe iz Rimskog prava, iz ideala starogrčke demokratije. A to su bile paganske države i njihovi zakoni imaju energiju paganskog poklonjenja ljudskom telu i njegovim nagonima. Zbog toga su te demokratije i završile veoma žalosno: najpre moralnim krahom - razvratom i homoseksualnošću, a zatim i fizičkim krahom”.

Vrtim glavom, pokušavajući da se isključim od sporednih misli - vreme je da se pređe na dijagnostiku i predavanje. Vidim ogromnu podsvesnu koncentraciju na suptilnim planovima. Ispada da je Izraelcima nemoguće da prihvate poniženja duha i duše. U sali sede ljudi koji su uglavnom doputovali iz Rusije, ali ja vidim koliko snažno na njihovu energiju utiče stanje u zemlji. Čime mogu da im pomognem?

Oni će pokušati da oproste, da prihvate svoju sudbinu, ali njihova duša protestuje. Da, moguće je proći sve situacije kraha svesti i duha, uvideti najviši smisao i mogućnost pročišćenja kroz nepravdu, nepravičnost i uvrede - to će olakšati situaciju, poboljšaće se stanje ljudi koji sede u sali, ali neće ukloniti problem. Kroz nas protiče energija i upravo naš pogled na svet definiše gde će ona da poteče i kako ćemo da reagujemo na svet koji nas okružuje.

Jevrejski narod je dve hiljade godina ponižavan i progonjen širom zemlje, i do sada nije uspeo da prevaziđe osećaj nadmoćnosti i zaštićenosti, povezan sa osećajem da je bogoizabrani narod. Znači, taj problem postoji u čitavoj današnjoj civilizaciji. Eksplozije i situacija neprekidnog rata u današnjem Izraelu, svake sekunde ljujaju osećaj ispravnosti i zaštićenosti, pomažući da se on prevaziđe. Ali, do sada je stanje prilično loše. „Dosta je bilo. - Kažem sebi, - vreme je da se počne s predavanjem”.

- Vasiona je jedinstvena - počinjem s predavanjem. - I, neprekidno se šireći, ona održava to jedinstvo, to jest na najsuptilnijem planu predstavlja tačku. To što se Vasiona širi, naduvava, svedoči o novim količinama vremena, prostora i materije koji stižu iz Prauzroka. Mi dobijamo tu energiju i ona se u nama transformiše na raznim nivoima.

Ali, pritom, neophodno je zadržati sistem prioriteta. Pre svega, treba brinuti o korenu, zatim o stablu, granama i, na kraju - o lišću. Ako se odseče koren, drvo će neko vreme ostati zeleno i procvetalo, ali će biti osuđeno na propast. Ako se poseče stablo, starog drveta više neće biti, ali na njegovom mestu može da izraste novo.

Dakle, koren je - jedinstvo s Bogom i osećanje neprestane ljubavi prema Njemu. Ukoliko se to jedinstvo izgubi, tada su sva bogatstva, koja čovek može da ima, osuđena na propast. Degeneriše se duša, degenerišu se svest i telo. Zapovesti, iznete u Tori, imaju osnovnu svrhu da očuvaju jedinstvo s Bogom. A sada zamislite: čovek uči propise vožnje u saobraćaju, bez kojih neće moći da vozi automobil. On već zna sva pravila napamet, a naučio je dobro da vozi i automobil. Međutim, pamteći stotine pravila i propisa, on pravi samo jedan prekršaj, samo jedan! Vozi suprotnom trakom, u susret drugim automobilima. Nakon toga, sva druga pravila za njega više neće biti od koristi.

U judaizmu postoji šest stotina i trinaest zapovesti, i još deset, iz kojih one proističu. Ukoliko je svet jedan, svih deset zapovesti moraju da potiču iz jedne, glavne. Ako ne poštujemo prvu zapovest, onda ćemo kršiti i preostalih devet.

- Kažite mi - obraćam se publici, - po čemu se greh razlikuje od zločina?

Posle izvesne pauze nastavljam:

- Greh je - budući zločin. Čovek prvo gubi povezanost s Bogom, zatim počinje da greši, izvršava zločin, a na kraju se razboljeva i umire.

Greh je - zločin pred Bogom. Zapovesti koje su prenete preko Mojsija, omogućavaju svakome, ko ih poštuje, da sačuva svoju budućnost. Hajde da razmotrimo deset zapovesti upravo u ovom pogledu. Molim vas, nabrojte mi sve zapovesti.

Posle kratke pauze, otpočinje polagani proces prisećanja.
„Zanimljivo - razmišljam, - ni u Rusiji, ni u Ukrajini, ni u Izraelu niko ne može jasno da se seti glavnih zapovesti. Zašto je onda potrebna religija? Da se lakomisleno odlazi u crkvu i da se od Boga moljakaju različita blaga?”

- Dakle, prva zapovest, - kažem ja, - glasi da je Bog jedan. Kako ona pomaže čoveku da preživi u budućnosti?

Publika je utihnula.

- Pogledajte šta se dogodilo u Indiji. Kada je stigao najmoćniji impuls - indijska filozofija je govorila o absolutnom prauzroku. Posle nekog vremena - impuls slabi i pojavljuje se nekoliko ovaploćenja Jednog Boga: Bog koji stvara, Bog koji uništava i Bog koji Vasionu održava u ravnoteži i tako dalje. Prolazi još neko vreme - energija se smanjuje i pojavljuje se još veći broj različitih bogova. Npr., u hinduizmu sada postoji preko milion i tri stotine paganskih bogova, a država danas broji oko milijardu ljudi.

Kada osećamo da je Tvorac absolutno jedan, onda, da bismo se upodobili Njemu, moramo čitavu Vasionu da sažmemo u jednu tačku. Jedinstvo s Tvorcem - cilj je razvoja svakog bića. Možemo li istovremeno da trčimo ka više ciljeva? Ne možemo! Zaustavićemo se odmah. Paganizam ne dopušta da se dosegne visok nivo energije. Paganin ne može da dobije najviše energije Tvorca, što znači da nema budućnost. Setite se Biblike: Ako li zaboraviš Gospoda Boga svog, i pođeš za drugim bogovima i njima staneš služiti i klanjati se, svedočim vam danas da ćete zacelo propasti; kao narodi koje Gospod (Bog) potire ispred vas, jer ne poslušaste glas Gospoda Boga svog. (Peta knjiga Mojsijeva (Zakoni ponovljeni) 8, 19-20).

Narod, koji se klanja paganskim bogovima, gubi strateške perspektive za opstanak, zato što su mu najviše energije nedostupne. Danas vidimo ateističku Kinu koja doživljava procvat i pagansku Indiju, koja se ubrzano razvija. Ali ne vidimo koliko je malo preostalo od njihovog starog potencijala, koji se ostvaruje u sadašnjosti.

Ideja o degradaciji živog bića, koje je izgubilo osećaj jednoboštva, veoma je dobro izneta u Starom zavetu, gde postoji priča o palom anđelu, to jest satani ili đavolu.

- Odgovorite mi, molim vas, koju zapovest je prekršio đavo? - pitam i saslušavši odgovor, saglašavam se. - Tačno. Prvu i drugu. Čim je anđeo uobrazio da je iznad Boga, ispostavilo se da već postoje dva boga, to jest narušen je princip jedinstva. Kršenje prve zapovesti automatski je dovelo do kršenja druge: anđeo je napravio idola od sebe, svoje energije, od svojih sposobnosti i svog intelekta. Šta mislite, šta je anđeo osećao pre nego što je postao đavo?

Saslušavši, opet klimam glavom:

- Potpuno tačno - osećao je svoju nadmoćnost, zaštićenost i izgubio je osećaj da je sve jedinstveno u Bogu. Znači, čim izgubimo osećaj apsolutnog jedinstva svega postojećeg u Prauzroku, koji mi nazivamo Bogom, kod nas se pojavljuje osećaj sopstvenog značaja, nadmoćnosti i mi neprimetno gubimo najvišu energiju i ljubav.

Gоворио је публици о томе како крштење прве заповести неизбеžно повлачи крштење осталих. Првих пет заповести је чујао од онога што се назива грешком и његово непоштовање рађа злочин. Главне заповести не кршију толико својим понашањем, колико унутрашњим стањем. Онада ко није у стању да сачува љубав приликом унишавања било какве људске среће, крши прву и другу заповест. Онада ко се кланја материјалном благостању постаје погански и не може да се жртвује. Онада ко се кланја духовном благостању постаје искључив, склон осудама и увек осећа да је он у праву. Онада ко се кланја људској души и највишим осећањима не може да исприједи душевни бол, издају и непоштен однос према себи. Без осећања љубави сваки бол постаје неподношљив, па је због тога губитак љубави у души главни преkršaj, посle којег следи занемаривање свих заповести и губитак будућности у свим обlicima.

„Питам се шта ће бити с нама у наредних петнаест додвадесет година - размишљам. - Шта зависи од нас, а шта не зависи? Хоћемо ли моći да прихватимо нову будућност? Све је то пред нама, а за сада је потребно начинити први корак”.